

ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2552

ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผ่ทออุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2552
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

พฤษภาคม 2552

เบญจพร คูอุทัย (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร คีรีบุญ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 โดยจำแนกปัจจัยที่ศึกษาเป็น 3 ด้านคือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ การเรียนพิเศษวิชาดนตรี และบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง และความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนที่กำลังเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 370 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นจากประชากร เป็นนักเรียนชายจำนวน 208 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 162 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัย พบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ การเรียนพิเศษวิชาดนตรี (X_1) การไม่เรียนพิเศษวิชาดนตรี (X_2) บุคลิกภาพ (X_3) การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง (X_4) ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง (X_5) ลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) (X_6) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) (X_7) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_8)

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับ

จากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด มี 4 ปัจจัย ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) (X_7) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_8) ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง (X_5) และการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง (X_4) ตามลำดับ ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัยสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 32.10

3. สมการพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

3.1 สมการพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 1.041 + .207 X_7 + .154 X_8 + .132 X_5 + .172 X_4$$

3.2 สมการพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .201 X_7 + .247 X_8 + .184 X_5 + .154 X_4$$

FACTORS AFFECTING ATTITUDE TOWARDS KEEREEBOON GENIUS MUSIC
PROGRAM OF PRATHOM SUKSA IV STUDENTS AT PATAIUDOMSUKSA SCHOOL IN
LAKSI DISTRICT, BANGKOK

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University
May 2009

Benjaporn Khu-thai (2009). *Factors Affecting Attitude towards Keereeboon Genius Music Program of Prathom Suksa IV Students at Pataiudomsuksa School in Laksi District, Bangkok*. Master Project, M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Asst. Prof. Dr. Pasana Chularut.

The purposes of this research were to study the factors affecting attitude towards Keereeboon Genius Music program of prathom suksa IV students at Pataiudomsuksa school in Laksi district, Bangkok. These factors were divided into 3 dimensions, first of them was personal factors; special music learning and personality, second of them was family factors; guardian's learning support and guardian's learning expectation and third of them was learning environmental factors; physical learning environment, interpersonal relationship between students and their teachers and interpersonal relationship between students and their peers.

The 370 samples were prathom suksa IV students who were studying Keereeboon Genius Music program at Pataiudomsuksa school in Laksi district, Bangkok in academic year of 2008. They were 208 males and 162 females. The instruments were questionnaires of factors affecting attitude towards Keereeboon Genius Music program of prathom suksa IV students at Pataiudomsuksa school in Laksi district, Bangkok. The data was analyzed by using the Pearson Product Moment Correlation Correfficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows :

1. There were significantly positive correlations between attitude towards Keereeboon Genius Music program of prathom suksa IV students at Pataiudomsuksa school in Laksi district, Bangkok and 8 factors; special music learning(X_1), non special music learning(X_2), personality(X_3), guardian's learning support(X_4), guardian's learning expectation(X_5), physical learning environment(X_6), interpersonal relationship between students and their teachers (X_7) and interpersonal relationship between students and their peers(X_8).
2. There were 4 significantly factors affecting attitude towards Keereeboon Genius Music program of prathom suksa IV students at Pataiudomsuksa school in Laksi district, Bangkok at .05 level ranking from the most affecter to the least affecter; interpersonal relationship between students and their teachers(X_7), interpersonal relationship between

students and their peers(X_8), guardian' s learning expectation(X_5), guardian' s learning support(X_7). These 4 factors could predict attitude towards Keereeboon Genius Music program of prathom sukka IV students at Pataiudomsuksa school in Laksi district, Bangkok about percentage of 32.10

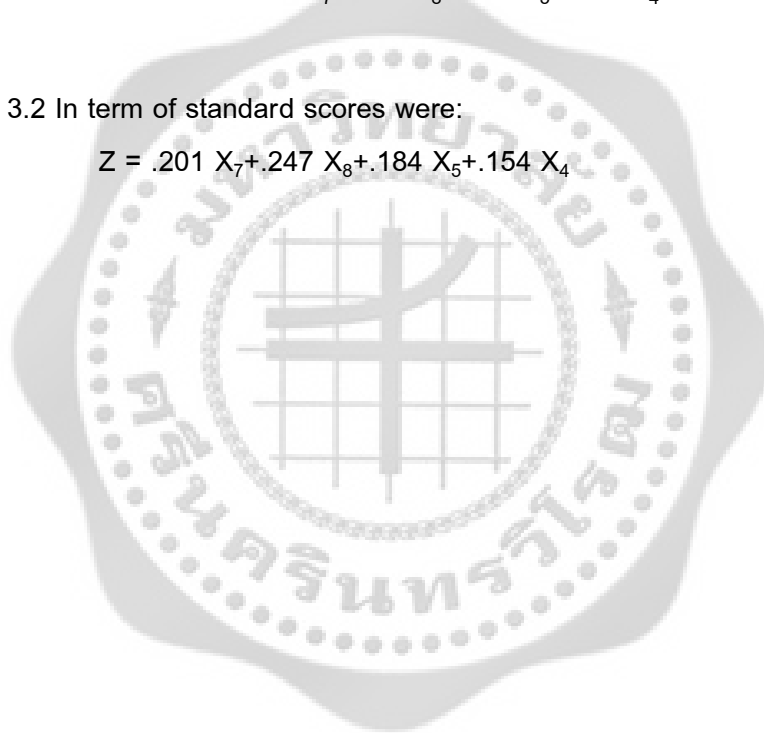
3. The significantly predicted equations of attitude towards Keereeboon Genius Music program of prathom sukka IV students at Pataiudomsuksa school in Laksi district, Bangkok were as follows:

3.1 In term of raw scores were:

$$\hat{Y} = 1.041 + .207 X_7 + .154 X_8 + .132 X_5 + .172 X_4$$

3.2 In term of standard scores were:

$$Z = .201 X_7 + .247 X_8 + .184 X_5 + .154 X_4$$

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร
คีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร
ของ เบญจพร คูอุทัย ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุรัตน์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(รองศาสตราจารย์ เวหนี กรีทอง)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุรัตน์)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ เวหนี กรีทอง)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์)

วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ.2552

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีเนื่องจากความกรุณาเป็นอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุฬรัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์เวรณี กรีทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง กรรมการสอบปากเปล่าสารนิพนธ์ ที่กรุณาให้ คำปรึกษา พร้อมทั้งแนวคิด และข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนกระทั่งสารนิพนธ์ ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์เวรณี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมริตา แสนคำเครือ ที่กรุณาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจ เครื่องมือในการทำวิจัยครั้งนี้ และให้คำปรึกษาข้อเสนอแนะเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ คุณณรัชช ถมยาปรีวัฒน์ (อ๊อด คีรีบุญ) ประธานกรรมการผู้จัดการสถาบัน คีรีบุญ จีเนียส มิวสิก ที่ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือในการให้ข้อมูล และคำแนะนำต่าง ๆ

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ได้ ประสิทธิประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย

ขอขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ สาขาจิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา 2552 ทุกคน และนายชนินทร์ รัศมีทัต ที่ให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจด้วยดี

สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณบิดา-มารดา ผู้ให้การอบรมเลี้ยงดู ให้ความรู้ และคอยช่วยเหลือ ด้านต่างๆ และบูรพาจารย์ทุกท่านที่เคยประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้กับผู้วิจัยมาตั้งแต่ต้นจนถึง ปัจจุบัน

คุณค่าและประโยชน์จากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแต่บิดา มารดา ของผู้วิจัยตลอดจนครู อาจารย์ทุกท่านที่สร้างรากฐานการศึกษาแก่ผู้วิจัย

เบญจพร คุณทัย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน).....	11
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน).....	11
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน).....	19
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน).....	20
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนไมโทุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร.....	36
เอกสารที่เกี่ยวข้องหลักสูตรวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน).....	40
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	46
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	46
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	46
วิธีการสร้างเครื่องมือ.....	46
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	61
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	63
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	63
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	65
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	72
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	72
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	72
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	72
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	73
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	73
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	74
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	74
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	75
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า.....	76
ข้อเสนอแนะ.....	83
บรรณานุกรม	85
ภาคผนวก	90
ภาคผนวก ก.....	91
ภาคผนวก ข	105
ภาคผนวก ค.....	113
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	117

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนและร้อยละของการเรียนพิเศษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร.....	67
2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน และทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนา อัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน ไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร.....	68
3 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้าน สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร.....	69
4 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อค้นหาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชา ดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร.....	70
5 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรี เพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร.....	70
6 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามบุคลิกภาพ.....	106
7 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียน ของผู้ปกครอง.....	107
8 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความคาดหวังทางการเรียน ของผู้ปกครอง.....	108
9 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของ สิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน).....	109
10 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ ครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน).....	110
11 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน กับเพื่อน.....	111
12 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อ พัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน).....	112

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันสังคมโลกได้ตระหนักถึงความสำคัญของดนตรีมากขึ้น ด้วยดนตรีเป็นสิ่งซึ่งแสดงถึงอารยธรรม วัฒนธรรม ความเป็นชนชาติของประเทศนั้นๆ ดังที่ สุกกรี เจริญสุข.(2530: 35) กล่าวว่า ดนตรีเป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่เกิดจากการสร้างสรรค์ของมนุษย์ อันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของสังคมที่สำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งสั่งสมและถ่ายทอดกันมา จนกระทั่งกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของคนในสังคมและมีอยู่ทั่วโลก ทุกชาติ ทุกภาษามีดนตรีทั้งสิ้น ดนตรีจึงเข้าไปมีบทบาทอันสำคัญต่อสังคมมนุษย์ เป็นปัจจัยหนึ่งที่รับใช้สังคมมนุษย์พร้อมกับปัจจัยอื่นๆ มาตั้งแต่สมัยโบราณ ดนตรีเป็นสื่อภาษาสากลที่ทั่วโลกจะเข้าใจกันโดยไม่มีการขัดแย้ง ไม่เลือกเชื้อชาติ วรรณะ อายุ เป็นสื่อการสร้างสัมพันธภาพระหว่างมนุษย์ (ร่ำไพพรรณ ศรีโสภาค. 2516: 253 อ้างอิงมาจาก Colling Wood. 1982; 8) นักจิตวิทยา นักวิทยาศาสตร์ นักวิชาการ ตั้งแต่สมัยโบราณจวบจนปัจจุบันก็เล็งเห็นถึงคุณค่า และประโยชน์ของดนตรี ดังเช่นที่บุตรชายคนโตของไอน์สไตน์เคยตั้งข้อสังเกตว่า ดนตรีเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ “เมื่อไรก็ตามที่พ่อรู้สึกว่ามีทางตัน หรือตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากในงานที่ทำอยู่ พ่อก็จะอาศัยดนตรีเป็นเครื่องช่วยกระตุ้นความคิดให้บรรเจิด ซึ่งก็ช่วยให้พ่อแก้ปัญหายากลำบากได้เสมอ” (ไมเคิล เจ เกล็บ. 2005: 341) โดยเชื่อว่าดนตรีมีอิทธิพลสื่อถึงจิตใจของมนุษย์ สามารถขัดเกลาคิดใจให้มีความอ่อนโยน นุ่มนวล และมีสมาธิ นอกจากประโยชน์ทางด้านจิตใจแล้ว ปัจจุบันเราจะพบได้จากข่าวสารทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทั้งในประเทศและต่างประเทศเป็นครั้งคราวว่ามีการนำดนตรีไปใช้ในการเสริมการรักษาพยาบาลผู้เจ็บไข้ได้ป่วยต่างๆ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2545: 27)

ในหลายประเทศทั่วโลกได้ให้ความสำคัญ และบรรจุวิชาดนตรีไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับปฐมวัย จนถึงระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นการเรียนวิชาเอกเฉพาะสาขาดนตรี และยังแบ่งแยกสาขาและเครื่องดนตรีตามความถนัดเฉพาะของแต่ละบุคคล ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เองก็ได้บรรจุวิชาดนตรีให้อยู่ในกลุ่มสาระวิชาศิลปะ ทั้ง 4 ช่วงชั้น วิชาดนตรีศึกษาพื้นฐานทั่วไปซึ่งเป็นวิชาบังคับที่นักเรียนทุกคนต้องเรียน แต่ไม่ได้มีจุดประสงค์เพียงสอนให้ผู้เรียนเล่นได้หรือร้องเพลงได้เท่านั้น แต่หน้าที่หนึ่งของวิชาดนตรีศึกษาพื้นฐานคือ การสร้างให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมทางดนตรีที่พึงประสงค์อันเกิดจากการมีทัศนคติที่ดีต่อดนตรี ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดไว้ด้วยว่าให้สถานศึกษาเป็นผู้จัดหลักสูตรของตนเองให้เป็นไปตามกรอบหลักสูตรหรือมาตรฐานที่กล่าวไว้ในหลักสูตร สถานศึกษาจำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตรของตนเองขึ้นมาเอง (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2545: 2-3) ดังนั้นสถาบันดนตรีเอกชนหลายแห่งจึงได้ทำการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาดนตรีขึ้นเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละสถาบันเอง โดยยังคงยึดตามกรอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานแต่ใช้รูปแบบการสอนที่แตกต่างกันไปเฉพาะแต่ละสถาบัน แล้วนำ

หลักสูตรเหล่านั้นเผยแพร่บรรจุในหลักสูตรตามโรงเรียนต่างๆ โดยหนึ่งในสถาบันดนตรีเหล่านั้นคือ สถาบันดนตรีคีรีบุณ จีเนียส มิวสิก

สถาบันดนตรีคีรีบุณ จีเนียส มิวสิก ได้ผลิตหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพขึ้น โดยยึดหลักความเชื่อที่ว่า “ดนตรีสามารถพัฒนาคุณสมบัติต่างๆ ของบุคคลสู่ความเป็นอัจฉริยะได้” โดยมีเนื้อหาหลักในการสอนคือ ทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้น และการปฏิบัติเครื่องดนตรีคีย์บอร์ด โดยมุ่งหวังใช้ดนตรีเพื่อพัฒนาสติปัญญาให้เกิดการจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ การใช้เหตุผล และสามารถแก้ปัญหาได้ ใช้ดนตรีพัฒนาและปลูกฝังลักษณะนิสัย ให้เกิดสมาธิ การกล้าแสดงออก มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความเสียสละ และความร่วมมือ

สถาบันดนตรีคีรีบุณ จีเนียส มิวสิก ได้พัฒนาหลักสูตรจนเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกัน และสามารถขยายหลักสูตรไปสู่โรงเรียนต่างๆ ได้อย่างต่อเนื่อง ทั้งการอบรมครูผู้สอนให้สามารถสอนได้ตรงตามหลักสูตรอย่างเต็มประสิทธิภาพ และการพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้อย่างแท้จริง จนสามารถจัดหลักสูตรลงในโรงเรียนต่างๆ ได้มากกว่า 40 โรงเรียน เช่น โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา, โรงเรียนประสาทวิทยานนทบุรี, โรงเรียนอนุบาลบ้านสวนฝัน, โรงเรียนอนุบาลบ้านพลอยเพลิน และโรงเรียนพญาไท เป็นต้น

ในการเรียนการสอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ที่โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษานั้น มีบรรจุอยู่ในหลักสูตรการเรียนรู้อุทิศสู่สาระศิลปะตั้งแต่ระดับชั้นปฐมวัย จนถึงระดับชั้นประถมศึกษาช่วงชั้นที่ 1 และช่วงชั้นที่ 2 ซึ่งปัจจุบันในช่วงชั้นที่ 2 นั้นมีสอนเฉพาะในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 เท่านั้น และในภาคเรียนที่ 2552 จะขยายขึ้นไปสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วย ทำให้สถาบันดนตรีคีรีบุณ จีเนียส มิวสิก ต้องพัฒนาและคิดค้นหลักสูตรที่เหมาะสมขึ้นเฉพาะในแต่ละระดับชั้นและวัยของผู้เรียน เพื่อให้มีประสิทธิภาพในการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ความสนุกสนานในการเรียนวิชาดนตรี และเพื่อให้ผู้เรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ)

ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 เป็นระยะเวลา 3 เดือน ได้สังเกตเห็นว่า นักเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไม่ค่อยให้ความร่วมมือในกิจกรรมบางกิจกรรม มักพูดคุย และเล่นกายชั่วโม่งเวลาเรียน ครูผู้สอนต้องดุ หรือคอยเตือนตลอดเวลา และบางกิจกรรมเมื่อสอนแล้วลองถามคำถามทดสอบความเข้าใจนักเรียน พบว่านักเรียนตอบไม่ได้ ไม่เข้าใจในเนื้อหาที่สอน ทำให้ครูต้องอธิบายซ้ำ ซึ่งบางครั้งทำให้ไม่บรรลุจุดประสงค์การประเมินในการเรียน

ผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจเบื้องต้น โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดจำนวน 3 ข้อ ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 ใช้คำถามว่า “นักเรียนคิดอย่างไรต่อการเรียนวิชาดนตรี เพราะเหตุใด” ผลจากการสำรวจพบว่า นักเรียนคิดว่าวิชาดนตรีเป็นวิชาที่มีประโยชน์ จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 97 โดยให้เหตุผล 3 อันดับแรกว่า วิชาดนตรีสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทำให้ได้รับความรู้ทางด้านดนตรีทั้งเพลง คอร์ด เครื่องดนตรี และสามารถนำไปประกอบอาชีพในอนาคตได้ เช่น ครู

สอนดนตรี นักร้อง และนักเรียนคิดว่าวิชาดนตรีไม่มีประโยชน์ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3 โดยให้เหตุผลว่า ได้เรียนดนตรีจากโรงเรียนพิเศษอยู่แล้ว และไม่มีส่วนที่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน

คำถามข้อที่ 2 ใช้คำถามว่า “นักเรียนรู้สึกอย่างไรเมื่อเรียนวิชาดนตรี เพราะเหตุใด” จากการสำรวจพบว่า นักเรียน จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 61 ตอบว่ารู้สึกสนุก โดยให้เหตุผลว่า มีกิจกรรมให้ทำมาก มีเกม มีนิทาน และได้เล่นเครื่องดนตรี นักเรียนจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ตอบว่า ชอบ โดยให้เหตุผลว่า ได้เล่นเครื่องดนตรี ได้เรียนรู้เรื่องโน้ตเพลง มีเกมให้เล่น และได้ฟังเพลงเพราะ นักเรียนจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 10 ตอบว่าน่าเบื่อ โดยให้เหตุผลว่า เบื่อที่ได้เล่นแต่เครื่องดนตรีคีย์บอร์ด อยากเล่นเครื่องดนตรีอื่นๆ บ้าง และไม่ชอบจำตัวโน้ต นักเรียนจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4 ตอบว่า ไม่ชอบ โดยให้เหตุผลว่า เรียนไม่เข้าใจ ไม่สนุก และครูปล่อยช้า

คำถามข้อที่ 3 ใช้คำถามว่า “นักเรียนจะปฏิบัติตนอย่างไรเมื่อเรียนวิชาดนตรี เพราะเหตุใด” จากการสำรวจพบว่า นักเรียนตอบว่าตั้งใจเรียน จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 61 ตอบว่า ตั้งใจเรียน โดยให้เหตุผลว่า ทำให้ได้รับความรู้ ได้เล่นเกม ฟังนิทาน และได้เล่นเครื่องดนตรีคีย์บอร์ด นักเรียน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 10 ตอบว่า ตั้งใจฟังครูสอน โดยให้เหตุผลว่า จะได้เข้าใจ และทำใบงานได้ นักเรียน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 8 ตอบว่า ช่วยตอบคำถาม เพราะจะได้คะแนนพิเศษ และได้เล่นเกม

จากผลการสำรวจความคิดเห็นปลายเปิดโดยใช้แบบสอบถามสอบถามนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร สรุปได้ว่า นักเรียนบางส่วนมีปัญหาด้านทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ดังที่เทอร์สโตน (Thurstone. 1967: 479) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นความโน้มเอียงทางจิตใจภายในที่แสดงออกมาให้เห็นพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง นอกจากนี้ทัศนคติเป็นเรื่องของความชอบ ความไม่ชอบ ความลำเอียง ความคิดเห็น ความรู้สึก และความเชื่อมั่นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และวัฒนา ศรีสัตย์วาจา (2535: 26) ที่กล่าวว่า ทัศนคติเป็นสภาวะความพร้อมทางจิตใจและประสาท ซึ่งเกิดจากประสบการณ์ สภาวะความพร้อมเหล่านั้นจะมีผลต่อการกำหนดทิศทางการแสดงออกของบุคคลในการโต้ตอบต่อสิ่งของและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสอดคล้องกับสุชา จันทน์เอม (2544: 270) ที่กล่าวว่า ทัศนคติ เป็นนามธรรมที่เกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ในชีวิตของบุคคล และทัศนคติมีความสำคัญต่อการตอบสนองทางสังคมของบุคคลเป็นอย่างมาก คือบุคคลที่มีพฤติกรรมอย่างไรหรือกระทำสิ่งใดลงไป ทัศนคติจะเป็นเครื่องกำหนด ดังนั้นทัศนคติจึงเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพของบุคคล และบุคคลที่มีทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในลักษณะที่ต่างกันออกไป และสุรางค์ โค้วตระกูล (2550: 366) กล่าวว่า ทัศนคติอาจจะเป็นบวก หรือลบ ถ้าบุคคลมีทัศนคติบวกต่อสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่เผชิญกับสิ่งนั้น ถ้ามีทัศนคติลบก็จะหลีกเลี่ยง

ดังนั้นการมีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) จะเป็นรากฐานอันทำให้ผู้เรียนเกิดความตั้งใจในการเรียน อยากเรียนรู้เกี่ยวกับวิชาที่ครูสอน และยังก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้ อันนำไปสู่ความสำเร็จทางการเรียนด้วย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะปลูกฝังให้นักเรียนเกิดทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ

(หลักสูตรคิริบูน) และมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องทราบถึงทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เพื่อจะนำไปเป็นข้อมูลในการพัฒนาคุณภาพหลักสูตรการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้บริหาร และฝ่ายผลิตหลักสูตรและสื่อของสถาบันดนตรีคิริบูน จีเนียส มิวสิก เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางแผนในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อเปลี่ยนแปลง และเสริมสร้างทัศนคติทางบวกของนักเรียนต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ให้ดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา ที่เรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ปีการศึกษา 2551 จำนวน 370 คน เป็นนักเรียนชาย จำนวน 208 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 162 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ที่ใช้ในการศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่

1.1.1 การเรียนพิเศษวิชาดนตรี

1.2.1 บุคลิกภาพ

2.1 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่

2.2.1 การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง

2.2.2 ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง

3.1 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่

3.3.1 ลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนา

อัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

3.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ

(หลักสูตรคิริบูน)

3.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะคตินของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะคตินต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) หมายถึง ความรู้ ความรู้สึก และแนวโน้มการแสดงพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) เพื่อให้การเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) มีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งมี 3 องค์ประกอบได้แก่ ทักษะคตินด้านความรู้ ทักษะคตินด้านความรู้สึก และทักษะคตินด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ดังรายการต่อไปนี้

1.1 ทักษะคตินด้านความรู้ ได้แก่ การรู้คุณค่า และประโยชน์ที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียน รู้ว่าดนตรีมีความสำคัญ โดยสามารถพัฒนาสติปัญญา แก้ปัญหาทางอารมณ์ การปรับตัว ทำให้มีสมาธิ ผ่อนคลาย สนุกสนาน และเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

1.2 ทักษะคตินด้านความรู้สึก ได้แก่ ความชอบ และความพึงพอใจ ต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

1.3 ทักษะคตินด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ได้แก่ ผู้เรียนสามารถตอบมือเสียงสัตว์เป็นจังหวะได้ สามารถร้องโน้ตตรงเสียงได้ สามารถเล่นเครื่องดนตรีคีย์บอร์ดตามบทเพลงที่หลักสูตรกำหนดไว้สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้ เข้าใจทฤษฎีดนตรีสากลเบื้องต้น และสามารถนำความรู้ด้านทฤษฎีไปใช้ในการปฏิบัติเครื่องดนตรีคีย์บอร์ดได้ การตั้งใจเรียน การโต้ตอบและซักถามเมื่อมีข้อสงสัย การปฏิบัติตามที่ครูผู้สอนและผู้เรียนกำหนดร่วมกันได้ การทำ

ไปงานและส่งตรงตามเวลา การอ่านทบทวนใบความรู้ และการนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

2. วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) หมายถึง การเรียนการสอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งผลิตหลักสูตรขึ้นโดยสถาบันดนตรีคิริบูน จีเนียส มิวสิค เพื่อให้นักเรียนได้ใช้ดนตรีในการพัฒนาสติปัญญาให้เจริญงอกงาม เกิดจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ สามารถใช้เหตุผลในการแก้ปัญหา เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ และนำความรู้ไปใช้อย่างกว้างขวาง ทำให้นักเรียนเกิดทักษะทางดนตรี โดยการฟัง การร้อง การอ่านโน้ต เขียนโน้ต รู้จังหวะ และการปฏิบัติเครื่องดนตรีคีย์บอร์ด รวมถึงการพัฒนาระบบการเรียนรู้ให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ทั้ง 4 ด้าน คือ อารมณ์ สังคม สติปัญญา และร่างกายเหมาะสมตามวัย โดยการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการเนื้อหาไปพร้อมกับการฝึกดนตรี และยังแทรกกิจกรรมผ่านรูปแบบของนิทานดนตรี บทเพลงที่สอดแทรกทฤษฎีดนตรีพื้นฐาน การจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อกระตุ้นความอยากรู้ ทำให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์ ค้นหา สร้างความสนุกสนาน และยังได้สอดแทรกความรู้วิชาการด้านอื่นๆ ด้วย ทั้งคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย วิถีชีวิต วัฒนธรรม คุณธรรม และจริยธรรม

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) หมายถึง สิ่งที่ส่งผลต่อความรู้ ความคิด และแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2551 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ การเรียนพิเศษวิชาดนตรี และบุคลิกภาพ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1.1 การเรียนพิเศษวิชาดนตรี หมายถึง การที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เรียนพิเศษวิชาดนตรีกับสถาบันดนตรีอื่นๆ นอกเหนือจากเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ในโรงเรียน

3.1.2 บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเฉพาะของนักเรียนที่แสดงออกเพื่อสนองต่อสถานการณ์ต่างๆ ในการดำรงชีวิต ทำให้นักเรียนมีความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง บุคลิกภาพแบ่งเป็น 2 แบบ ดังนี้

3.1.2.1 ลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ ได้แก่ บุคลิกภาพของนักเรียนที่รักความก้าวหน้า ชอบฝ่าฟันอุปสรรค มีความก้าวร้าว โกรธง่าย ชอบทำงานให้ประสบความสำเร็จและสัมฤทธิ์ผล ชอบทำงานด้วยความรวดเร็ว ไม่ชอบการรอคอย

3.1.2.2 ลักษณะบุคลิกภาพแบบ บี ได้แก่ บุคลิกภาพของนักเรียนที่ค่อนข้างเฉื่อยชา จิตใจเยือกเย็น ทำงานไปเรื่อยๆ ไม่หวังผลสัมฤทธิ์ในการทำงาน ไม่ชอบฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ อดทนและรอคอยได้

3.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง และความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.1 การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อความคิดและความรู้สึกของผู้ปกครองที่ให้การสนับสนุนทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ การสนับสนุนทางวัตถุ และการสนับสนุนทางวาจา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.2.1 การสนับสนุนทางวัตถุ ได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์การเรียน เครื่องแต่งกาย และเงินให้แก่นักเรียนอย่างเพียงพอ ตามความจำเป็นทางการเรียนของนักเรียน

3.2.2.2 การสนับสนุนทางวาจา ได้แก่ การให้ความสนใจ ความเอาใจใส่ ให้คำปรึกษาชี้แนะด้านการเรียนแก่นักเรียน การให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนสามารถปฏิบัติเครื่องดนตรีคีย์บอร์ดได้ และการสนับสนุนให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงดนตรี

3.2.2 ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อความคิดและความรู้สึกของผู้ปกครองต่อเป้าหมายทางการศึกษาที่ตั้งไว้สำหรับนักเรียน และต้องการให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ ได้แก่ ความต้องการให้นักเรียนได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ให้นักเรียนเป็นที่รักของครู และเพื่อนๆ นักเรียนสามารถเล่นเครื่องดนตรีเป็นเพลงได้ และคาดหวังให้นักเรียนได้มีโอกาสเป็นตัวแทนแสดงความสามารถในกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน

3.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของสภาพสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.3.1 ลักษณะทางกายภาพของสภาพสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) หมายถึง สภาพของการเรียนการสอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ที่มีผลต่อนักเรียน ซึ่งจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอนดังนี้

3.3.1.1 สถานที่เรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ได้แก่ สภาพของห้องเรียนสามารถเก็บเสียงได้ มีระยะห่างจากห้องเรียนอื่นๆ ไม่ก่อเสียงรบกวนห้องเรียนอื่นๆ ห้องเรียนมีความกว้างขวาง สะอาด อากาศถ่ายเทได้ดี

3.3.1.2 สื่อและอุปกรณ์การสอน ได้แก่ เครื่องดนตรีคีย์บอร์ด แผ่นภาพประกอบการเล่านิทาน อุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่นกิจกรรมและเกม มีปริมาณเพียงพอ และอุปกรณ์มีประสิทธิภาพใช้งานได้

3.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนที่มีต่อครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) และการปฏิบัติตนของครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ต่อนักเรียน ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธที่ดีต่อกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.3.2.1 การปฏิบัติตนของนักเรียนที่มีต่อครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ได้แก่ การให้ความเคารพเชื่อฟัง ให้เกียรติ แสดงกิริยา วาจา และใจถึงความเคารพ ปฏิบัติตนอย่างเหมาะสม และเข้าร่วมกิจกรรมทุกอย่างที่ครูสอนและมอบหมายให้ทำ

3.3.2.2 การปฏิบัติตนของครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ต่อนักเรียน ได้แก่ ความเอาใจใส่ การให้ความรัก ความเอ็นดู ให้ความเป็นกันเอง ยอมรับฟังความคิดเห็น ให้คำแนะนำปรึกษาในด้านการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ)

3.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง การปฏิบัติตนระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่มีต่อกัน ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน ได้แก่ การช่วยเหลือซึ่งกันและกันในด้านการเรียน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การให้ความสนใจเอาใจใส่กันและกัน การทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันในกลุ่มเพื่อน เพื่อให้ก่อเกิดความสัมพันธ์อันดี

4. โรงเรียนไผ่ทออุดมศึกษา ตั้งอยู่บ้านเลขที่ 201 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงตลาดบางเขน เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ได้ดำเนินการก่อสร้างตั้งแต่ปี 2512 และทำพิธีเปิดเมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2514 โดยมีสมเด็จพระพุฒาจารย์ สมเด็จพระสังฆราช และจอมพลผิน ชุณหะวัณ โดยบริษัท ไผ่ทออุดม จำกัด เป็นเจ้าของ และผู้รับใบอนุญาต เริ่มเปิดดำเนินการเรียนการสอนเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2514 ปัจจุบันเปิดทำการสอนตั้งแต่ระดับอนุบาลปีที่ 1-มัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งหลักสูตรปกติ หลักสูตรสองภาษา และหลักสูตรเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

5. สถาบันดนตรีคีรีบุญ จีเนียส มิวสิค ตั้งอยู่บ้านเลขที่ 13/5 หมู่ 6 หมู่บ้านบุษนิรังสรรค์ ถนนพิบูลสงคราม ตำบลสวนใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000 ก่อตั้งโดยคุณธนชัย ถมยา-ปรีวัฒน์ (อ๊อด คีรีบุญ) เป็นสถาบันที่ฝึกอบรมครูเพื่อสอนวิชาดนตรีสากล โดยมีหลักสูตรเป็นของสถาบันเอง คือ หลักสูตรวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ โดยได้นำไปบรรจุอยู่ในหลักสูตรของโรงเรียนต่างๆ เช่น โรงเรียนไผ่ทออุดมศึกษา, โรงเรียนประสาทวิทยานนทบุรี, โรงเรียนอนุบาลบ้านसानฝัน, โรงเรียนอนุบาลบ้านพลอยเพลิน, โรงเรียนอนุบาลสุตารักษ์ เป็นต้น

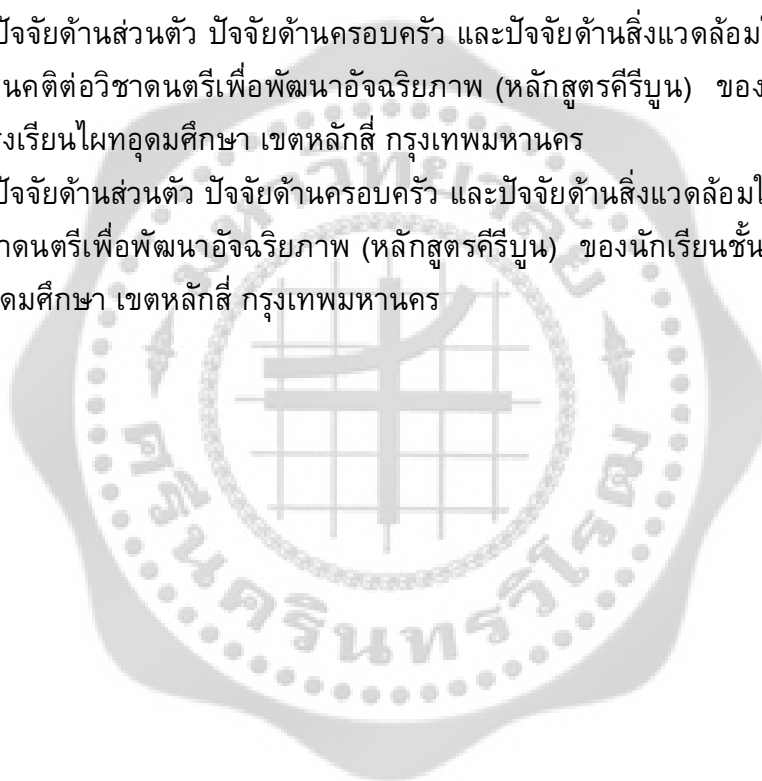
กรอบแนวคิดในการค้นคว้า

ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ การเรียนพิเศษวิชาดนตรี และบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง และความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรี เพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงขอตั้งสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นลำดับ ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนไมโทดุมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

1.1.1 ความหมายของทัศนคติ

คำว่า “ทัศนคติ” ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า Attitude มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Aptus แปลว่า แนวโน้มเอียง เหมาะสม ในบางครั้งทัศนคติเรียกกันว่า เจตคติ ซึ่งมีนักการศึกษา และนักจิตวิทยาให้นิยามไว้หลายท่าน ดังนี้

ลัวน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543: 54) ได้ให้ความหมายของทัศนคติว่า หมายถึง ความรู้สึกเชื่อ ศรัทธาต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จนเกิดความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมออกมา ซึ่งอาจจะเป็นไปในทางที่ดีหรือไม่ดีก็ได้ ทัศนคตินี้ยังไม่ใช่พฤติกรรมแต่เป็นตัวการให้เกิดพฤติกรรม ดังนั้นทัศนคติจึงเป็นคุณลักษณะของความรู้สึกที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในใจ

สุชา จันทน์เอม (2544: 270) ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า เป็นนามธรรมที่เกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ในชีวิตของบุคคล และทัศนคติมีความสำคัญต่อการตอบสนองทางสังคมของบุคคลเป็นอย่างมาก คือบุคคลที่มีพฤติกรรมอย่างไรหรือกระทำสิ่งใดลงไปทัศนคติจะเป็นเครื่อง

กำหนด ดังนั้นทัศนคติจึงเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพของบุคคล และบุคคลที่มีทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในลักษณะที่ต่างกันออกไป

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (สุภัทษร อินทร. 2545: 11; อ้างอิงจาก ประภาเพ็ญ สุวรรณ. 2526: 14) ให้ความหมายไว้ว่า ทัศนคติ คือ ความคิดเห็นซึ่งถูกกระตุ้นด้วยอารมณ์ ซึ่งทำให้บุคคลพร้อมที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด ทัศนคติจะมีบทบาทช่วยให้เราได้ปรับปรุงตัวเองป้องกันตัวเอง (Defend Egos) ให้สามารถแสดงออกถึงค่านิยมต่างๆ และช่วยให้บุคคลเข้าใจโลกรอบตัวเรา ประสบการณ์เดิมของบุคคลช่วยในการเกิดทัศนคติและเป็นตัวกำหนดทัศนคติของบุคคลทัศนคติไม่ได้เป็นองค์ประกอบอย่างเดียวที่ทำให้เกิดการปฏิบัติ แต่เป็นสาเหตุอย่างหนึ่งที่ก่อให้เกิดหรือเป็นที่มาของการปฏิบัติ เช่นเดียวกัน การปฏิบัติของบุคคลจะทำให้ทัศนคติเปลี่ยนแปลง หรือเกิดทัศนคติใหม่ได้ การปฏิบัติของบุคคลนั้นไม่ได้มีสาเหตุมาจากทัศนคติอย่างเดียว แต่เป็นผลที่เกิดขึ้นจากวิถีการครองชีวิต (Norms) นิสัย (Habits) และสิ่งที่คาดหวังจากผลของการกระทำต่างๆ ด้วย

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546: 244) กล่าวถึงความหมายของทัศนคติ มีดังนี้

1. ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ หลังจากที่บุคคลได้มีประสบการณ์ในสิ่งนั้น ความรู้สึกนี้จะแบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

1.1 ความรู้สึกในทางบวก เป็นการแสดงออกในทางลักษณะของความพึงพอใจ เห็นด้วย ชอบ และสนับสนุน

1.2 ความรู้สึกในทางลบ เป็นการแสดงออกในลักษณะของไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบ และไม่สนับสนุน

1.3 ความรู้สึกที่เป็นกลาง คือ ไม่มีความรู้สึกใดๆ

2. บุคคลจะแสดงความรู้สึกออกทางด้านพฤติกรรม ซึ่งจะแบ่งพฤติกรรมเป็น 2 ลักษณะ คือ

2.1 พฤติกรรมภายนอก เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ มีการกล่าวคำพูดสนับสนุน ท่าทางหน้าตาบอกความพึงพอใจ

2.2 พฤติกรรมภายใน เป็นพฤติกรรมที่สังเกตไม่ได้ ชอบหรือไม่ชอบก็ไม่แสดงออกหรือความรู้สึกที่เป็นกลาง

ชนินทร์ชัย อินทราภรณ์ และสุวิทย์ หิรัญยกานต์ (2548: 21) ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า เป็นแนวความคิดเห็น ทำที่หรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด สภาพของจิตใจและอารมณ์ของคนเราที่กระทำต่อสิ่งแวดล้อม อาจหมายถึงน้ำใจ ความรู้สึก ความรัก ความเกลียดชังต่อสิ่งนั้นๆ

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2550: 366) กล่าวว่า ทัศนคติ เป็นอักษมาศัย (Disposition) หรือแนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า ซึ่งอาจจะเป็นได้ทั้งคน วัตถุ สิ่งของ หรือความคิด (Ideas) ทัศนคติอาจจะเป็นบวก หรือลบ ถ้าบุคคลมีทัศนคติบวกต่อสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่เผชิญกับสิ่งนั้น ถ้ามีทัศนคติลบก็จะหลีกเลี่ยง ทัศนคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้และเป็นการแสดงออกของค่านิยมและความเชื่อของบุคคล

โรคีส (นวดี โมกขะเวส 2551: 13; อ้างอิงจาก Rokeach. 1970: 112) กล่าวว่า ทศนคติ เป็นการผสมผสานหรือจัดระเบียบของความเชื่อที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ผลรวมของความเชื่อนี้จะเป็นตัวกำหนดแนวโน้มของบุคคลในการตอบสนองในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ

อัลพอร์ต (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. 2551: 168 อ้างอิงจาก Allport, G.W. 1935) ให้นิยาม ทศนคติ โดยอธิบายความหมายจำแนกรายละเอียดเป็น 5 ลักษณะย่อยๆ คือ

1. เป็นสภาพความพร้อมทางจิตที่สร้างขึ้นโดยรับอิทธิพลจากประสบการณ์ ซึ่งอาจแสดงออกให้เห็นได้ทางพฤติกรรม
2. เป็นความพร้อมที่จะตอบสนอง คือเมื่อมีทศนคติที่ดี หรือไม่ดีต่อสิ่งใดก็พร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งนั้นตามลักษณะของทศนคติที่เกิดขึ้น
3. เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นกลุ่มและจัดระเบียบไว้แล้วในตัวเอง คือ เมื่อเกิดทศนคติต่อสิ่งใดแล้วก็จะเกิดต่อเนื่องกัน และจะติดตามมาด้วยพฤติกรรมที่สัมพันธ์กัน
4. เป็นสิ่งที่เกิดจากประสบการณ์ หมายความว่าประสบการณ์มีส่วนช่วยในการสร้างทศนคติได้ดีหรือไม่
5. เป็นพลังสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่แสดงออก

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ทศนคติ คือ ความคิดเห็น ความรู้สึกที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า ซึ่งทศนคตินี้จะเป็นเครื่องกำหนดพฤติกรรมของบุคคลทั้งภายในและภายนอก ซึ่งทศนคติของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งแวดล้อมจะมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป โดยจะแบ่งได้เป็นทศนคติทางบวกและทศนคติทางลบ

1.1.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทศนคติ

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2551: 178–182) ได้เสนอทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทศนคติไว้ว่า

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ (learning theory) สมมติฐานของนักจิตวิทยาที่ใช้ในการอธิบาย “ทศนคติ” คือ

1.1 ทศนคติเรียนรู้ได้จากการเชื่อมโยง (Association) ทศนคติเกิดจากการเรียนรู้ เช่นเดียวกับวิธีสร้างนิสัยความประพฤติอื่นๆ นักจิตวิทยาการเรียนรู้เชื่อว่า ผู้คนรับรู้ข้อมูลข่าวสารและข้อเท็จจริง รวมทั้งเรียนรู้ความรู้สึกและค่านิยมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้อนิยมเหล่านี้

1.2 ทศนคติเรียนรู้ได้จากการเสริมแรง (Reinforcement) ตัวอย่างเช่น ถ้านิสิตได้ A ในวิชาจิตวิทยาสังคม และรู้สึกว่ายาวนานแล้วสนุกสนาน ชอบ ก็จะเปลี่ยนเป็นแรงเสริมให้ลงเรียนวิชาจิตวิทยาอื่นๆ ในเทอมต่อไป หรือหากนิสิตพูดคุยกับเพื่อนๆ ว่าวิชาจิตวิทยาสังคมสนุกสนาน น่าสนใจ และเพื่อนๆ ต่างสนับสนุนเห็นพ้องต้องกัน ก็จะเป็นการเสริมแรงให้เกิดทศนคติทางบวกต่อวิชาจิตวิทยาสังคมขึ้นเช่นกัน

1.3 ทศนคติเรียนรู้ได้จากการเลียนแบบ (Imitation) ผู้คนจะเลียนแบบคนอื่นๆ โดยเฉพาะเมื่อคนอื่นมีความเข้มแข็งกว่า หรือเป็นคนที่มีความสำคัญกว่า ดังนั้น แหล่งเรียนรู้ความรู้

พื้นฐานทางการเมือง และเรียนรู้ทัศนคติต่อสังคมที่สำคัญสุดในตอนต้นของชีวิต คือ ครอบครัว โดยลูก ๆ จะเลียนแบบทัศนคติของพ่อแม่ วัยรุ่นจะเลียนแบบทัศนคติต่างๆ จากกลุ่มเพื่อน และคนที่นิยมชมชอบ ดังเช่น การรณรงค์ต่อต้านยาเสพติด ต้องสร้างตัวแบบ (role model) จากดาราที่ชื่นชอบของประชาชน โดยเฉพาะดารา/นักร้องวัยรุ่น เพื่อเป็นเป้าหมายให้วัยรุ่นอื่นๆ ในสังคมยึดถือเป็นแบบอย่าง เป็นต้น

2. ทฤษฎีเครื่องล่อใจและความขัดแย้งในใจ แคช (Katz) บอกว่า บุคคลจะมีทัศนคติต่อสิ่งใด จะต้องเชื่อแล้วว่าสิ่งนั้นมีประโยชน์ หรือสร้างความพอใจให้แก่ตน แต่ขณะเดียวกันในระหว่างทางจะเกิดความขัดแย้งระหว่างทัศนคติหลายๆ ทัศนคติที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน กรณีที่ทัศนคติ 2 อย่างเกิดขึ้นและโน้มนำให้แสดงพฤติกรรมไปในทิศทางที่แตกต่างกัน โดยมีน้ำหนักพอกๆ กัน บุคคลต้องตัดสินใจเลือกเพียงทางใดทางหนึ่งในสภาพการณ์ดังกล่าว บุคคลจะเกิดความขัดแย้งขึ้น ซึ่งเกิดได้ 3 ลักษณะ คือ

2.1 ความขัดแย้งในใจเนื่องจากต้องตัดสินใจเลือกสิ่งหนึ่งที่ชอบเหมือนกันในเวลาเดียวกัน (approach-approach conflict) คือ สภาพที่บุคคลมีความชอบ พยายามในสองสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันและจำเป็นต้องตัดสินใจเลือกแต่ยังตัดสินใจไม่ได้ จึงเกิดความขัดแย้งใจที่จำเป็นต้องเลือกสิ่งหนึ่งเพียงสิ่งเดียวจากของสองสิ่งที่ชอบเหมือนกันในเวลาเดียวกัน

2.2 ความขัดแย้งในใจเนื่องจากต้องตัดสินใจเลือกสิ่งที่ไม่ชอบทั้งสองอย่าง (avoidance-avoidance conflict) คือ สภาพที่บุคคลเกิดความไม่ชอบหรือไม่พอใจสองอย่างเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน และประสงค์ที่จะหลีกเลี่ยงทั้งสองนั้น ตัวอย่างเช่น ไม่ชอบทั้งกินยาและฉีดยา แต่จำเป็นต้องเลือกอย่างหนึ่ง

2.3 ความขัดแย้งในใจเนื่องจากต้องตัดสินใจเลือกสิ่งที่ชอบแต่ในเวลาเดียวกันได้ผลในทางที่ไม่ต้องการ (approach-avoidance conflict) คือ สภาพที่บุคคลเกิดความชอบและไม่ชอบขึ้นพร้อมกันต่อสิ่งเดียวกัน ตัวอย่างเช่น ชอบกินขนมหวานมากแต่ไม่ชอบอ้วน กลัวอ้วน ขนมหวานจึงเป็นสิ่งที่พึงปรารถนาและไม่พึงปรารถนาในเวลาเดียวกัน

1.1.3 องค์ประกอบของทัศนคติ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546: 247) อธิบายองค์ประกอบของทัศนคติ มีอยู่ 3 ประการดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้านั้นๆ เพื่อเป็นเหตุผลที่จะสรุปความ และรวมเป็นความเชื่อหรือช่วยในการประเมินสิ่งเร้านั้นๆ

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคล ที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้า เป็นผลเนื่องมาจากการที่บุคคลประเมินผลสิ่งเร้านั้นแล้วว่า พยายามหรือไม่พยายาม ต้องการหรือไม่ต้องการ ดีหรือเลว

3. องค์ประกอบพฤติกรรม (Behavioral Component) คือ เป็นองค์ประกอบด้านความพร้อมหรือความโน้มเอียง ที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทิศทางที่จะสนับสนุนหรือคัดค้าน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคล ที่ได้จากการประเมินผลพฤติกรรมที่คิดจะแสดงออกมา จะสอดคล้องกับความรู้สึกที่มีอยู่

เซียร์ส และคณะ (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. 2551: 168 อ้างอิงจาก Sears, Peplu; & Taylor, 1991: 136–139) อธิบายว่าทัศนคติล้วนแต่ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ประการ คือ ความรู้ (cognitive) ความรู้สึก (affective) และพฤติกรรม (behavior) กล่าวคือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (cognitive component) ประกอบด้วยองค์ความรู้ทั้งหมดที่บุคคลมีอยู่ หรือประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นเป้าหมายของทัศนคติ (attitude object) และได้รับรู้ข้อเท็จจริง ได้รับความรู้ รวมถึงความเชื่อต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องนั้นเพิ่มเติมขึ้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (affective component) ประกอบด้วยความรู้สึกและอารมณ์ของบุคคลนั้นต่อเป้าหมายของทัศนคติ ซึ่งเป็นการประเมินค่าความรู้สึกเชิงบวก ได้แก่ ชอบ พอใจ เห็นใจ หรือความรู้สึกเชิงลบ ไม่ชอบ ไม่พอใจ กลัว รังเกียจ ซึ่งจะสอดคล้องกับองค์ประกอบด้านความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (behavioral component) ประกอบด้วยความพร้อมของบุคคลที่จะตอบสนอง (readiness to respond) หรือแนวโน้มที่จะแสดงออก (tendency to act) ต่อเป้าหมายของทัศนคติ เมื่อมีการประมวลความรู้ และประเมินค่าความรู้ต่อสิ่งนั้นแล้ว โดยพฤติกรรมจะแสดงออกได้สองลักษณะ คือ พฤติกรรมทางบวก ได้แก่ การยอมรับ สนับสนุน เข้าใกล้ ช่วยเหลือ ส่งเสริม และพฤติกรรมทางลบ ได้แก่ การทำลาย ขัดขืน ต่อสู้ ถอยหนี ฯลฯ

จากเอกสารข้างต้นสามารถสรุปองค์ประกอบของทัศนคติได้ว่า ทัศนคตินั้นมี 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ความรู้ (cognitive) ความรู้สึก (affective) และพฤติกรรม (behavior)

1.1.4 ลักษณะของทัศนคติ

พัชรภา เขียวขำ (2546: 32) มีลักษณะที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. ทัศนคติเป็นสภาวะก่อนพฤติกรรมได้ตอบ (Predisposition to Respond) ต่อเหตุการณ์หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยเฉพาะหรือจะเรียกว่าเป็นสภาวะพร้อมที่จะปฏิบัติแล้ว

2. ทัศนคติจะมีความคงตัวอยู่ในช่วงระยะเวลา (Persistent Over Time) คือมีความมั่นคงถาวรพอสมควร เปลี่ยนแปลงได้ยาก แต่ไม่ได้หมายความว่า จะไม่มีการเปลี่ยนแปลง

3. ทัศนคติเป็นตัวแปรที่นำไปสู่ความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรม กับความรู้สึกนึกคิด ไม่ว่าจะเป็นรูปของการแสดงออกโดยวาจาหรือ การแสดงความรู้สึก ตลอดจนการที่จะต้องเผชิญหรือหลีกเลี่ยงต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

4. ทัศนคติมีคุณสมบัติของแรงจูงใจในอันที่จะทำให้บุคคลประเมินเหตุการณ์ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งหมายความว่า ไปถึงการกำหนดพฤติกรรมจริงด้วย

สุรางค์ โคว์ตระกูล (2550: 367) ได้อธิบายถึงลักษณะของทัศนคติไว้ดังนี้

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้
2. ทัศนคติเป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลกล้าเผชิญกับสิ่งเร้าหรือหลีกเลี่ยง ดังนั้นทัศนคติจึงมีทั้งบวกและลบ เช่น ถ้านักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อวิชาคณิตศาสตร์ นักเรียนจะชอบเรียนคณิตศาสตร์ เมื่ออยู่ชั้นมัธยมศึกษา ก็จะเลือกเรียนแขนงวิทยาศาสตร์ ตรงข้ามกับนักเรียนที่มีทัศนคติทางลบต่อคณิตศาสตร์ก็จะไม่ชอบหรือไม่มีแรงจูงใจที่จะเรียน เมื่ออยู่ชั้นมัศึกษาก็จะเลือกเรียนทางสายอักษรศาสตร์ทางภาษา เป็นต้น
3. ทัศนคติประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่างคือ องค์ประกอบเชิงความรู้สึก อารมณ์ (Affective Component) องค์ประกอบเชิงปัญญาหรือความรู้คิด (Cognitive Component) องค์ประกอบเชิงพฤติกรรม (Behavioral Component)
4. ทัศนคติเปลี่ยนแปลงได้ง่าย การเปลี่ยนแปลงทัศนคติอาจจะเปลี่ยนจากบวกเป็นลบหรือจากลบเป็นบวก ซึ่งบางครั้งเรียกว่า การเปลี่ยนแปลงทิศทางของทัศนคติ หรืออาจจะเปลี่ยนแปลงความเข้มข้น (Intensity) หรือความมากน้อย ทัศนคติบางอย่างอาจหยุดเลิกไปได้
5. ทัศนคติเปลี่ยนแปลงตามชุมชนหรือสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิก เนื่องจากชุมชนหรือสังคมหนึ่งๆ อาจจะมีค่านิยมที่เป็นอุดมการณ์พิเศษเฉพาะ ดังนั้นค่านิยมเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อทัศนคติของบุคคลที่เป็นสมาชิก ในกรณีที่ต้องการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ จะต้องเปลี่ยนค่านิยม
6. สังคมประกิต (Socialization) มีความสำคัญต่อพัฒนาการทัศนคติของเด็ก โดยเฉพาะทัศนคติต่อความคิดและหลักการที่เป็นนามธรรม เช่น อุดมคติ ทัศนคติต่อเสรีภาพในการพูด การเขียน เดินที่มาจากครอบครัวที่มีสภาพเศรษฐกิจสังคมสูง จะมีทัศนคติบวกสูงสุด (Zellman; & Sears. 1971)

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า ทัศนคติมีลักษณะสำคัญคือ ทัศนคติเกิดจากการเรียนรู้ มีผลต่อลักษณะการแสดงพฤติกรรม และทัศนคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้

1.1.5 การวัดทัศนคติ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546: 253) ได้อธิบายไว้ว่า ในการวัดทัศนคติควรมีข้อตกลงดังนี้

1. การศึกษาทัศนคติเป็นการศึกษาความคิดเห็น ความรู้สึกของบุคคลที่มีลักษณะคงเส้นคงวา หรืออย่างน้อยก็เป็นความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่ไม่เปลี่ยนแปลงในช่วงเวลาหนึ่ง
 2. ทัศนคติเป็นสิ่งที่ไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง การวัดทัศนคติจึงเป็นการวัดทางอ้อม จากแนวโน้มที่บุคคลแสดงออก หรือพฤติกรรมที่มีแบบแผนคงที่
 3. การศึกษาทัศนคติของบุคคล มิใช่แต่เป็นการศึกษาทิศทางทัศนคติของบุคคลเท่านั้น แต่ต้องศึกษาถึงระดับความมากน้อย หรือความเข้มของทัศนคตินั้นด้วย
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2551: 188) กล่าวว่า การวัดทัศนคติจะวัดในลักษณะของทิศทาง (direction) และ ปริมาณ (magnitude) โดยใช้เครื่องมือที่สร้างขึ้น

ทิศทางมีอยู่ 2 ทิศทาง คือ ทางบวก หรือทางลบ หมายถึง การประเมินค่าของการรับรู้รู้สึก และการกระทำไปในทางที่ดี ชอบ พอใจ หรือไม่ดี ไม่ชอบ ไม่พอใจ

ปริมาณ เป็นความเข้มข้นหรือความรุนแรงของทัศนคติไปในทิศทางที่พึงประสงค์หรือไม่พึงประสงค์นั่นเอง

นอกจากนี้ในเรื่องของทัศนคติยังมีการวัดความเด่น (salient) ความซับซ้อน (complexity) ความรู้สำนึก (consciousness) ความเป็นศูนย์กลาง (centrality) เป็นต้น ซึ่งยังไม่มีเครื่องมือสำหรับวัด ในการวัดทัศนคติ อาจใช้วิธีการสังเกต สัมภาษณ์ หรือใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของเรื่องที่จะศึกษา อย่างไรก็ตาม การวัดทัศนคตินิยมใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือมากที่สุด ซึ่งแต่ละแบบต่างมีมาตรวัดแตกต่างกันไปตามแต่จะมีผู้คิดค้นพัฒนาขึ้น มาตรวัดทัศนคติที่สำคัญๆ ได้แก่

1. มาตรส่วนแบบลิเกิร์ต (Likert scales)

เรนซิส ลิเกิร์ต (Rensis Likert) เป็นผู้คิดค้นขึ้น และเป็นที่นิยมใช้แพร่หลาย เนื่องจากสร้างได้ไม่ยาก ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วมีคำตอบให้เลือก 5 คำตอบ ได้แก่

- เห็นด้วยอย่างยิ่ง (strongly agree)
- เห็นด้วย (agree)
- ไม่แน่ใจ (undecided)
- ไม่เห็นด้วย (disagree)
- ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (strongly disagree)

แล้วมีการกำหนดคะแนนให้อาจเป็น 5, 4, 3, 2 หรือ 1 ตามลำดับ หากเป็นข้อความในทางบวก (Positive Statement) และอาจเป็น 1, 2, 3, 4 หรือ 5 ตามลำดับ หากเป็นข้อความในทางลบ (Negative Statement) จากนั้นนำข้อความทั้งหมดไปวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (Item Analysis) โดยเลือกข้อความที่สามารถจำแนกกลุ่มที่ดีและมีทัศนคติที่ไม่ดีได้เพื่อนำไปใช้วัดทัศนคติต่อไป (Likert. 1970: 150-151)

2. มาตรส่วนแบบซีแมนติกดิฟเฟอเรนเชียล (semantic differential scales)

แบบสอบถามลักษณะนี้ ออสกู๊ด (Charles E. Osgood) เป็นผู้คิดค้น ใช้ในการวัดทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยใช้คำคุณศัพท์ 2 คำ มีความหมายตรงข้ามกันระหว่างคำทั้งจะมีค่าระดับคะแนนอยู่ระหว่างกลาง ซึ่งโดยปกติจะเรียงจาก 1 ถึง 7 และคำคุณศัพท์ที่นำมาใช้นั้นมักจะมี 3 ชนิดด้วยกัน คือ

1. เป็นคำคุณศัพท์ที่แสดงถึงการประเมินค่า (evaluative) หมายถึง คำคุณศัพท์ที่จะแสดงถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปในทางที่ดีขึ้นหรือเลวลง เช่น ดี-ชั่ว ฉลาด-โง่ สะอาด-สกปรก

2. เป็นคำคุณศัพท์ที่แสดงถึงพลังหรือศักยภาพ (potency) หมายถึง คำคุณศัพท์ที่จะแสดงถึงการมีพลังมากน้อยต่างๆ กัน เช่น ใหญ่-เล็ก หนัก-เบา ร้ายแรง-ไม่ร้ายแรง

3. เป็นคำคุณศัพท์ที่แสดงถึงการกระทำ (activity) หมายถึง คำคุณศัพท์ที่จะแสดงถึงการประมาณการกระทำต่างๆ เช่น เร็ว-ช้า ยาก-ง่าย กระฉับกระเฉง-เฉื่อยชา

3. วิธีการวัดทัศนคติของเทอร์สโตน (Thurstone. 1970: 128)

ได้ใช้วัดทัศนคติของบุคคลโดยอาศัยกฎแห่งการเปรียบเทียบเพื่อตัดสินใจ (Law of Comparative Judgement) คือให้ผู้ตอบตัดสินข้อความที่แสดงถึงทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่าเห็นด้วย (Accepted) หรือไม่เห็นด้วย (Rejected) ในข้อความเหล่านั้นมากน้อยเพียงใด โดยให้กลุ่มผู้ตัดสินพิจารณาว่าข้อความที่เสนอมานั้นควรจะอยู่ตรงไหนเมื่อแบ่งความคิดเห็นทั้งหมด ตั้งแต่เห็นด้วยมากที่สุดไปจนถึงไม่เห็นด้วยมากที่สุด ออกเป็น 11 กลุ่มเท่าๆ กัน เมื่อกลุ่มผู้ตัดสินได้พิจารณาตัดสินหมดทุกข้อความแล้ว ก็นำแต่ละค่ามาหาค่าสเกล (Scale Value) นั่นคือ หาตำแหน่งมัธยฐานของแต่ละสเกลสำหรับวัดทัศนคติต่อไป

1.1.6 การนำทัศนคติไปใช้ในการเรียนการสอน

ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2535: 65) กล่าวถึงการนำทัศนคติไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาดนตรีว่า เด็กจะเกิดทัศนคติที่ดี หรือรู้คุณค่าดนตรีได้นั้น ครูต้องจัดประสบการณ์ทางดนตรีให้เด็กเห็นอย่างชัดเจนว่า ดนตรีมีความสัมพันธ์กับมนุษย์ แสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด และอารมณ์ของมนุษย์ เป็นมรดกทางวัฒนธรรม สะท้อนให้เห็นถึงประวัติความเป็นมา ความรุ่งเรือง หรือวิถีชีวิตของมนุษย์ ความรัก ศาสนา การทำงาน การละเล่น หรือพิธีการต่างๆ เรื่องราวและเพลงทางดนตรีที่จะให้เด็กรับรู้ จึงต้องมีเนื้อหากว้างขวาง เพื่อจะได้ครอบคลุมสิ่งต่างๆ เพียงพอ

กิจกรรมต่างๆ ทางดนตรีที่จะจัดให้เด็กนั้น ครูต้องไม่ลืมว่ามีชิ้นเน้นทางดนตรีเพียงอย่างเดียว หรือมีใช่เป็นการเรียนดนตรีเพื่อความสมบูรณ์ถูกต้อง หรือเพื่อความบันเทิงปน แต่จะต้องเน้นคุณลักษณะนิสัยที่ดั่งามด้วย ดังนั้นกิจกรรมต่างๆ ทางดนตรีที่จัดให้เด็กจึงควรเป็นประสบการณ์เพียงความรู้และทักษะพื้นฐานให้เด็กเรียนรู้และปฏิบัติอันเป็นสื่อนำไปสู่คุณลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์เท่านั้น

เบอร์เกตัน และบอร์ดแมน (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2535: 65 อ้างอิงถึง Bergethon; & Boardman, 1975) กล่าวว่าการศึกษาที่เด็กจะเกิดความเข้าใจดนตรี มีทักษะทางดนตรี และมีทัศนคติที่ดีต่อดนตรีนั้น ครูต้องพยายามจัดประสบการณ์ทางดนตรีให้เด็กได้รับรู้หลายๆ ด้าน ซึ่งการรับรู้ นั้นหมายถึง การได้เห็น ได้ยิน ได้สัมผัส ฯลฯ

ปรียาพร วงศ์อนูตรโรจน์ (2546: 265) ได้กล่าวถึง การนำความรู้เรื่องทัศนคติไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนว่าครูจำเป็นต้องสร้างทัศนคติในทางบวก ชักจูงใจนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน เห็นความสำคัญของบทเรียน เห็นประโยชน์ที่จะได้ ดังนี้

1. การให้การเสริมแรงแก่นักเรียน เมื่อนักเรียนได้มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ครูให้ความสนใจ ให้กำลังใจ ให้คำชม จะทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนเพิ่มมากขึ้น และเชื่อมโยงไปสู่การปฏิบัติความประพฤติในโรงเรียนด้วย

2. การให้การเลียนแบบทัศนคติที่ดี โดยดูจากบุคคลสำคัญที่นักเรียนรักและชื่นชอบเป็นตัวอย่าง เพื่อจะได้รับเอาทัศนคตินั้นมาเป็นของตน

3. การพิจารณาถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนทัศนคติ เช่น การได้ข่าวสาร การรับข่าวสาร การสื่อความหมาย ครูจะต้องระมัดระวัง และควบคุมองค์ประกอบเหล่านี้ให้ดี จึงจะบังเกิดผลในการสร้างหรือปรับเปลี่ยนทัศนคติของผู้เรียน

4. ครูอาจต้องให้ข่าวสาร และสร้างสถานการณ์ที่จะทำให้เกิดความสอดคล้องและขัดแย้ง เมื่อต้องการจะเสริมทัศนคติให้เข้มข้นหรือเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ต้องการ จนกว่าผู้เรียนจะได้มีความรู้ความเข้าใจ และมีความรู้สึกร่วมด้วย มีทัศนคติที่ถูกต้องตามความต้องการของครู

5. การเปลี่ยนทัศนคติของกลุ่มจะง่ายกว่าที่ละคน เพราะบุคคลชอบการเลียนแบบเอาอย่าง และต้องการเข้ากลุ่ม ด้วยเหตุนี้สิ่งแวดล้อมที่ดีก็จะมีผลต่อการเปลี่ยนทัศนคติ

6. หลักการและวิธีการในการเปลี่ยนต้องพิจารณาให้เหมาะสม เพราะอาจใช้ได้กับสถานการณ์หนึ่ง แต่อาจใช้ไม่ได้กับอีกสถานการณ์หนึ่งก็ได้

7. หาวิธีการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเปลี่ยนทัศนคติ โดยให้เขามีส่วนในการตัดสินใจเปลี่ยนทัศนคติ หรือเต็มใจที่จะเปลี่ยนทัศนคติด้วยตัวของเขาเอง

8. ทัศนคติที่ดีต่อตนเอง โดยการที่มีความรู้ความเข้าใจในความสามารถของตน มีความพึงพอใจในรูปลักษณะของตน และการรู้การแสดงออกถึงพฤติกรรมที่เหมาะสม เป็นเรื่องที่จะต้องสร้างให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน เพราะคนเรามักแสดงพฤติกรรมในทางที่สอดคล้องกับทัศนคติต่อตนเอง เช่น ถ้านักเรียนมีทัศนคติที่ดีว่าตนเองเป็นคนมีความรู้ความสามารถ ก็จะมี ความมั่นใจ เอาใจใส่ที่จะเรียนให้สำเร็จ แต่ถ้าขาดทัศนคติที่ดีต่อตนเองแล้ว ก็จะทำให้ประสิทธิภาพการเรียนลดลง

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร คีรีบุณ)

เนื่องจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร คีรีบุณ) ยังไม่เคยมีเพราะเป็นเรื่องใหม่ที่โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร จัดทำขึ้น ดังนั้นผู้วิจัย จึงขอเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คอยโว (Koivo. 1983: 2624-A) ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียนเรื่องนิสัย และทัศนคติต่อการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลปรากฏว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัยและทัศนคติทางการเรียนที่ดีกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ธอร์นเบิร์ก (Thornburg. 1985: 181-185) ได้ทำการศึกษาเพื่อประเมินผลของทัศนคติของนักเรียนที่ออกจากโรงเรียนกลางคัน พบว่า 50% ของนักเรียนจำนวน 509 คน เป็นผู้ที่ไม่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน แต่อีก 20% แสดงทัศนคติทางการเรียนที่ไม่ดีอย่างรุนแรงซึ่งแสดงออกในลักษณะ

ต่างๆ เช่น กล่าวว่าหลักสูตรการเรียนการสอนไม่มีประโยชน์ เพื่อการเรียนรู้ ครูที่สอนเน้นเรื่องคะแนนมากเกินไป ครูมีความลำเอียง กฎระเบียบและข้อบังคับของโรงเรียนมีความเข้มงวดเกินไป

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

บุปผา ประทีปทอง (2542: 88) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร พบว่า นิสัยทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

อมรรัตน์ ศรีเจริญทรัพย์ (2546: 76) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร พบว่า ระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศิริกัญญา พิกุล. (2547: 85-94) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พบว่า มี 7 ตัวแปร ที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเรียงลำดับจากตัวแปรที่มีผลมากที่สุด ไปยังตัวแปรที่เกี่ยวข้องน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง นิสัยทางการเรียน บุคลิกภาพ อาชีพของบิดามารดา และเพศ

จากเอกสารงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน บุคลิกภาพ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ส่งผลต่อทัศนคติทางการเรียนในวิชาต่างๆ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านส่วนตัว

2.1.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนพิเศษวิชาดนตรี

2.1.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนพิเศษวิชาดนตรี

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2541: 30) กล่าวว่า เด็กที่เรียนดนตรีเป็นพิเศษ บิดามารดาควักพุดคุยถามความรู้สึกของเด็กต่อการเรียนการสอนให้มาก เพราะถ้าเด็กได้ครูไม่ดีหรือไม่ชอบวิธีการ

เรียนการสอน อาจทำให้เด็กมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อดนตรีและเลิกสนใจดนตรีได้ บิดามารดาควรเข้าใจว่า ดนตรีเป็นเรื่องของความชอบ ความสนใจของเด็ก นอกเหนือไปจากความสามารถที่จะเรียนได้ ดังนั้นถ้าเด็กเรียนดนตรีมาเป็นระยะเวลา 3-4 ปีติดต่อกัน และเด็กแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่าไม่ชอบเรียนดนตรี ชอบทำกิจกรรมด้านอื่นมากกว่า น่าจะเป็นการดีที่ปล่อยให้เด็กไปศึกษาหาความชำนาญในสิ่งที่เขาสนใจมากกว่า โดยอาจเรียนดนตรีไปด้วย ถ้าเด็กคิดว่าสามารถทำได้ และอยากทำอยู่บ้าง หรืออาจหยุดเรียนหรือเลิกเรียนดนตรีไปเลย ทั้งนี้ควรที่บิดามารดาและเด็กจะปรึกษาหารือกัน และตัดสินใจร่วมกันเพื่อความเข้าใจอันดีของทั้งสองฝ่าย

ณัชชา โสคติยานุรักษ์ (2549: 199) กล่าวถึงการเรียนพิเศษวิชาดนตรีว่า การเรียนดนตรีเป็นสิ่งที่ดีสำหรับเด็ก แต่พ่อแม่ต้องรู้จังหวะว่าลูกพร้อมจะเรียนพิเศษเมื่อใด โดยทั่วไปแล้ว เด็กเล็ก 4-7 ขวบ ควรเรียนดนตรีในชั้นเรียน เน้นการร้องเพลง การฟัง การตบมือตามจังหวะ เพื่อความเพลิดเพลินสนุกสนาน หรือเรียกรวมๆ ว่าการร้องรำทำเพลงไปก่อน นั่นคือพื้นฐาน

ส่วนการเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีแบบตัวต่อตัวนั้น เปียโนดูอาจเริ่มง่ายกว่าเครื่องดนตรีชนิดอื่น เพราะแค่กดคีย์สีขาวสีดำก็ได้เสียงไพเราะที่น่าฟังทันที ตรงนี้อาจพิจารณาให้เด็กเริ่มเรียนเมื่ออายุ 7-8 ขวบได้ ส่วนเครื่องดนตรีชนิดอื่นจะรอถึง 8-9 ขวบ หรือ 10 ขบยังไม่สายเกินไป ในขณะที่เครื่องดนตรีชนิดอื่นต้องใช้ความอดทนตั้งแต่เริ่มต้น เช่น การเรียนเครื่องสายต้องทนกับเสียงที่ยังอ้อแอ้ อู้ไม่เป็นเพลง ซ้ำร่างกายอาจยังไม่พร้อม พ่อแม่ต้องใช้จิตวิทยาขั้นสูงให้กำลังใจลูก และไม่แสดงความรำคาญให้ลูกเห็น แต่เมื่อเวลาผ่านไปจนถึงจุดที่เรียนดนตรีชั้นกลางและสูงแล้ว มีความไพเราะ

ถามว่าเรียนดนตรีไปทำไมถ้าไม่ต้องการใช้ประกอบอาชีพด้านดนตรี ประโยชน์ของการเรียนดนตรีทางอ้อมมีหลายประการ ประการแรกเห็นได้ชัด เป็นการฝึกทักษะให้ร่างกายส่วนต่างๆ มีความสัมพันธ์กันอย่างกลมกลืนในเวลาเดียวกัน เช่น นิ้วทั้งสิบ ปัญญา และอารมณ์

ประโยชน์ของการเรียนดนตรีทางอ้อม ประการที่ 2 คือพัฒนาการรับรู้ด้านเสียง สามารถแยกแยะรายละเอียดของเสียงได้ ซึ่งจะส่งผลให้การเรียนภาษาดีขึ้นด้วย เพราะเรื่องของภาษากับดนตรีเป็นของคู่กัน เด็กที่ไม่ไวต่อการฟังจะไม่ได้ยินเสียงที่ตัวเองเปล่งออกมาว่าถูกหรือผิด ไม่สามารถเลียนเสียงสำเนียงฝรั่ง และเน้นพยางค์ที่ฝรั่งพูด เวลาพูดภาษาไทยก็เช่นกัน

ประโยชน์ของการเรียนดนตรีทางอ้อม ประการที่ 3 คือฝึกสมาธิไปในตัว เพราะผู้เล่นดนตรีหรือร้องเพลงต้องใช้สมาธิมาก โดยเฉพาะการท่องจำเพลงให้ขึ้นใจ และการมีสมาธิดีย่อมนำไปสู่การเรียนหนังสือ และทำกิจกรรมอื่นๆ ได้ดีด้วย

ประโยชน์ของการเรียนดนตรีทางอ้อมประการสุดท้ายคือ คนที่เรียนดนตรีจะได้รับการฝึกให้กล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ทั้งเป็นการแสดงความพร้อมในการออกสังคมอย่างถูกต้อง

การเลือกครูอย่างไรให้ลูกคงไม่มีสูตรสำเร็จ ขึ้นอยู่กับพ่อแม่ต้องหาข้อมูลและใช้วิจารณญาณเองเลือกครูดนตรีมาสอนพิเศษให้ลูก ที่สำคัญมากคือพ่อแม่ต้องรู้จักนิสัยลูกของตัวเองดีพอเสียก่อน ว่าลูกพร้อมหรือไม่ที่จะเรียน หรือเมื่อลูกเรียนดนตรีไปได้ 6 เดือนแล้ว ต้องมองออกแล้วว่าลูกมีพัฒนาการด้านตรีบ้างหรือไม่ ถ้าลูกชอบก็ส่งเสริมต่อ ถ้าลูกขอเลิกเรียนก็ไม่ต้องเสียดาย

ดีกว่าผลักดันให้เรียนต่อไปแล้วเกิดความรู้สึกชิงชังดนตรีมากขึ้น การได้เรียนเพียงระยะเดียวถือว่าไม่สูญเปล่าแต่อย่างใด ซึ่งศาสตร์ในโลกนี้มีรอให้มนุษย์เรียนรู้และค้นคว้าอีกมากมายเหลือเกิน ดนตรีเป็นเพียงเลี้ยวกระพิกหนึ่งเท่านั้น

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า การเรียนพิเศษวิชาดนตรี เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ต่อเด็ก แต่ผู้ปกครองควรพุดคุยถามความรู้สึกของเด็ก ว่าชอบหรือไม่ หากเด็กไม่ชอบก็ไม่ควรบังคับ และควรให้เด็กมีสิทธิ์ได้เลือกเครื่องดนตรีที่จะเรียนด้วยตัวเอง

2.1.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

2.1.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

2.1.2.1.1 ความหมายของบุคลิกภาพ

อารี พันธุ์ณี (2546: 67) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง แบบแผนพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งเป็นลักษณะเอกลักษณ์ที่แสดงออกทั้งทางด้านความคิด ความรู้สึก ความสนใจ สติปัญญา รวมทั้งด้านสรีระ บุคลิกภาพภายนอก และภายใน ทำให้สามารถแยกแยะความแตกต่างของบุคคลได้ บุคลิกภาพของบุคคลเป็นผลมาจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม

ชนินทร์ชัย อินทราภรณ์ และสุวิทย์ หิรัญยกานนท์ (2548: 183) ให้ความหมายของบุคลิกภาพไว้ว่า สภาพนิสัยจำเพาะของคน ผลรวมของพันธุกรรม และประสบการณ์ทั้งหมดของแต่ละบุคคล เช่น ความรู้สึก พฤติกรรม นิสัย ความคิด ความสนใจ ความสามารถ ความคล่องแคล่วว่องไว ทักษะ ทศนคติ ตลอดจนรูปร่างหน้าตา การแต่งกาย

สุรางค์ ไคว้ตระกูล (2550: 31) กล่าวว่า ความหมายหรือคำจำกัดความของบุคลิกภาพที่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปในหมู่นักจิตวิทยา คือ คุณลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคลแสดงออก โดยพฤติกรรมที่บุคคลนั้นมีต่อสิ่งแวดล้อมที่ตนกำลังเผชิญอยู่ และพฤติกรรมนี้จะคงเส้นคงวาพอสมควร

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่แสดงออกอยู่เป็นประจำในสถานการณ์เฉพาะอย่าง ซึ่งอาจแสดงออกให้เห็นทางพฤติกรรมและความคิด

2.1.2.1.2 ความสำคัญของบุคลิกภาพ

อารี พันธุ์ณี (2546: 67) กล่าวถึงความสำคัญของบุคลิกภาพว่าเป็นลักษณะที่สำคัญในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลทั้งในด้านการดำเนินชีวิต การงานและสังคม ซึ่งมีผลต่อความก้าวหน้า คุณประโยชน์และความสำเร็จของบุคคลดังนี้

1. ความมั่นใจ บุคคลที่มีบุคลิกภาพที่ดีจะมีความรู้สึกมั่นใจในการแสดงออกมากขึ้น กล้าแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และการทำกิจกรรมต่างๆ อันส่งผลให้บุคคลนั้นสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้ดีอีกด้วย ทำให้ผู้พบเห็นผู้ที่เกี่ยวข้องให้ความสนใจและเกิดความเชื่อมั่นต่อบุคคลนั้น

2. ความสำเร็จ บุคคลที่มีบุคลิกภาพดี สามารถสร้างความศรัทธาเชื่อถือแก่ผู้พบเห็น ประกอบกับมีความเชื่อมั่นในตนเอง จึงสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถ

เรียกความศรัทธาให้ผู้พบเห็นและร่วมงานให้ความร่วมมือ จึงทำให้ได้รับความสะดวกพร้อมเพียง และปฏิบัติงานให้สำเร็จได้ดี

3. ความเป็นตัวของตัวเอง บุคคลที่มีบุคลิกภาพดีจะมีลักษณะเอกลักษณ์เฉพาะ ตัวและเป็นตัวของตัวเอง จึงสามารถแสดงตนได้อย่างเต็มศักยภาพ ทั้งด้านการแสดงความคิดเห็นการร่วมกิจกรรมต่างๆ เป็นต้น

4. การยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล บุคคลที่มีบุคลิกภาพดีจะตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งไม่เหมือนใครและ แสดงลักษณะของตนเองทั้งในด้านรูปร่าง นิสัย สติปัญญา จึงทำให้ผู้พบเห็นยอมรับความแตกต่างของบุคคลได้ ช่วยให้สามารถรู้จักและเข้าใจบุคคลแต่ละคนได้

5. การปรับตัว บุคคลที่มีบุคลิกภาพดี มีความเป็นตัวของตัวเองตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จึงสามารถปรับตัวให้เข้ากับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้น สามารถสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลที่แวดล้อมและเกี่ยวข้องได้

6. การยอมรับของกลุ่ม บุคคลที่มีบุคลิกภาพดีย่อมเป็นที่ต้องตาต้องใจ นิยมชมชอบ ศรัทธาเชื่อมั่น และได้รับการยอมรับจากกลุ่มเป็นอย่างดี ทำให้รู้สึกพอใจยินดี และมีความมั่นคงทางด้านจิตใจ

7. การคาดหมายจากพฤติกรรม บุคคลที่มีบุคลิกภาพดีแตกต่างกัน ทำให้สามารถทำนายพฤติกรรมของบุคคลนั้นได้ เช่น บุคคลที่ยิ้มแย้มแจ่มใส มักเป็นคนที่มนุษยสัมพันธ์ดี เป็นต้น

2.1.2.1.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2544: 41–42) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีความสำคัญในการพัฒนาบุคลิกภาพนั้น ประกอบด้วยพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม และช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล กล่าวคือ

1. พันธุกรรม สิ่งถ่ายทอดทางพันธุกรรม ซึ่งส่วนมากนั้นเน้นลักษณะทางกาย เช่น ความสูง ต่ำ ลักษณะเส้นผม สีของผิว ชนิดของโลหิต โรคภัยไข้เจ็บบางชนิด และข้อบกพร่องทางร่างกายบางชนิด เช่น ตาบอดสี ศรีษะล้าน นิ้วเกิน มือติดกัน ฯลฯ ซึ่งลักษณะเหล่านี้เป็นอิทธิพลของพันธุกรรมที่มีต่อบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลทั้งสิ้น

2. สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการของมนุษย์ ทั้งพัฒนาการทางกาย จิตใจ และบุคลิกภาพ สำหรับสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลมากที่สุดต่อการพัฒนาการของมนุษย์ก็คือ บุคคลอื่นๆ รอบๆ ตัวเรา ครอบครัว กลุ่มคน และวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมที่เป็นมนุษย์คนอื่นๆ นี้ จะมีอิทธิพลอย่างมากมาต่อการพัฒนาทางบุคลิกภาพ ทัศนคติและพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์

3. ช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล แสดงถึงระดับพัฒนาการทางร่างกายและจิตใจ อันเกิดจากอิทธิพลร่วมระหว่างพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพนั้น ประกอบด้วยพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม และช่วงเวลาในชีวิตของบุคคลที่เผชิญตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

2.1.2.1.4 ประวัติความเป็นมาของการศึกษาบุคลิกภาพแบบเอ และบุคลิกภาพแบบบี

บุคลิกภาพแบบ เอ เป็นบุคลิกภาพที่ค้นพบในราวปี คริสต์ศักราช 1960 อันเนื่องมาจากนายแพทย์ฟรืดแมน (Friedman) และนายแพทย์โรสแมน (Roseman) ได้เริ่มสังเกตผู้ป่วยโรคหัวใจว่ามีบุคลิกภาพบางอย่างที่แตกต่างไปจากผู้ป่วยโรคอื่นๆ จากการสังเกตเหตุการณ์บางอย่างในคลินิกโรคหัวใจของเขาพบว่า แก้วอี้ที่ผู้ป่วยโรคหัวใจมานั่งตรวจนั้นมีรอยลึกเฉพาะตรงขอบแก้วอี้เท่านั้น แสดงว่าคนไข้ส่วนใหญ่ของเขา นั่งแต่ตรงขอบแก้วอี้ ซึ่งทำให้เขาคิดว่าคนเช่นนี้จะต้องเป็นคนที่รีบร้อน เพราะคนที่ทำอะไรรีบร้อน รีบเร่ง มักนั่งแก้วอี้แต่ตรงขอบ เพื่อจะได้ลุกขึ้นได้รวดเร็วคล้ายกับเป็นลักษณะของความพร้อมที่จะเคลื่อนไหวทันที จากความคิดนี้ทำให้เขาคิดว่าน่าจะมีบุคลิกภาพบางอย่างที่เป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดโรคหัวใจ ซึ่งสอดคล้องกับการสังเกตของเขาอีกว่า ผู้ป่วยโรคหัวใจบางคนนั้นไม่มีปัจจัยเสี่ยง (Risk Factor) ที่เคยเชื่อกันว่าเป็นสาเหตุสำคัญของโรคหัวใจเลย แต่เดิมนั้นพบว่าการมีโคเลสเตอรอลสูง ความดันโลหิตสูง การสูบบุหรี่ การเป็นเบาหวาน และความอ้วน เป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดโรคหัวใจ ถ้าบุคคลใดมีปัจจัยเสี่ยงเหล่านี้ก็จะมีโอกาสเกิดโรคหัวใจมากกว่าบุคคลทั่วไป ดังนั้นเขาจึงใช้เวลาถึง 8 ปี ในการร่วมกันศึกษาและวิจัยบุคลิกภาพของผู้ป่วยโรค หัวใจ และในที่สุดพบว่าบุคลิกภาพชนิดหนึ่ง ซึ่งต่อมาเขาให้ชื่อว่าบุคลิกภาพแบบ เอ และบุคคลที่มีบุคลิกภาพตรงข้าม เขาเรียกว่า เป็นบุคลิกภาพแบบ บี การค้นพบบุคลิกภาพแบบ เอ นั้นถือว่าการค้น พบที่สำคัญ เพราะบุคลิกภาพแบบ เอ เป็นปัจจัยเสี่ยงที่สำคัญกว่าปัจจัยทุกตัว ถ้าเปรียบเทียบระหว่างผู้ที่เป็นโรคเบาหวาน โรคความดันโลหิตสูง หรือโรคไขข้อในหลอดเลือดสูงกับคนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ แล้ว คนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะถือว่าเป็นปัจจัยเสี่ยงที่สูงที่สุดของการเกิดโรคหัวใจ (เกษม กลัดแพ. 2537: 36; อ้างอิงจาก รังสิต ห่มระฤก. 2532)

2.1.2.1.5 การวัดบุคลิกภาพแบบเอ และบุคลิกภาพแบบบี

ฟรืดแมน และโรสแมน (Friedman; & Roseman. 1974) กล่าวถึงแบบวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ และบี มี 3 แบบ คือ

แบบวัดที่ 1 แบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง (Structured Interview : SI) ประกอบด้วยคำถาม 25 ข้อ เป็นการถามโดยให้ผู้ตอบรายงานพฤติกรรมตนเองในสถานการณ์ต่างๆ ที่ทำให้คนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ ไม่สามารถทนได้ เช่น สถานการณ์ที่ทำให้โกรธ สถานการณ์ที่มีการแข่งขันอย่างมาก แบบสัมภาษณ์นี้เป็นการวัดการแสดงออกทางด้านกายภาพ

แบบวัดที่ 2 มาตรฐานวัดบุคลิกภาพแบบ เอ ของเฟรมมิงแฮม (Framingham Type A Scales : FTAS) เป็นแบบวัดรายงานตนเอง เช่นเดียวกับแบบที่ 1 ประกอบด้วยคำถาม 10 ข้อ วัดทางด้านความรู้สึกว่าเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วและรับรู้ว่ามีความกดดันในการทำงาน

แบบวัดที่ 3 แบบสำรวจการกระทำของเจนกินส์ (Jenkins Activity Survey : JAS) เป็นแบบสอบถามที่ประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ บุคคลที่ได้คะแนนจากแบบวัดนี้สูง เป็นคน

ที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ โดยกลุ่มบุคคลนี้รายงานว่า มีความรู้สึกเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ทำงานด้วยความรีบเร่ง ไม่ย่อท้อต่อความอ่อนล้า หรือการทำงานที่ประสบความล้มเหลว นอกจากนี้ยังรายงานว่าตนเองทำงานหนักและมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่า โดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ รายงานว่ามีความต้องการความก้าวหน้าในอาชีพ มีความตั้งใจเพิ่มสถานภาพอาชีพให้สูงขึ้น

2.1.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

2.1.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ไคลเออร์ และไวต์เนอร์ (Kleiber; & Weidner. 1987: 204) ได้ศึกษาเรื่องบุคลิกภาพแบบ เอ และระดับความมุ่งมั่น โดยศึกษาจากการตั้งเป้าหมายของความสำเร็จของเด็กและผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กชาย จำนวน 32 คน และเด็กหญิง จำนวน 41 คน มีอายุระหว่าง 9-12 ปี โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ และแบบ บี พบว่าเด็กทั้งสองกลุ่มได้ตั้งเป้าหมายความสำเร็จแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่พฤติกรรมในการทำงานของเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะทำงานสำเร็จมากกว่า และมีความเพียรพยายาม เพื่อให้ประสบความสำเร็จมากกว่า

2.1.2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ชุตินัน ศรีแก้ว (2546: 77) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศิริกัลยา พิกุล (2547: 76-77) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนประถมสาริตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า บุคลิกภาพมีปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการเรียนของนักเรียน คือ ถ้ามีบุคลิกภาพแบบ เอ นักเรียนจะมีความเพียรพยายามในการทำงานให้สำเร็จมากกว่าบุคลิกภาพแบบ บี

2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว

2.2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง

2.2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง

วัลนิกา ฉลากบาง (2535: 33-34) กล่าวถึง หน้าที่ของพ่อแม่ในการส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของลูกไว้ดังนี้

1. ส่งเสริมพัฒนาการทางกาย เพราะพัฒนาการทางกายเป็นพื้นฐานของพัฒนาการทุกด้าน

2. ตอบสนองความต้องการทางจิตใจของลูก เพราะเมื่อใจเป็นสุขแล้วจะสามารถเรียนรู้และจดจำสิ่งต่างๆ ได้ดีขึ้น

3. จัดหาหนังสือ อุปกรณ์ที่เพิ่มพูนความสามารถในการสื่อสารและการใช้ภาษาของลูก

4. จูงใจและเป็นตัวอย่างที่ดีของลูกในเรื่องการเขียนการอ่าน จัดหาหนังสือที่ลูกชอบและสนใจ

5. พยายามศึกษาและทำความเข้าใจความสามารถของลูก ไม่ตั้งความคาดหวังการเรียนของลูกสูงเกินไป สอดแทรกความรู้ ทักษะทางภาษาและการคำนวณขณะทำกิจกรรมกับลูก

6. เลือกรายการโทรทัศน์และภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับนักเรียนและแบ่งเวลาให้มีส่วน

7. มีทัศนคติที่ดีต่อครูและการเรียน เพื่อให้ลูกมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

นิเทศ เจริญภักดิ์ (2543: 32) กล่าวว่า ครอบครัวเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตเด็ก โดยมีพ่อแม่ ผู้ปกครองเป็นตัวจักรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อตัวเด็กอย่างยิ่ง ทั้งในด้านบุคลิกภาพ ทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนความประพฤติ และรวมไปถึงความสำเร็จในชีวิตของเด็กก็ว่าได้ ถ้าจะพิจารณาถึงความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียนซึ่งพ่อแม่ ผู้ปกครองมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะพ่อแม่ ผู้ปกครองที่มีความมุ่งหวังต่อการประสบความสำเร็จของบุตรหลานของตน เขาย่อมต้องการให้เด็กได้รับการศึกษาในระดับสูงสุดเท่าที่จะทำได้ และประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี พ่อแม่ ผู้ปกครองที่เข้าใจจะให้ความสนใจในการศึกษาของเด็ก ให้คำแนะนำในการเรียนแก่เด็กเป็นอย่างดี สิ่งเหล่านี้จะเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กสามารถทำการศึกษาล่าเรียนจนประสบผลสำเร็จได้เป็นอย่างดี

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2541: 31) กล่าวว่า เด็กในวัยประถมศึกษาเรียนรู้สิ่งต่างๆ จากโรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ บิดามารดาหรือผู้ปกครองควรมีการติดต่อกับโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อทราบถึงการเรียนการสอนดนตรี นอกจากนี้สภาพแวดล้อมทางบ้านก็มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการส่งเสริมพัฒนาความสามารถทางดนตรีของเด็ก บิดามารดาควรเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมทางดนตรี มีโอกาสแสดงความคิดเห็นเลือกสรรเพลงที่จะฟังบ้างเป็นบางโอกาส การพาเด็กไปชมการแสดงดนตรีในลักษณะต่างๆ เป็นครั้งคราวจัดเป็นกิจกรรมที่ควรทำ นอกเหนือไปจากการร่วมกิจกรรมการฟัง การร้องเพลงกับเด็กเมื่อมีโอกาสดังกล่าว เพื่อพัฒนาแนวคิดทางดนตรีด้านต่างๆ กับเด็ก ถ้ามีโอกาสให้เด็กเรียนดนตรีควรเริ่มเมื่อเด็กอายุระหว่าง 8-9 ขวบ เป็นการดีถ้าให้เด็กมีโอกาสเลือกเครื่องดนตรีที่จะเล่นด้วยตนเอง โดยมีบิดามารดาช่วยสนับสนุนแนะนำ ถ้าบิดามารดาหรือผู้ปกครองดูแลสนับสนุนเด็กของตนให้มีพัฒนาการทางด้านดนตรีไปในวิถีทางดังกล่าวนี้ คงช่วยให้เด็กเรียนรู้และมีเจตคติที่ดีต่อดนตรีได้ตั้งแต่เยาว์วัย

สุรางค์ โคว์ตระกูล (2550: 181-182) กล่าวว่า จากการศึกษาความสัมพันธ์ผลในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยมหาวิทยาลัยจอห์นฮอปคินส์ พบว่าผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญมาก

ผู้ปกครองที่เอาใจใส่ในการทำการบ้านของนักเรียน และสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ของนักเรียนในโรงเรียน ฉะนั้นการทำงานร่วมกับผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้จึงสำคัญมาก ในการนี้ครูอาจจะใช้วิธีต่อไปนี้

1. ส่งเสริมให้ผู้ปกครองมาพบ และแจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียน ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองให้ช่วยส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียน

2. วางแผนร่วมกับผู้ปกครองเกี่ยวกับการใช้เวลาของนักเรียนเวลาอยู่บ้าน เป็นต้นว่า การใช้เวลาดูโทรทัศน์ การเล่นเกม การทำการบ้าน เพื่อช่วยให้นักเรียนใช้เวลาอยู่บ้านให้เป็นประโยชน์

3. ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองเกี่ยวกับการทำงานของนักเรียน ให้ผู้ปกครองช่วยดูว่านักเรียนจะต้องทำการบ้านให้เสร็จ ในกรณีที่นักเรียนทำไม่ได้เพราะไม่เข้าใจก็ควรช่วยอธิบายหรือหาครูมาสอนพิเศษเพื่อให้นักเรียนจะได้ไม่เรียนล้าหลังเพื่อนหรือขาดความสนใจ

4. ในกรณีที่ผู้ปกครองจะต้องให้นักเรียนช่วยทำงานบ้าน ครูควรอธิบายให้ผู้ปกครองทราบถึงความจำเป็นที่นักเรียนจะต้องมีเวลาทำการบ้าน

5. สนับสนุนให้ผู้ปกครองร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองสามารถช่วยครูส่งเสริมการเรียนการสอนของนักเรียนได้ โดยการจัดสภาพแวดล้อมและสภาพการณ์ทางบ้านให้ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ให้นักเรียนได้รับความรู้ประสบการณ์เพิ่มเติม เอาใจใส่ในการเรียนและจัดหาวัสดุอุปกรณ์ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนของนักเรียน

2.2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง

2.2.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แวงและคนอื่นๆ (สุทธาสินี ใจเย็น. 2545: 37; อ้างอิงจาก Wang, Haertel; & Walberg. 1994) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยให้เด็กได้สังเคราะห์เนื้อหาคำแนะนำในการเรียนของกลุ่มนักเรียน 179 บท รวบรวมผลการสังเคราะห์รายงานการวิจัย 31 รายการ และสำรวจความคิดเห็นของนักวิจัยการศึกษา 61 คน ได้ข้อมูลที่น่าสนใจ 11,000 รายการเกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยให้เด็กเรียนดี และได้นำข้อมูลที่มีความสอดคล้องกันอย่างมาก 28 ตัวแปร และใช้ Meta-analysis เพื่อสังเคราะห์ผล รวมของรายการวิจัยและข้อมูลผลที่ได้ออกมาจะเป็นค่าประมาณโดยเฉลี่ยของกลุ่มตัวแปรพบว่า สภาพแวดล้อมทางบ้านและการสนับสนุนของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อการช่วยให้เด็กนักเรียนอยู่ในอันดับที่ 4 มีค่าเฉลี่ย 58.4

2.2.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

กองวิจัยการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2520: 18) ได้วิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพของโรงเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ในครอบครัวที่มีบิดามารดาเห็นความสำคัญของการศึกษา เด็กจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เพราะบิดามารดา

สนับสนุนการเรียนรู้ของเด็ก โดยให้กำลังใจ เอาใจใส่ในการทำการบ้าน และการหาความรู้ของเด็ก ส่วนครอบครัวที่มีพ่อแม่ไม่เอาใจใส่หรือไม่ให้การสนับสนุน เด็กจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ชุตินัน ศรีแก้ว (2545: 78) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา พบว่า การสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า การสนับสนุนทางการเรียนของพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง คือ การเอาใจใส่ดูแลติดตามผลการเรียน การส่งเสริมและให้ความรู้เพิ่มเติมในการเรียน การให้สนับสนุนและเสริมกำลังใจแก่นักเรียน ส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในด้านการเรียน

2.2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังทางการเรียน

2.2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง

สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมประสานงานสตรีแห่งชาติ (2540: 22, 56, 226) กล่าวว่า ลูกจะถูกคาดหวังให้มีบทบาทและหน้าที่ต่อตนเอง และอาจต้องช่วยเหลืองานบ้าน เช่น การทำกับข้าว ซักผ้า นอกจากนี้ยังต้องการให้สืบต่องานอาชีพและวิถีชีวิต กล่าวคือบางคนต้องการมีลูกเพื่อให้ลูกดูแลทรัพย์สินและกิจการต่อ ตลอดจนให้เป็น “คนดี” คือ เรียบร้อย ว่างนอน สอนง่าย ไม่เกียจคร้าน หมั่นศึกษาเล่าเรียน เมื่อเติบโตใหญ่จะได้เป็นเจ้าคนนายคน

อัจฉรา สุCHARมณ (2542: 1) กล่าวว่า บิดามารดาเลี้ยงดูลูกมักมุ่งหวังให้ลูกเป็นเด็กฉลาดและเก่งมาก่อนเป็นอันดับหนึ่ง บิดามารดามุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทางด้านสติปัญญาให้แก่อีก พยายามเสริมสร้างทุกวิถีทางเพื่อให้ลูกฉลาดและเก่ง

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า บิดามารดามักคาดหวังให้ลูกฉลาดและเก่ง ให้ทำตาม ที่บิดามารดาปรารถนาในด้านการศึกษา ความประพฤติ และด้านการเลือกอาชีพ

2.2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง

2.2.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ดูเซค (Dusek. 1980: 110) ศึกษาพบว่า บิดามารดาที่คาดหวังในตัวลูกได้อย่างเหมาะสมกับระดับความสามารถของลูก จะเป็นการกระตุ้นให้ลูกใช้ความพยายามมากขึ้นในการทำตามที่บิดามารดาคาดหวัง และเกิดความมั่นใจว่าจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1995: 15-33) ศึกษาพบว่า ความคาดหวังของบิดามารดามีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและการอบรมเลี้ยงดู โดยจะทำให้ลูกเกิดความพยายามที่จะทำให้ประสบความสำเร็จตามที่บิดามารดาคาดหวัง

ซาปิโร (อัจฉรา สุCHARมณ. 2542: 2; อ้างอิงจาก Shapiro. 1997) ศึกษา รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาที่ส่งผลต่อพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็กพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจ บิดามารดาจะตั้งกฎเกณฑ์ข้อบังคับที่เข้มงวดและเผด็จการ จะมีแต่คำสั่งและคำว่า “อย่า” กับลูก มีความคาดหวังในตัวลูกสูง เด็กจะมีลักษณะกดดันสูง ไม่ไว้วางใจใคร มองโลก

ในแง่ร้าย มีแต่การตำหนิวิพากษ์วิจารณ์ และไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ ส่วนความคาดหวัง และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล บิดามารดาจะมีความยึดหยุ่น ไม่เข้มงวดจนเด็กขาดศักยภาพในตนเองหรือปล่อยจนเสียเด็ก จะให้คำแนะนำเมื่อมีปัญหา ไม่ควบคุมหรือออกคำสั่ง เมื่อทำผิดจะชี้แจงเหตุและผล เด็กจะมีลักษณะเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รู้จักใช้ความคิดอย่างมีเหตุผล มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่นควบคุมอารมณ์และปรับตัวได้ดี

2.2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

อรรถอลันซ์ เพชรทองคำ (2551: 73) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร พบว่าความคาดหวังของผู้ปกครอง ส่งผลต่อการวางแผนในการใช้เวลาว่างของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับความคาดหวังทางการเรียนจากผู้ปกครองมาก ทำให้มีการวางแผนการใช้เวลาว่างเหมาะสม

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ความคาดหวังของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง มีอิทธิพลต่ออารมณ์ การปรับตัว และความสำเร็จในการเรียนของนักเรียน โดยบิดามารดาควรมีการตั้งความคาดหวังอย่างเหมาะสม เพื่อให้เด็กมีความพยายามที่จะทำให้ประสบความสำเร็จตามความคาดหวังของบิดามารดา หรือผู้ปกครองได้

2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน

2.3.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพของการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรศรีบุญ)

2.3.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพของการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรศรีบุญ)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542: 30-31) ได้อธิบายการจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนวิชาดนตรีว่า การจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. บรรยากาศทางกายภาพ คือ การจัดสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนให้มีผลต่อการเรียนการสอนและทัศนคติที่ดีต่อผู้เรียน ได้แก่

1.1 ห้องเรียนสะอาด น่าอยู่ มีระเบียบ

1.2 ห้องเรียนมีสีสันทนดู สบายตา อากาศถ่ายเทได้ดี ปราศจากเสียงและกลิ่นรบกวน มีขนาดกว้างพอกับจำนวนนักเรียน

1.3 ภายในห้องเรียนจะต้องมีอุปกรณ์การเรียนครบครัน ทั้งอุปกรณ์จำลองและอุปกรณ์จริง มีมากพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน

1.4 สิ่งต่างๆ ที่อยู่ในห้องสามารถเคลื่อนย้ายได้ เพื่อเอื้อต่อการจัดกิจกรรมต่างๆ

2. บรรยากาศทางจิตใจ เป็นจิตวิทยาที่สำคัญต่อการเรียนการสอน เพราะการเรียนการสอนจะดำเนินไปอย่างมีชีวิตชีวาและราบรื่นนั้น ผู้เรียนกับผู้สอนจะต้องมีความสัมพันธ์กัน ให้ความร่วมมือกัน มีบรรยากาศทางด้านจิตใจร่วมกัน ได้แก่

2.1 บรรยากาศความคุ้นเคย

ก. บุคลิกภาพของผู้สอน ได้แก่ การยิ้มแย้มแจ่มใส แต่งกายสุภาพ สะอาด เรียบร้อย มีอารมณ์ขัน ท่าทางเหมาะสม ใช้คำพูดเหมาะสม มีน้ำเสียงน่าฟัง

ข. พฤติกรรมการสอนของผู้สอน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมได้ด้วยตนเอง เปิดโอกาสให้ซักถามโต้แย้ง ถามคำถามได้ภายในกรอบที่เหมาะสม

ค. พฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน คือ การร่วมกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนด หรือแนะนำอย่างเต็มใจ ผู้เรียนรู้จักคุ้นเคยกัน มีความไว้วางใจ มีความสามัคคี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้จักหน้าที่ของตนเอง มีการถามตอบคำถาม ตลอดจนการโต้แย้งของผู้สอนและผู้เรียนด้วยกันอย่างมีเหตุผล และถูกต้องตามกาลเทศะ

2.2 บรรยากาศที่เป็นอิสระ คือ บรรยากาศที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการค้นคว้าด้วยตนเอง และได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมจริงอย่างมีระเบียบ เช่น การลงมือเล่นดนตรีจริง ร้องเพลงจริง จะทำให้การเรียนการสอนมีชีวิตชีวา สนุกสนาน และช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาดนตรี – นาฏศิลป์ และศิลปวัฒนธรรมไทย

แอนเดอร์สัน (ศรีนทิพย์ พงษ์ศาตวัต. 2546: 46; อ้างอิงจาก Anderson. 1970) ได้ระบุถึงลักษณะบรรยากาศที่มีอิทธิพลและส่งเสริมต่อความรู้ ความรู้สึก และพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้ดังนี้

1. ความเป็นกันเอง ความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม ความคุ้นเคยของสมาชิกในกลุ่มผู้เรียน
2. การแบ่งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมการเรียนต่าง ๆ ตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้
3. การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีรูปแบบที่สามารถปฏิบัติได้และให้ประโยชน์
4. การดำเนินกิจกรรมการเรียนเป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน ไม่ล่าช้า และมีความสอดคล้องเหมาะสม
5. การจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น หนังสือ เครื่องมือ วัสดุที่พร้อมจะใช้ได้อยู่ตลอดเวลา
6. การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน และมีความพยายามที่จะลดความขัดแย้งระหว่างกัน
7. ผู้สอนและผู้เรียนทราบจุดประสงค์และความคาดหวังในการเรียนอย่างชัดเจน
8. สร้างความเป็นธรรมชาติไม่เลือกที่รักมักที่ชังของครู ซึ่งยังผลให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้น
9. ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ทำกิจกรรมที่ทำทลายความสามารถอยู่เสมอ

10. สร้างความตื่นตัวและจัดความเจือยชาอันเป็นสาเหตุของความเบื่อหน่ายต่อการเรียนการสอน

11. การตัดสินใจ ในการทำกิจกรรมต่างๆ มาจากผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่
12. ไม่ส่งเสริมการแบ่งพรรคแบ่งพวกในหมู่นิสิต นักศึกษา
13. ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน
14. เสรีภาพมีขอบเขต ไม่ปล่อยปละละเลยจนขาดระเบียบ และขาดความรับผิดชอบ

รับผิดชอบ

ณัชชา โสคติยานุรักษ์ (2549: 210) ได้กล่าวถึงบรรยากาศในการเรียนวิชาดนตรีว่า บรรยากาศในการเรียนดนตรีต้องเป็นบรรยากาศที่น่าเรียน ไม่ว่าจะเป็นการสอนแบบตัวต่อตัว หรือการสอนในชั้นเรียน ต้องเป็นบรรยากาศที่มีความสุขทั้งครูและนักเรียน เด็กจึงจะอยากเรียน ครูต้องไม่หน้างอ ไม่ดูนักเรียนตลอดเวลา ไม่ใช่จ้องแต่ก้น ต้องชมมากกว่าติ เมื่อติแล้วครูต้องช่วยหาทางแก้ไขให้ดีขึ้นvey ไม่ใช่ติอย่างเดียว ควรสร้างบรรยากาศเช่นเดียวกับเวลาเราฟังเพลง คืออารมณ์ต้องดีและมีความสุข อย่าทำให้เด็กเกิดอารมณ์กลัวครู เพราะเด็กจะพลอยกลัวและพาลเกลียดดนตรีไปด้วย

จากเอกสารข้างต้น สรุปได้ว่า สิ่งแวดล้อมในการเรียนมีอิทธิพลต่อความรู้ ความรู้สึก และพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งครูต้องจัดห้องเรียนให้เหมาะกับการเรียนรู้ ซึ่ง สิ่งแวดล้อมในการเรียนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ และสิ่งแวดล้อมทางด้านจิตใจ

2.3.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

2.3.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

สมิธ (Smith. 1970: 611) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบรรยากาศในโรงเรียนและห้องเรียน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมีผลต่อการพัฒนาการสร้างสรรค์ของนักเรียนมาก ห้องเรียนที่นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นใหม่ๆ แปลกๆ ของตนเองโดยเฉพาะได้เต็มที่ ย่อมเป็นห้องเรียนที่สนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน

มูร์ส (Moors. 1978: 263-269) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความไม่สนใจเรียนและระดับชั้นของนักเรียน กับสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน ผลการวิจัยพบว่า ในชั้นเรียนที่นักเรียนไม่สนใจเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนที่ครูผู้สอนให้ความสนใจในเรื่องการแข่งขัน การควบคุม และการสนับสนุนจากครูผู้สอนในเกณฑ์ที่ต่ำ และนักเรียนที่มีความสนใจและประสบความสำเร็จในการเรียนสูงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนที่ครูผู้สอนให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ และครูผู้สอนให้อิสระในการทำงานแก่นักเรียน

2.3.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

วาสนา พิทักษ์เสรี (2527: 77-79) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของนักเรียน สภาพการเรียนรู้การสอนในชั้นเรียน และสภาพแวดล้อมทางบ้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรต้นลักษณะของนักเรียน สภาพการเรียนรู้การสอนในชั้นเรียน และสภาพแวดล้อมทางบ้าน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทุกกลุ่มวิชา ของนักเรียนจากโรงเรียนขนาดใหญ่ และโรงเรียนขนาดใหญ่เป็นพิเศษ มีค่า .09 และ .93 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บุปผา ประทีปทอง (2542: 66) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร เขตคลองสาน พบว่า บรรยากาศการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า บรรยากาศในชั้นเรียนควรมีบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ครูผู้สอนมีความเข้าใจนักเรียน ครูยอมรับและให้โอกาสนักเรียนในการแสดงความคิดเห็นจะทำให้นักเรียนเรียนด้วยความตั้งใจ นอกจากนี้วิธีการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่ออุปกรณ์ ตลอดจนสภาพแวดล้อมทั้งในห้องเรียนและโรงเรียนมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียน

2.3.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2.3.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

ประทีป อึ้งทรงธรรม (2542: 36) ได้แสดงทัศนะต่อความสัมพันธ์ของการเป็นครูผู้มีบทบาทหน้าที่สอนสั่งและให้ความรู้แก่นักเรียนไว้ว่า การเรียนการสอนนักเรียนนั้นต้องไม่เพียงแต่สอนและให้ความรู้แก่นักเรียนภายในห้องเรียนหรือโรงเรียนได้เพียงอย่างเดียว แต่ครูต้องพร้อมที่จะเป็นผู้พลีแรงกายแรงใจต่อการมอบเนื้อหาความรู้ทั้งในและนอกบทเรียนในต่างสถานที่ได้ด้วย

ยี่ (อริศรา จารุรัตน์. 2547: 73; อ้างอิงจาก Yee. 1971) ได้กล่าวว่า โรงเรียนเป็นองค์ประกอบทางสังคมอย่างหนึ่ง เมื่อเป็นองค์ประกอบทางสังคมก็เป็นระบบปฏิสัมพันธ์ของคนในองค์การนั้น นั่นคือ ในโรงเรียนจะมีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูกับนักเรียน นักเรียนกับนักเรียน นักเรียนกับตัวแทนอื่นๆ โดยเฉพาะการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูกับนักเรียนนั้นมีอิทธิพลมาก ถ้ามีปฏิสัมพันธ์ในทางบวกก็จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ และการปรับตัวที่ดี แต่ถ้ามีการปฏิสัมพันธ์ในทางลบ ก็จะทำให้นักเรียนเกิดความคับข้องใจ วิตกกังวลปรับตัวไม่ได้

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2550: 453) กล่าวว่า รายการการรับรู้ของครูที่มีต่อนักเรียน ความสัมพันธ์ของนักเรียนและครู และบทบาทของครูดังนี้ คือ

1. นักเรียนแต่ละคน เป็นปัจเจกบุคคลและทุกคนมีบุคลิกภาพที่เป็นของเขาเอง ซึ่งต่างกับคนอื่น

2. นักเรียนทุกคน มาโรงเรียนเพราะอยากเรียน ฉะนั้นครูที่ดีจะรู้จักเร้าความสนใจของนักเรียน ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียน ไม่เบื่อหน่าย

3. ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจะต้องเป็นไปด้วยดี นักเรียนไว้วางใจครู และสามารถพูดกับครูได้อย่างเปิดเผย โดยไม่ต้องกลัวถูกลงโทษ

4. ครูและนักเรียนต้องมีความสัมพันธ์แบบประชาธิปไตย นักเรียนสามารถออกความคิดเห็น หรือร่วมกับครตั้งกฎเกณฑ์ต่างๆ เพื่อใช้ในห้องเรียนได้

5. บรรยากาศของห้องเรียนที่ดีจะต้องเอื้อต่อการเรียน และเสริมสร้างบุคลิกภาพ
ของนักเรียน โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุน ให้กำลังใจ นักเรียนแต่ละบุคคลให้พัฒนาทั้งทางด้านความรู้
และบุคลิกภาพ

6. บรรยากาศของห้องเรียน เป็นบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความอบอุ่น นักเรียนมีความรักและไว้วางใจในตัวครู มีครูเป็นกัลยาณมิตร ส่งเสริมให้นักเรียนมีโอกาสที่จะฝึกวินัยในตนเอง

7. บรรยากาศห้องเรียนที่ดี เป็นบรรยากาศที่ทำให้นักเรียนพัฒนาอัตมโนทัศน์ใน
ทางบวก

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีความสำคัญต่อการเรียนการสอน นักเรียนต้องการครูที่มีความรู้ มีประสบการณ์ และวิธีการสอนที่เป็นกันเอง เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย สามารถเป็นที่ปรึกษาของนักเรียนได้ ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู จึงน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อทัศนคติของนักเรียนต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบัน)

2.3.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

2.3.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

บุธ (วิลาศ บุญทองขาว. 2527: 16; อ้างอิงจาก Buth.1942) ได้ทำวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน พบว่า ครูที่พยายามทำความรู้จักกับเด็ก ให้ความเห็นอกเห็นใจเด็ก เด็กจะมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนและปรับตัวได้สูง

2.3.2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

พัชรินทร์ สมหมาย (2549: 112) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อ
ปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4
โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มี
สัมพันธภาพที่ดีกับครู มีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า หากครูเข้าใจในตัวนักเรียน เข้ากับนักเรียนได้ จะส่งผลให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียน

2.3.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.3.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ทินดอลล์ และเกรย์ (Tindall; & Gray. n.d.: 6-7) ได้ให้ความหมายของคำว่า เพื่อน (Peer) ว่า หมายถึง บุคคลที่แลกเปลี่ยนค่านิยม ประสบการณ์ วิถีชีวิตของกันและกันได้และมีอายุอยู่ในวัยเดียวกัน

แสงทอง ประสุวรรณ (2541: 21) ได้ให้ความหมายของคำว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคคลไว้ว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคคลหมายถึง กระบวนการติดต่อเกี่ยวข้องของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป เพื่อทำความรู้จักกัน โดยมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน ด้วยความเต็มใจ มีความรู้สึกที่ดีต่อกัน

ปราณี พรณวิเชียร (2544: 76-78) กล่าวว่า การที่จะทำให้บุคคลสามารถปฏิบัติตนกับเพื่อนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ควรปฏิบัติดังนี้

1. แสดงกริยายิ้มแย้มแจ่มใส เพราะรอยยิ้มเป็นการแสดงออกซึ่งความรัก ที่มีความหมายมากที่สุดแต่ลงทุนน้อยที่สุด
2. แสดงความสนใจกับบุคคลอื่น เช่น การทักทาย การไต่ถามทุกข์สุข
3. ตั้งใจฟังบุคคลอื่นพูด หากท่านกำลังทำงาน เมื่อมีบุคคลอื่นมาสนทนาด้วยก็ควรจะพักงานที่ทำไว้ชั่วคราวก่อน อย่าทำงานไปด้วยสนทนาไปด้วย เพราะเป็นกิริยาที่ไม่เหมาะสม อันแสดงถึงความไม่ให้ความสนใจบุคคลนั้น
4. แสดงกิริยารับฟังข้อคิดเห็น หรือข้อเสนอของบุคคลอื่น
5. ทำตนให้เป็นคนมองโลกในแง่ดี อย่าจ้องจับผิดบุคคลอื่น จะทำให้เกิดความหวาดระแวงซึ่งกันและกัน หากบุคคลอื่นทำอะไรก็ให้มองในแง่ดีไว้ก่อน
6. แสดงความเกรงใจต่อบุคคลอื่น เนื่องจากความสนิทสนมเกินไป อาจทำให้ไม่เกิดความเกรงใจกัน
7. รู้จักรับอารมณ์ ในการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น อาจมีสิ่งทำให้เกิดความไม่พอใจขึ้นได้ ดังนั้นหากเราเกิดอารมณ์ก็ควรระงับเอาไว้บ้าง เพราะการเป็นคนเจ้าอารมณ์ไม่ได้ก่อให้เกิดอะไรดีขึ้นมาเลย นอกจากจะทำลายความสัมพันธ์ที่เคยมีมาก่อน
8. วางตัวอยู่ในฐานะที่เหมาะสม ไม่แสดงกิริยาอาการโอ้อวด ยกตนข่มท่าน ไม่ว่าบุคคลใดก็ตามไม่มีใครชื่นชมคนที่ข่มให้เขาต่ำลง
9. รู้จักปฏิเสธคำขอร้องที่ไม่มีเหตุผลของผู้อื่น ด้วยการแสดงใบหน้าทีปกติน้ำเสียงเรียบดังชัดเจน สบตาเพื่อนเพื่อแสดงให้เห็นความจริงที่ต้องการ ให้เพื่อนทราบความรู้สึกที่แท้จริง
10. จดจำข้อมูลเล็กๆน้อยๆ ของเพื่อนไว้ แสดงความเอาใจใส่ ความสนใจเพื่อแสดงความยินดีในวาระสำคัญต่างๆ แสดงความห่วงใยเมื่อมีทุกข์

พนม ลัมอาร์ย (กมลวรินทร์ วันวิชัย. 2545: 48-49; อ้างอิงจาก พนม ลัมอาร์ย. 2529) กล่าวถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อสมาชิกไว้หลายประการคือ

1. กลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการศึกษาหรือการเรียนรู้ สามารถกำหนดการกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนและวิชาการได้ในบางโอกาส วิธีการที่สมาชิกแก้ปัญหา การจดจำบทเรียน การประพฤติปฏิบัติ การสร้างนิสัย และเจตคติ การดำเนินชีวิต การทำงาน ความทะเยอทะยาน ตลอดจนความพยายามที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายของบุคคลล้วนอยู่ภายใต้อิทธิพลของกลุ่มทั้งสิ้น

2. กลุ่มเป็นเครื่องสนับสนุนและช่วยให้สมาชิกสามารถแสดงความรู้สึกนึกคิด อากัปกริยาต่างๆ ทั้งในทางดีและไม่ดี เช่น นายชุมพรถ้าอยู่ตามลำพังอาจไม่กล้าวิจารณ์อะไร แต่พอเข้ากลุ่มเขาจะมีกำลังใจดีขึ้น มีสติขึ้นในการที่จะแสดงออก จะเห็นได้ว่ากลุ่มช่วยให้สมาชิกเกิดกำลังใจและสนับสนุนให้แสดงออกทั้งในทางที่ดีและไม่ดี ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง

3. กลุ่มช่วยสนองความต้องการของสมาชิก นั่นคือ การที่สมาชิกมารวมกันเป็นกลุ่มนั้น แต่ละคนย่อมมีความต้องการอยู่ในจิตใจของตน ซึ่งบุคคลอื่นจะทราบหรือไม่ทราบก็ได้ และโดยธรรมชาติของมนุษย์นั้นย่อมจะอยู่คนเดียวไม่ได้ เพราะจะเกิดความเบื่อหน่าย บุคคลทุกคนย่อมต้องมีพรรคพวกเพื่อนฝูง ต้องการความรัก ความยอมรับจากกลุ่ม จึงเป็นเหตุให้คนเข้ามารวมกลุ่มกับคนอื่น ๆ มากขึ้น เพราะหวังว่ากลุ่มจะช่วยสนองความต้องการของตนได้ และกลุ่มส่วนใหญ่ก็สามารถบำบัดความต้องการของสมาชิกได้

4. กลุ่มช่วยให้สมาชิกมองเห็นภาพของตนเอง (Perception of Self) ชัดเจนขึ้น คือ ช่วยให้สมาชิกทราบว่าตนเป็นอย่างไร ความสวยงาม ความมั่นใจ ความภูมิใจ สิ่งเหล่านี้สมาชิกไม่สามารถรู้เห็นได้ด้วยตนเองอย่างชัดเจน ขึ้นอยู่กับบุคคลอื่น ๆ หรือกลุ่มที่จะสะท้อนให้เห็นสภาพของสมาชิกแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร

5. กลุ่มมีอิทธิพลเหนือผลงานและการทำงานของสมาชิกจะเห็นได้จากการทำงานของแต่ละบุคคล การที่บุคคลจะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับเพื่อนในกลุ่ม ถ้าสมาชิกส่วนใหญ่ของกลุ่มมีความกระตือรือร้นในการทำงาน ก็จะทำให้สมาชิกส่วนน้อยมีความกระตือรือร้นตามไปด้วย

6. กลุ่มมีอิทธิพลในการช่วยตัดสินใจ ในกรณีที่มีปัญหาหรือมีสิ่งที่จะต้องเลือกต้องตัดสินใจ อาจจะใช้มติของกลุ่มเป็นเครื่องตัดสินใจได้ คือ การเปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคนได้มีส่วนออกความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการแก้ปัญหานั้นๆ ซึ่งจะช่วยให้ง่ายต่อการตัดสินใจ และยังก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกันในหมู่สมาชิกอีกด้วย

7. กลุ่มมีอิทธิพลเหนือความกลัว ความวิตกกังวล และข้อแท้ใจของสมาชิก

ลักขณา สิริวัฒน์ (2545: 37) กล่าวว่า หากเด็กถูกเพื่อนต่อต้านหรือรังเกียจเด็กจะรู้สึกหวาดความอบอุ่น ไม่มั่นใจและเกิดความคับข้องใจไปจนถึงการมองโลกในแง่ร้ายซึ่งจะทำให้เด็กไม่มีความสุข

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนนั้น ต้องแสดงออกให้เห็นได้ทั้งด้านร่างกาย และจิตใจ ได้แก่ การยิ้ม เพื่อแสดงความรู้สึกที่ดีต่อกัน ความจริง

ใจต่อกัน การเอาใจใส่ต่อกัน การให้ความช่วยเหลือ รับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และกลุ่มเพื่อน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม และความคิดของนักเรียน

2.3.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2.3.3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

กรอนลันด์ (Gronlund. 1959: 176) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษา พบว่า นักเรียนที่มีปัญหาด้านสัมพันธภาพกับผู้อื่นมักจะมีปัญหาด้านการเรียนด้วยทั้งนี้อาจเป็นเพราะความขัดแย้งในกลุ่มเพื่อน อาจทำให้การเรียนไม่มีประสิทธิภาพ และทำให้เกิดความตึงเครียด

เดอคอสเตอร์ (ซมณูช บุญสิทธิ์. 2541: 28; อ้างอิงจาก Decoster. 1981) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนของนักเรียนในโรงเรียนมัธยม พบว่า นักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน มีแนวโน้มของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนต่ำ

2.3.3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ศิริกัลยา พิกุล (2547: 77-78) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร พบว่ามี ตัวแปรที่ส่งผลต่อต่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเรียงลำดับจากตัวแปรที่เกี่ยวข้องมากที่สุด ไปยังตัวแปรที่เกี่ยวข้องน้อยที่สุด มี 7 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง นิสัยทางการเรียน บุคลิกภาพ อาชีพของบิดามารดาที่เป็นข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ และนักเรียนชาย ตามลำดับ

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน นั้นส่งผลต่อการเรียนของนักเรียน การปรับตัว และทัศนคติต่อการเรียน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนไพฑูริยมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

3.1 ประวัติความเป็นมา

โรงเรียนไพฑูริยมศึกษา ได้ดำเนินการก่อสร้างตั้งแต่ปี 2512 บนเนื้อที่ 19 ไร่ ๓ เลขที่ 201 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงตลาดบางเขน เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยอาคารเรียน 2 หลัง คือ อาคาร 1 เป็นอาคารคอนกรีต 3 ชั้น ใช้เป็นตึกอำนวยการและห้องประกอบการ จำนวน 12 ห้อง อาคาร 2 เป็นอาคารคอนกรีต 5 ชั้น ใช้เป็นห้องเรียนจำนวน 28 ห้องเรียน สระว่ายน้ำมาตรฐาน และทำพิธีเปิดเมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2514 โดยมีสมเด็จพระพุทธาจารย์ สมเด็จพระสังฆราช และจอมพลผิน ชุณหะวัณ โดย บริษัท ไพฑูริยม จำกัด เป็นเจ้าของและ ผู้รับใบอนุญาต และเปิดดำเนินการเรียนการสอนเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2514 มีนักเรียนชาย-หญิง ประจำและไปกลับ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-7 นักเรียน ประจำรับเฉพาะนักเรียนชาย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นไป

มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 176 คน ครู-พนักงาน 20 คน คนงาน 20 คน และได้ดำเนินการขยายชั้นเรียนในปีต่อไปจนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยได้ก่อสร้างอาคารเรียนหลังที่ 3 เป็นอาคารไม้ 3 ชั้น ขนาด 16 ห้องเรียน ปัจจุบันเปิดทำการสอนตั้งแต่ระดับอนุบาลปีที่ 1-มัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งหลักสูตรปกติ หลักสูตรสองภาษา และหลักสูตรเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

ตลอดระยะเวลา 30 กว่าปีที่ที่ผ่านมา โรงเรียนได้รับเกียรติคุณจากหน่วยงานต่าง ๆ มากมาย ที่สำคัญ เช่น "โรงเรียนรางวัลพระราชทาน" ทั้ง 3 ระดับ คือระดับก่อนประถมศึกษา ขนาดใหญ่ ระดับประถมศึกษาขนาดใหญ่ และระดับมัธยมศึกษาขนาดเล็ก เป็นโรงเรียนได้รับพระราชทานรางวัลชนะเลิศ "โรงเรียนดีเด่นด้านคุณธรรมและจริยธรรม" และรางวัลยอดเยี่ยม "รักการอ่าน สานสู่ฝัน" จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี และนักเรียนได้รับรางวัล "นักเรียนรางวัลพระราชทาน" พร้อมทั้งผู้บริหารของโรงเรียน คือ อาจารย์พริ้มพราย สุพโปฏก ประธานอำนวยการ ได้รับรางวัลพระราชทาน "ผู้บริหารการศึกษาดีเด่น" ของมูลนิธิสยาม-คุณหญิงเบญจา แสงมลิ กระทรวง ศึกษาธิการ จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี รางวัล "ผู้บริหารต้นแบบ" ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และโรงเรียนได้ผ่านการประเมินคุณภาพภายนอกของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน นอกจากนี้โรงเรียนยังเป็นโรงเรียนแกนนำ และโรงเรียนต้นแบบในหลายๆ สาขา ทั้งของ สสวท. และสำนักงานสภากาการศึกษา เป็นต้น

3.2 อุดมการณ์การจัดตั้ง

พล.ต.อ.เผ่า ศรียานนท์ และคุณหญิงอุดมลักษณ์ ศรียานนท์ เป็นผู้ก่อตั้งตามอุดมการณ์ที่จะสร้างสถานศึกษาที่ดีมีคุณภาพ ดำเนินกิจการเป็นกึ่งสาธารณะกุศล ไม่หวังผลกำไร เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาล และเป็นมรดกทางการศึกษาแก่สังคม

3.3 นโยบายและเป้าหมายการจัดการการศึกษา

โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา จะปลูกฝังให้นักเรียนยึดมั่นในชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ การปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อนุรักษ์ไว้ซึ่ง ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมไทย ฝึกอบรมให้นักเรียนเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ รู้จักคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น สร้างเสริมสุขภาพพลานามัยให้สมบูรณ์ พร้อมทั้งปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมให้สามารถดำรงตนเป็นเยาวชนที่ดีอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

3.4 ปรัชญา

เรียนดี กีฬาเก่ง เคร่งวินัย ใฝ่คุณธรรม

3.5 นโยบายการบริหารและการจัดการ

โรงเรียนได้ดำเนินการพัฒนาในรูปแบบการบริหารแบบองค์รวม เพื่อส่งเสริมการปฏิรูปการเรียนรู้ โดยใช้การบริหารแบบมีส่วนร่วม การบริหารโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน และนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการและการบริหารวิชาการ เพื่อพัฒนาศักยภาพของทุกหน่วยงานครอบคลุมทุกด้าน ทำให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด โดยมีคณะกรรมการอำนวยการสถานศึกษาและทุก

คนได้ร่วมกันคิด ร่วมทำ และร่วมรับผิดชอบ จัดทำธรรมนูญโรงเรียน แผนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาการศึกษาของโรงเรียน และแผนปฏิบัติงานประจำปี เป็นแนวทางในการดำเนินงานของโรงเรียน จัดทำงบประมาณประจำปีเพื่อนำไปใช้พัฒนาให้เกิดประโยชน์สูงสุด และมีระบบในการกำกับติดตามและตรวจสอบ ใช้กระบวนการ PDCA พร้อมทั้งวิจัยสถานศึกษา วิจัยชั้นเรียน เพื่อมาแก้ไขปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

3.6 นโยบายการบริหารวิชาการ

โรงเรียนได้กำหนดเป้าหมาย วิสัยทัศน์ และยุทธศาสตร์ในการจัดการศึกษาของโรงเรียนให้มีความเป็นเลิศ มีคุณภาพ และได้มาตรฐานสากล โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความสมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ใช้หลักสูตรตามความถนัดและความสนใจ และกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน นักเรียนคิดเป็น วิเคราะห์เป็น เกิดการเรียนรู้ที่สร้างเป็นความรู้ของตนเองได้ เรียนรู้ทักษะการจัดการ การสื่อสาร และสามารถพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพของแต่ละบุคคลทั้งด้านวิชาการและคุณธรรม จริยธรรม ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่อง และสามารถดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

3.7 ระดับอนุบาล

โรงเรียนได้จัดทำหลักสูตร “ไผ่ทุ้มศึกษาโปรแกรม” เป็นรูปแบบของการวิจัยปฏิบัติการ โดยนำเอาแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่หลากหลายในเรื่องสติปัญญาของมนุษย์มีความสามารถรอบด้าน วุฒิภาวะของเด็กพัฒนาได้ตามระดับอายุ เด็กสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองจากสิ่งแวดล้อมและการกระทำ พร้อมทั้งนำหลักธรรมของพระพุทธศาสนา การแก้ปัญหาด้วยปัญญา มาผสมผสานเพื่อให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของโรงเรียน และแนวทางการจัดการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ โดยพัฒนาเป็นองค์รวมทั้งหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้แบบธรรมชาติผ่านการเล่น การปฏิบัติจริง เน้นกระบวนการคิดและทักษะการอยู่ร่วมกันในสังคม พร้อมทั้งจัดสภาพแวดล้อม แหล่งการเรียนรู้ให้แสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้ตลอดเวลา ทุกสถานที่ เพื่อทำให้เกิดความเชื่อมั่น มีความคิดสร้างสรรค์ และมีคุณธรรม อันเป็นการปูพื้นฐานทักษะในการดำรงชีวิตต่อไป

3.8 ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา

3.8.1 ภาคสามัญศึกษา

โรงเรียนได้เชิญผู้ทรงคุณวุฒิทุกสาขาวิชา ผู้เชี่ยวชาญจากชุมชน คณะกรรมการอำนวยการของโรงเรียน คณะผู้บริหาร และครูของโรงเรียน มาร่วมกันจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา โดยนำเอาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมาเป็นกรอบทิศทาง และคำนึงถึงความต้องการของชุมชน ภูมิปัญญา วิสัยทัศน์ เป้าหมาย และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ จัดกระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นสมองกับการเรียนรู้ กระตุ้นให้คิด ได้ฝึกทักษะต่างๆ ด้วยการลงมือปฏิบัติจริง เพื่อให้นักเรียนได้สร้างองค์ความรู้ (Constructivism) และพัฒนาตามศักยภาพผู้เรียนเป็นรายบุคคล (Individualized Development) จัด

กิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย มีความยืดหยุ่น พร้อมทั้งได้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยฝึกทักษะการเรียนรู้จากศูนย์การเรียนรู้ภายในและแหล่งเรียนรู้ภายนอกโรงเรียน

นอกจากการพัฒนาด้านสติปัญญาแล้ว ยังส่งเสริมสุขภาพกายให้แข็งแรงสมบูรณ์ และพัฒนาด้านสติอารมณ์ ควบคู่ไปกับการปลูกฝังคุณธรรม 8 ประการ

3.8.2 ภาษาอังกฤษ (English Program)

โรงเรียนได้ใช้หลักสูตรต่างประเทศผสมผสานกับหลักสูตรไทย ดำเนินการสอนเป็นภาษาอังกฤษ ยกเว้นวิชาภาษาไทย สังคม และวัฒนธรรมไทย โดยเน้นการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมฝึกทักษะกระบวนการคิด การพูด การสื่อสาร และความเข้าใจ เป็นภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา แบบเรียน สื่อ และเทคโนโลยีจากต่างประเทศ พร้อมทั้งเน้นคุณธรรม และจริยธรรมควบคู่ไปด้วย เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเต็มตามศักยภาพและเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษสู่ระบบสากล

3.8.3 หลักสูตรความสามารถพิเศษ (Gifted Program)

เพื่อตอบสนองความต้องการการศึกษาที่แตกต่างจากเด็กทั่วไป และพัฒนาเด็กให้เต็มตามศักยภาพตามความถนัดและความสนใจโดยผ่านการสำรวจแววจนริยะเบื้องต้น (Identification Process) การตรวจสอบคุณภาพ และการสร้างโปรแกรมเฉพาะ (Specialized Edu.) สำหรับเด็ก พร้อมทั้งมีผู้เชี่ยวชาญควบคุมดูแลปรึกษา (Mentoring)

3.8.4 หลักสูตร ICT

นำสื่อและเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถให้มีความรู้และทักษะในการใช้เทคโนโลยีแสวงหาความรู้ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ได้มาตรฐานสากล และเรียนรู้สู่สังคมโลกที่มั่นคง โดยกำหนดหลักสูตร Computer & ICT Curriculum เป็นการใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ในการจัดระบบการเรียนรู้ ในรูปแบบบูรณาการ ขยายเป้าหมายของหลักสูตร ไปสู่ผลสัมฤทธิ์ในทุกกลุ่มสาระในลักษณะบูรณาการ ผู้เรียนสามารถแสวงหาและสืบค้นข้อมูลจาก www และสามารถพัฒนาข้อมูลเป็นสารสนเทศ แปลงสารสนเทศเป็นความรู้ ได้เรียนรู้ด้วยวิธีการแบบแก้ปัญหา อย่างเป็นระบบ สามารถคิดวิเคราะห์ มีความรู้ความเข้าใจ เกิดไหวพริบไหวพริบปัญญา

3.9 สถานภาพปัจจุบัน (ปีการศึกษา 2551)

เปิดทำการสอน	ตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1-มัธยมศึกษาปีที่ 3		
จำนวนนักเรียน	มีนักเรียนชาย – หญิง ทั้งหมดจำนวน 4,372 คน		
	ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1-3	จำนวน	783 คน
	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6	จำนวน	3,295 คน
	ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3	จำนวน	210 คน
	International Program 1-5	จำนวน	84 คน

จำนวน/สถานภาพบุคลากร มีบุคลากรทั้งหมดจำนวน 399 คน

ผู้บริหาร	จำนวน	17 คน
ครูและครูพิเศษ	จำนวน	297 คน
บุคลากรสนับสนุนการสอน	จำนวน	37 คน
คณงาน	จำนวน	48 คน

4. เอกสารหลักสูตรวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ)

4.1 ความเป็นมา

สถาบันดนตรีคีรีบุณ จีเนียส มิวสิก ตั้งอยู่บ้านเลขที่ 13/5 หมู่ 6 หมู่บ้านบุปผารังสรรค์ ถนนพิบูลสงคราม ตำบลสวนใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000 ก่อตั้งโดยคุณธรรชัย ถมยา-ปริวัฒน์ (อ๊อด คีรีบุณ) เริ่มแรกเปิดสอนเฉพาะในระดับปฐมวัย โดยคุณอ๊อดสอนด้วยตนเอง เพื่อมุ่งเน้นการสังเกตพฤติกรรมของเด็กๆ ด้าน และนำมาสู่การพัฒนาหลักสูตรดนตรีที่แท้จริง เป็นระยะเวลาโดยรวม 5 ปีโดยประมาณ จนพัฒนาสู่การบรรจุในหลักสูตรโรงเรียนต่างๆ ทั้งในระดับชั้นปฐมวัย และระดับประถมศึกษา

ในปัจจุบันสถาบันดนตรีคีรีบุณ จีเนียส มิวสิก ได้พัฒนาหลักสูตรจนเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกัน และสามารถขยายหลักสูตรไปสู่โรงเรียนต่างๆ ได้อย่างต่อเนื่อง ทั้งการอบรมครูผู้สอนให้สามารถสอนได้ตรงตามหลักสูตรอย่างเต็มประสิทธิภาพ และการพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้อย่างแท้จริง จนสามารถจัดหลักสูตรลงในโรงเรียนต่างๆ ได้มากกว่า 40 โรงเรียน อาทิเช่น โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา, โรงเรียนประสาทวิทยานนทบุรี, โรงเรียนอนุบาลบ้านสวนฝัน, โรงเรียนอนุบาลบ้านพลอยเพลิน, โรงเรียนอนุบาลสุตารักษ์ เป็นต้น

4.2 ปรัชญา

“ดนตรีสามารถพัฒนาคุณสมบัติต่างๆ ของบุคคลสู่ความเป็นอัจฉริยะได้”

4.3 หลักการจัดหลักสูตร

ผลิตหลักสูตรขึ้นโดยสถาบันดนตรีคีรีบุณ จีเนียส มิวสิก หลักการจัดหลักสูตร ใช้หลักสูตรความสมดุลทั้งเนื้อหา ความรู้ และการจัดประสบการณ์ ให้สอดคล้องกับผู้เรียนในแต่ละวัย แต่ละระดับชั้น ให้มีความต่อเนื่องตั้งแต่ระดับปฐมวัยถึงระดับสูงขึ้น เนื้อหาและแผนการจัดประสบการณ์ สอดคล้องกับแนวคิด ทิศทาง และแนวปฏิบัติตามกรอบของหลักสูตรขั้นพื้นฐาน เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนของชาติ มีการศึกษาที่เต็มเปี่ยมด้วยคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด เพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างเต็มศักยภาพ

4.4 จุดมุ่งหมาย

เพื่อให้นักเรียนได้ใช้ดนตรีเพื่อพัฒนาสติปัญญาให้เจริญงอกงาม เกิดจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ สามารถใช้เหตุผลในการแก้ปัญหา เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง และนำความรู้ไปใช้อย่างกว้างขวาง นอกจากนักเรียนจะเกิดทักษะทางดนตรี โดยการฟัง การร้อง

การอ่านโน้ต เขียนโน้ต รู้จังหวะ และการปฏิบัติเครื่องดนตรีคีย์บอร์ดแล้ว นักเรียนยังได้พัฒนากระบวนการเรียนรู้ให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ทั้ง 4 ด้าน คือ อารมณ์ สังคม สติปัญญา และร่างกาย เหมาะสมตามวัย

4.5 วิธีจัดการเรียนการสอน

ใช้การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการเนื้อหาไปพร้อมกับการฝึกทักษะทางดนตรี และยังสอดแทรกกิจกรรมผ่านรูปแบบของนิทานดนตรี บทเพลงที่สอดแทรกทฤษฎีดนตรีพื้นฐาน เพื่อให้เข้าใจเนื้อหาทฤษฎีดนตรีได้ง่ายขึ้น การจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อกระตุ้นความอยากรู้ให้นักเรียนได้คิด วิเคราะห์ ค้นหา สร้างความสนุกสนาน ตื่นเต้น และยังได้สอดแทรกความรู้วิชาการด้านอื่นๆ ควบคู่กันด้วย ทั้งคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย วิถีชีวิต วัฒนธรรม คุณธรรม และจริยธรรม

4.6 หลักสูตรวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

4.6.1 สารและมาตรฐานการเรียนรู้

4.6.1.1 สารศิลปะ มาตรฐาน ศ 2.1

เข้าใจและแสดงออกดนตรีอย่างสร้างสรรค์ วิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์ คุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดต่อดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชม และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ศ 2.1.1 เข้าใจเสียงที่บรรเลงจากเครื่องดนตรีชนิดต่างๆ ทั้งบรรเลงเดี่ยว และบรรเลงเป็นวง เข้าใจพื้นฐานทางดนตรี สามารถใช้ในการสื่อความรู้สึก

มาตรฐาน ศ 2.1.2 ขับร้องและบรรเลงดนตรีโดยใช้ประสบการณ์ จินตนาการจากการสังเกตองค์ประกอบดนตรีและเทคนิคเบื้องต้น ให้ได้ผลตามความต้องการ

มาตรฐาน ศ 2.1.3 การใช้และการดูแลรักษาเครื่องดนตรี

มาตรฐาน ศ 2.1.4 หลักการฟังและการรับรู้ความไพเราะของเสียงดนตรี

4.6.1.2 กิจกรรมการเรียนรู้

ในการเรียนการสอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) จะจัดการเรียนการสอนใน 1 คาบ คาบละ 50 นาที โดยแบ่งเป็นการปฏิบัติเครื่องดนตรีคีย์บอร์ด 20 นาที และทฤษฎีดนตรีเบื้องต้น 30 นาที โดยเรียนรู้ผ่านกิจกรรมต่างๆ ซึ่งจะแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ กิจกรรมด้านพุทธิพิสัย ด้านทักษะพิสัย และด้านจิตพิสัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. กิจกรรมด้านพุทธิพิสัย ได้แก่

1.1 รู้อะไรใน ป. 3 ครูทบทวนเนื้อหาและความเข้าใจที่นักเรียนได้เรียนรู้จากระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนนำความรู้เดิมมาใช้กับกิจกรรมใหม่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเป็นพื้นฐานสู่เนื้อหาที่ยากขึ้นต่อไป

1.2 บ้านเครื่องดนตรี ครูเปิดนิทาน G Three O เล่าถึงครอบครัวที่เปิดร้านขายเครื่องดนตรี โดยคุณพ่ออธิบายประเภท ลักษณะ และองค์ประกอบของเครื่องดนตรีไทย และเครื่อง

ดนตรีสากล ชั้นต่างๆ ให้ลูกๆ ฟัง เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับชื่อเครื่องดนตรี ประเภทและวิธีการเล่นของเครื่องดนตรีผ่านนิทาน

1.3 นายวงสั่ง ครูเปิดนิทาน G Three O เล่าถึงลูกๆ ร้านขายเครื่องดนตรีที่จัดเครื่องดนตรีผิดประเภท ทำให้เสียงดนตรีออกมาผิดเพี้ยน เพื่อให้เห็นความสำคัญของการจำแนกเครื่องดนตรี

1.4 แปลใจ ครูเปิดเพลงบรรเลงที่สื่ออารมณ์ต่างๆ เช่น อ่อนหวาน สนุกสนาน ตื่นเต้นเร้าใจ น่ากลัว เศร้า ให้นักเรียนวิเคราะห์ทีละคน หรือเป็นกลุ่ม ว่าเพลงนั้นมีลักษณะอารมณ์แบบใด เพื่อให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์อารมณ์ต่างๆ ของเพลง

1.5 การใช้ Dot และ Tie (เครื่องหมายประจุ และเครื่องหมายโยงเสียง) ครูเปิดนิทานเล่าถึงการผจญภัยของ Dot และ Tie ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้เครื่องหมายประจุ และเครื่องหมายโยงเสียง กับบทเพลงในรูปแบบต่างๆ พร้อมทั้งให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์หาบทเพลงที่เคยเรียนไปแล้ว ซึ่งมีเครื่องหมายประจุ และเครื่องหมายโยงเสียงซ่อนอยู่ เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจถึงลักษณะ และวิธีการใช้เครื่องหมายประจุ และเครื่องหมายโยงเสียง

1.6 การรวบรวมโน้ตเชปิต ครูอธิบายวิธีการรวบรวมโน้ตตัวเชปิต 1 ชั้น และ 2 ชั้นให้สวยงาม จากนั้นจึงแจกใบงานสำหรับฝึกเขียนการรวบรวมโน้ต เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกบันทึกโน้ตอย่างถูกต้องและสวยงาม

1.7 การเขียนโน้ตในบรรทัดที่สาม ครูเขียนโน้ตบนกระดานทั้งแบบทางขึ้น และทางลง บนบรรทัดห้าเส้น แล้วให้นักเรียนช่วยกันวิเคราะห์ความแตกต่างของโน้ตทั้งสองแบบ จากนั้นจึงอธิบายข้อจำกัดและข้อบังคับของการเขียนหางของตัวโน้ต เพื่อความถูกต้องในการบันทึกโน้ต

1.8 เครื่องหมายชาร์ป และเครื่องหมายแฟลต (เครื่องหมายแปลงเสียง) ครูเขียนโน้ตแบบไม่มีเครื่องหมายแปลงเสียงบนกระดานและเล่นคีย์บอร์ดตามโน้ตที่เขียนนั้นให้นักเรียนฟัง จากนั้นครูเติมเครื่องหมายแปลงเสียงที่โน้ตบนกระดานและเล่นคีย์บอร์ดตามโน้ตอีกครั้ง แล้วให้นักเรียนวิเคราะห์เพื่อหาความหมายของชาร์ป แฟลต แล้วจึงสุ่มเลือกนักเรียนออกมาทดสอบคีย์บอร์ดโดยอ่านโน้ตที่มีเครื่องหมายแปลงเสียงให้ถูกต้อง

1.9 การเขียนเครื่องหมายชาร์ป แฟลต ที่ถูกต้อง ครูทบทวนความรู้เรื่องชาร์ป แฟลตอีกครั้ง แล้วจึงอธิบายวิธีเขียนเครื่องหมายชาร์ป แฟลต ที่ถูกต้อง จากนั้นแจกใบงานให้นักเรียนฝึกเขียนเครื่องหมายชาร์ป แฟลต

1.10 รวมระดับเสียง (คอร์ด) ครูให้นักเรียนดูแผ่นป้ายโน้ตคอร์ด C, G7 และคอร์ด F พร้อมทั้งถามว่าแผ่นไหนเป็นคอร์ดอะไร จากนั้นจึงอธิบายความหมายของคอร์ดพร้อมทั้งชี้ให้เห็นลักษณะของคอร์ดต่างๆ ที่อยู่ในรูปแบบของตัวโน้ต ครูสามารถทดสอบนักเรียนโดยการชูป้ายคอร์ดต่างๆ และให้นักเรียนกดคีย์บอร์ดตามป้ายคอร์ดที่กำหนด

1.11 การอ่านโน้ตบนกุญแจโซ (G-Clef) ครูทดสอบพื้นฐานการอ่านโน้ตของนักเรียนโดยการชูป้ายโน้ตที่บันทึกบนกุญแจโซ ให้เรียนอ่านทีละตัว จากนั้นจึงอธิบายเทคนิคการ

อ่านโน้ตบนกุญแจโซ พร้อมทั้งฝึกให้นักเรียนอ่านโน้ตในแบบต่างๆ กัน เพื่อเพิ่มความคล่องแคล่วในการอ่านโน้ตบนกุญแจโซ

1.12 การอ่านโน้ตบนกุญแจฟา (F-Clef) ครูทดสอบพื้นฐานการอ่านโน้ตของนักเรียนโดยการชูป้ายโน้ตที่บันทึกบนกุญแจฟา ให้เรียนอ่านทีละตัว จากนั้นจึงอธิบายเทคนิคการอ่านโน้ตบนกุญแจฟา พร้อมทั้งฝึกให้นักเรียนอ่านโน้ตในแบบต่างๆ กัน เพื่อเพิ่มความคล่องแคล่วในการอ่านโน้ตบนกุญแจฟา

1.13 การบันทึกโน้ต ครูทบทวนหลักการบันทึกโน้ตในรูปแบบต่างๆ ที่นักเรียนได้เรียนมา จากนั้นแจกใบงานสำหรับให้นักเรียนฝึกการบันทึกโน้ตให้ถูกต้อง ทั้งการบันทึกเป็นบันไดเสียง (Scale) และเป็นบทเพลง

1.14 เครื่องหมายย่อในประทุน ครูทบทวนเครื่องหมายย่อที่นักเรียนเคยเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากนั้นครูเล่นเพลง Jingle Bell พร้อมแสดงโน้ตที่ใช้เครื่องหมายย่อในประทุนที่ 1 และประทุนที่ 2 ให้นักเรียนลองสังเกตวิธีใช้เองโดยครูยังไม่อธิบาย จากนั้นติดโน้ตเพลง Concert in the forest ครูเล่นคีย์บอร์ดให้นักเรียนฟัง และร้องตาม แล้วถามว่านักเรียนควรติดเครื่องหมายย่อ และเครื่องหมายประทุนไว้ที่ใด จากนั้นครูอธิบายสรุปเนื้อหาเครื่องหมายย่อในประทุน

1.15 วิเคราะห์ความสมดุลย์ของแนวทำนองเพลง ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มละ 3 คน ให้ฟังสื่อเพลงชื่อ วิเคราะห์ความสมดุลย์ของแนวทำนองเพลง (แบบต่อเติม) จากนั้นอภิปรายถึงทำนองเพลง ครูแจกใบงานโน้ตเพลง ที่แต่งทำนองไว้ในท่อนแรก ท่อนหลังเว้นไว้เพื่อให้นักเรียนในแต่ละกลุ่ม ให้ร่วมกันสร้างสรรค์บทเพลง ฝึกซ้อมในกลุ่ม แล้วนำเสนอผลงานหน้าชั้น นักเรียนทุกคนร่วมกันวิเคราะห์ และประเมินผลการสร้างสรรค์แนวทำนองที่ต่อเติมขึ้น ครูสรุปอธิบายโดยการนำแผ่นชาร์ตเพลงที่แต่งสมบูรณ์มาให้ให้นักเรียนสังเกต และฟังสื่อเพลงชื่อ วิเคราะห์ความสมดุลย์ของแนวทำนองเพลง (แบบเติมเพลง) ร่วมกัน กิจกรรมนี้เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจลักษณะความสมดุลย์ของแนวทำนอง และมีความสามารถในการสร้างสรรค์แนวทำนองเพลงเอง

1.16 จัดกลุ่มตามโครงสร้าง ครูเปิดเสียงร้องของกลุ่ม G Three O ชื่อ โครงสร้างเครื่องดนตรี จากนั้นร่วมกันอภิปรายลักษณะโครงสร้างเครื่องดนตรีต่างๆ จากเนื้อหาในบทเพลง และประสบการณ์ที่นักเรียนเคยเห็น ครูนำภาพเครื่องดนตรีไทยที่ละ 1 ภาพติดบนกระดาน แล้วซักถามอภิปรายถึงโครงสร้างของเครื่องดนตรีชิ้นนั้น จากนั้นครูแจกใบงานให้แก่นักเรียนปฏิบัติ ครูตรวจผลงาน และอธิบายสรุป กิจกรรมนี้เพื่อให้นักเรียนรู้จักโครงสร้างเครื่องดนตรีต่างๆ สามารถอภิปราย จำแนกลักษณะโครงสร้างเครื่องดนตรีแต่ละชนิดได้

2. กิจกรรมด้านทักษะพิสัย ได้แก่

2.1 จังหวะของทำนอง ครูเปิดนิทานซึ่งมีเนื้อหาของรูปแบบจังหวะ ซึ่งมีอยู่ในบทเพลงต่างๆ จากนั้นจึงแจกใบงานให้นักเรียนสร้างรูปแบบจังหวะสั้นๆ ขึ้นมา และนำรูปแบบจังหวะนั้นไปใส่เสียงสูง ต่ำ เป็นทำนองเพลง โดยครูอาจให้นักเรียนนำบทเพลงที่ตนเองสร้างสรรค์ขึ้น ไปเล่นคีย์บอร์ดเพื่อฝึกการนำตัวโน้ตไปใช้ในการปฏิบัติ

2.2 โน้ตบนแกรนด์สตัฟฟ์ (Grand Staff) ครูทบทวนการอ่านโน้ตทั้งบนกุญแจโซและกุญแจฟา จากนั้นนำกุญแจทั้งสองมารวมกันเป็น แกรนด์สตัฟฟ์ (Grand Staff) พร้อมทั้งอธิบายความหมาย ลักษณะ และวิธีการอ่านโน้ตบนแกรนด์สตัฟฟ์ แล้วจึงทดสอบโดยการเขียนโน้ตบนแกรนด์สตัฟฟ์ให้นักเรียนอ่านหรือนำไปปฏิบัติคีย์บอร์ด

2.3 การร้อง ครูฝึกทักษะการร้องให้นักเรียนโดยใช้เวลา 10 นาทีของแต่ละชั่วโมงในการร้อง Solfege โดยการเล่นโน้ตสั้นๆ ให้นักเรียนฟังและร้องตาม ปรับระดับความยากง่ายของโน้ตตามทักษะการฟังและการร้องของนักเรียนแต่ละห้อง และการร้องถาม-ตอบเพลง Twinkle Twinkle Little Stars โดยครูเล่นทำนองสั้นๆ เช่น โด โด โซ โซ ลา ลา โซ แล้วให้นักเรียนตอบว่า ฟา ฟา มี มี เร เร โด แล้วเปลี่ยนรูปแบบจังหวะของโน้ตถามไปเรื่อยๆ เพื่อให้นักเรียนปรับรูปแบบจังหวะ แล้วตอบให้เป็นจังหวะแบบเดียวกับโน้ตถามเช่น โด_โซ_ลา _โซ_ นักเรียนจะร้องตอบในจังหวะที่เหมือนกันว่า ฟา _ มี_ เร_ โด_ เป็นต้น

2.4 จังหวะ ครูฝึกให้นักเรียนมีความคุ้นเคยกับจังหวะ และรักษาจังหวะให้คงที่โดยการตบมือและร้องเป็นเสียงสัตว์แทนค่าจังหวะความยาวของตัวโน้ต ได้แก่ เสียงช้างยาวสี่จังหวะ เสียงม้ายาวสองจังหวะ เสียงหมูยาวหนึ่งจังหวะ และเสียงหมายาวครึ่งจังหวะ โดยครูตบถาม และให้นักเรียนตอบตอบโดยรักษาจังหวะตบให้คงที่

2.5 การปฏิบัติเครื่องดนตรีคีย์บอร์ด ครูฝึกทักษะการปฏิบัติให้นักเรียนโดยใช้เวลา 20 นาทีของแต่ละชั่วโมงหลังจาก Solfege และร้องเพลงเพื่อทบทวนพื้นฐานการปฏิบัติคีย์บอร์ด การวางมือสำหรับเล่นเพลงต่างๆ ที่กำหนด การกดคอร์ด และการบรรเลงสองมือ ซึ่งในระดับชั้นประถม ศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2551 ได้กำหนดบทเพลงบังคับ ได้แก่ เพลง Concert in the Forest, เพลง Jingle Bell, เพลง Lavender's Blue, เพลงดอกไม้ป๊อปปี้ และเพลง Little Brown Jug

2.6 ที่เฟลโล ครูพัฒนาทักษะการฟังของนักเรียน โดยใช้นิทาน G Three O ตอนที่เฟลโล เนื้อเรื่องจะแสดงพฤติกรรมของตัวละครในเรื่องว่าทำอะไรกันบ้าง เมื่อนิทานจบครูให้นักเรียนช่วยกันเรียงพฤติกรรมของตัวละคร จากนั้นให้ร่วมกันอภิปรายหน้าชั้นเรียน ถึงเนื้อหาสำคัญที่เป็นประโยชน์ ซึ่งแฝงอยู่ในเนื้อหาของนิทานบางช่วง จากนั้นครูจะสรุปพฤติกรรมในการฟังที่ดีให้นักเรียน

2.7 วิเคราะห์การขับร้องเพลงเดี่ยว และเพลงหมู่ ครูให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันถึงลักษณะของการขับร้องเพลงเดี่ยวและเพลงหมู่ที่ดี ครูแจกใบความรู้หลักการปฏิบัติในการขับร้องเพลงเดี่ยวและเพลงหมู่ ครูอธิบายและให้คำแนะนำเพิ่มเติม จากนั้นให้นักเรียนทำใบงาน โดยครูจับฉลากเลขที่ของนักเรียน หรืออาสาสมัครออกมาขับร้องเพลงที่กำหนด ในลักษณะเพลงเดี่ยวหรือเพลงหมู่ และให้นักเรียนคนอื่นๆ วิเคราะห์ผลการขับร้องลงในใบงาน เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจหลักในการขับร้องเพลงเดี่ยว และเพลงหมู่ รวมถึงสามารถขับร้องได้ถูกต้องตามหลักทฤษฎีและหลักปฏิบัติ

3. กิจกรรมด้านจิตพิสัย

กิจกรรมนี้จะใช้ประเมินในด้านคุณธรรมและจริยธรรม โดยสังเกตจากพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคน ในการเข้าร่วมทำกิจกรรมการเรียนรู้ในทุกๆ คาบ โดยประเมินในรายละเอียด 5 ด้าน ดังต่อไปนี้

- 3.1 ความตั้งใจ การเอาใจใส่ในการเรียน ความมีสมาธิ
- 3.2 ความกล้าแสดงออกในกิจกรรมต่างๆ กล้าตอบคำถาม
- 3.3 ความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย
- 3.4 การโต้ตอบซักถาม ความช่างสังเกต
- 3.5 การทำงานร่วมกับผู้อื่น ความสามัคคี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา ที่เรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ปีการศึกษา 2551 จำนวน 370 คน เป็นนักเรียนชาย จำนวน 208 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 162 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 8 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชา

ดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 8 แบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

วิธีการสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการเรียนพิเศษวิชาดนตรี ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน เมื่ออ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความหรือเติมข้อความในช่องว่าง ตามความเป็นจริงของนักเรียน

1. นักเรียนเรียนพิเศษวิชาดนตรีหรือไม่

☐ เรียน

☐ ไม่เรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพของพรเพชร โสติถิมานนท์ (2548) และ ธรรมชาติ วงศ์สัจจา (2548) ซึ่งได้ปรับปรุงมาจากแบบสอบถามบุคลิกภาพของเจนกินส์ (Jenkins Activity Survey หรือ JAS)

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามบุคลิกภาพตามแนวคิดที่ได้จาก 2.1 และ 2.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้เป็นแบบวัดลักษณะที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุดจนถึงไม่เกิดขึ้นเลย

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าไม่ชอบทำงานที่ต้องแข่งขันกับคนอื่น					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
00	เมื่อมีปัญหาทางการเรียนข้าพเจ้าจะพยายามแก้ปัญหาให้ได้					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก		ข้อความที่มีความหมายทางลบ	
	(คะแนน)		(คะแนน)
จริงที่สุด	5		1
จริง	4		2
จริงบ้าง	3		3
จริงน้อย	2		4
จริงน้อยที่สุด	1		5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์ประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของอัจฉรา วงศ์พัฒนามงคล (2533: 57-58) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนน 26-50	หมายถึง	ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเอ
คะแนน 1-25	หมายถึง	ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบบี

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง ของพัชรินทร์ สมหมาย (2549) และอัจฉรา เฟื่องผล (2551)

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง ตามแนวคิดที่ได้จาก ข้อ 3.1 และ 3.2 ลักษณะของแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert Scale Type) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0 00	<u>การสนับสนุนทางวัตถุ</u> ผู้ปกครองซื้ออุปกรณ์การเรียนให้ นักเรียนอย่างพอเพียง ผู้ปกครองบังคับให้นักเรียนเรียนพิเศษ ทั้งที่ไม่อยากเรียน					
0 00	<u>การสนับสนุนทางวาจา</u> ผู้ปกครองช่วยสอนการบ้านเมื่อนักเรียน ไม่เข้าใจ ผู้ปกครองไม่มีเวลาพูดคุยกับนักเรียน เกี่ยวกับการเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)	ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การประเมินค่าความหมายแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67–5.00 หมายถึง การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34– 3.66 หมายถึง การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00–2.33 หมายถึง การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองน้อย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครอง เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครองของศรินทิพย์ พงษ์ศาวัต. (2546: 105-106) และศิริกัญญา พิกุล. (2547: 105-106)

4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 4.1 และ 4.2 ลักษณะของแบบสอบถามความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert Scale Type) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	ผู้ปกครองมีความต้องการให้นักเรียนมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง					
00	ผู้ปกครองไม่ต้องการให้เข้าพเจ้าเรียน วิชาดนตรี เพราะไม่มีประโยชน์					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)	ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การประเมินค่าความหมายแบบสอบถามความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครองตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67–5.00	หมายถึง	ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครองมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.34–3.66	หมายถึง	ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครองปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00–2.33	หมายถึง	ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครองน้อย

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพของการเรียนเพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

5.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนของ ศิริกันยา พิกุล. (2547: 108-109)

5.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 5.1 และ 5.2 ลักษณะของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	<u>สถานที่เรียน</u> ห้องเรียนวิชาดนตรี มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย					
00	อากาศภายในห้องเรียนไม่ถ่ายเท					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	<u>สื่อ อุปกรณ์การเรียน</u> ห้องเรียนวิชาดนตรี มีจำนวนเครื่อง ดนตรีคีย์บอร์ดเพียงพอ					
00	สื่อและอุปกรณ์การเรียนวิชาดนตรี อยู่ ในสภาพที่ดีพร้อมใช้งาน					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)	ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การประเมินค่าความหมายแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67–5.00 หมายถึง มีลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34–3.66 หมายถึง มีลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00–2.33 หมายถึง มีลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ไม่ดี

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูเพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูของอาจารย์ ช่วงประดับ (2548: 137)

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 6.1 และ 6.2 ลักษณะของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	<u>การปฏิบัติตนของนักเรียนที่ปฏิบัติต่อ</u> <u>ครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ</u> <u>(หลักสูตรคิริบูน)</u> นักเรียนให้เกียรติ และยกย่องครูวิชาดนตรี เพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
00	นักเรียนมักขอคำปรึกษาจากครูวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ)					
0	<u>การปฏิบัติตนของครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ที่ปฏิบัติต่อนักเรียน</u>					
00	ครูวิชาดนตรี ไม่มีความเป็นกันเองกับนักเรียน					
00	ครูวิชาดนตรีให้ความช่วยเหลือนักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)	ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การประเมินค่าความหมายแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67–5.00 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34–3.66 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00–2.33 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ไม่ดี

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนของอาจารย์ ช่วงระดับ (2548: 139)

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 7.1 และ 7.2 ลักษณะของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เมื่อ นักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
0	นักเรียนเข้ากับเพื่อนได้ดี					
00	นักเรียนรู้สึกว่าเป็นเพื่อน ไม่สนใจว่า นักเรียนจะเสนอความคิดเห็นอะไร					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)	ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การประเมินค่าความหมายแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67–5.00 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34–3.66 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00–2.33 หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนไม่ดี

ตอนที่ 8 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร ศิริบุญ) มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

8.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียน เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

8.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนของศิริกันยา พิกุล (2547: 108-109)

8.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร ศิริบุญ) ตามแนวคิดที่ได้จากข้อ 8.1 และ 8.2 โดยลักษณะของแบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร ศิริบุญ) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert Scale Type) มี 5 ระดับ ได้แก่ ด้านความรู้ ประกอบด้วยเห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ด้านความรู้สึก ประกอบด้วยมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด และด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมประกอบด้วย เป็นประจำ บ่อย บางครั้ง นานๆ ครั้ง และไม่เคยเลย

**ตัวอย่าง แบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร
คิริบูน)**

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ขอให้นักเรียนอ่านแล้วพิจารณาตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด คำตอบของนักเรียนจะไม่มีผลต่อคะแนนในวิชาใดๆ ทั้งสิ้นแต่จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อส่วนรวม ขอให้
นักเรียนตอบด้วยความสบายใจ

ก. ด้านความรู้

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก

ไม่แน่ใจ หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง

ไม่เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อย

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง
0	<u>ด้านความรู้</u> การเรียนรู้วิชาดนตรีเพื่อพัฒนา อัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ส่งเสริม ให้ข้าพเจ้ามีทักษะดนตรี					
00	วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) เป็นเรื่องไม่สำคัญ					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)	ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

ข. ด้านความรู้สึก

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	<u>ด้านความรู้สึก</u> นักเรียนมีความสุขเมื่อเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)					
00	วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) เป็นวิชาที่น่าเบื่อ					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)	ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)
มากที่สุด	5	1
มาก	4	2
ปานกลาง	3	3
น้อย	2	4
น้อยที่สุด	1	5

ค. ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนในด้านการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) มากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

เป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนทุกครั้ง
บ่อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนมาก
บางครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
นานๆครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนน้อย
ไม่เคยเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจไม่เกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนเลย

ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อย	บางครั้ง	นานๆครั้ง	ไม่เคยเลย
0	<u>ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม</u> นักเรียนตั้งใจเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)					

ข้อที่	ข้อความ	เป็น ประจำ	บ่อย	บาง ครั้ง	นานๆ ครั้ง	ไม่เคย เลย
00	นักเรียนมักขาดเรียนวิชาดนตรีเพื่อ พัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)	ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)
เป็นประจำ	5	1
บ่อย	4	2
บางครั้ง	3	3
นานๆครั้ง	2	4
ไม่เคยเลย	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การประเมินค่าความหมายแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67–5.00 หมายถึง มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

คะแนนเฉลี่ย 2.34–3.66 หมายถึง มีทัศนคติปานกลางต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

คะแนนเฉลี่ย 1.00–2.33 หมายถึง มีทัศนคติทางลบต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ตามลำดับต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์ เวรณี กริทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยล้อมแสง และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมริตา แสนคำเครือ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามซึ่งปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดสอบใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผ่ทออุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item Discrimination) โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถามการวิจัย ซึ่งผลของการหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม มีดังนี้

2.1 แบบสอบถามบุคลิกภาพ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .252-.480

2.2 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .270-.593

2.3 แบบสอบถามความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .257-.558

2.4 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 18 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .296-.556

2.5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 17 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .299-.584

2.6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 9 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .439-.718

2.7 แบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 23 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .280-.642

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วตามข้อ 2 มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งผลการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม มีดังต่อไปนี้

3.1 แบบสอบถามบุคลิกภาพ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .700

3.2 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .719

3.3 แบบสอบถามความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .739

3.4 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .841

3.5 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .847

3.6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .848

3.7 แบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .860

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนไพฑูรย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูรย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ในระหว่างวันที่ 16-26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2552 จำนวน 370 ฉบับ ได้รับคืนครบทั้ง 370 ฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม จำนวน 370 ฉบับ ที่นักเรียนตอบมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ผลปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูรย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูรย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วนำมาทดสอบด้วย t-test

2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน ได้แก่

3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1

3.2 วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล

ในการวิเคราะห์และแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแปลความหมายดังนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F-distribution
df	แทน	ระดับขั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Mean Squares)
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าพารามิเตอร์
SE_{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของการพยากรณ์
$\hat{Y}$	แทน	สมการพยากรณ์โดยใช้คะแนนดิบ
Z	แทน	สมการพยากรณ์โดยใช้คะแนนมาตรฐาน
X_1	แทน	การเรียนพิเศษวิชาดนตรี
X_2	แทน	ไม่เรียนพิเศษวิชาดนตรี
X_3	แทน	บุคลิกภาพ
X_4	แทน	การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง
X_5	แทน	ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง
X_6	แทน	ลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ)

X_7	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)
X_8	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
Y	แทน	ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอได้ดังนี้

ตอนที่ 1 จำนวนนักเรียนและร้อยละของการเรียนพิเศษวิชาดนตรีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ บุคลิกภาพ ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนดนตรี วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถสมการพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 จำนวนนักเรียนและร้อยละของการเรียนพิเศษวิชาดนตรีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนและร้อยละของการเรียนพิเศษวิชาดนตรีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผ่ทออุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

ปัจจัยที่ศึกษา	ระดับปัจจัย	จำนวน	ร้อยละ
การเรียนพิเศษวิชาดนตรี	เรียน	111	30.00
	ไม่เรียน	259	70.00
รวม		370	100.00

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผ่ทออุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 370 คน เรียนพิเศษวิชาดนตรี 111 คน คิดเป็นร้อยละ 30 และไม่เรียนพิเศษวิชาดนตรี 259 คน คิดเป็นร้อยละ 70

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ บุคลิกภาพ ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง และความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน และทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

ปัจจัยที่ศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
บุคลิกภาพ	36.78	.454	แบบ เอ
การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง	3.634	.361	ปานกลาง
ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง	4.213	.566	มาก
ลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ)	4.111	.481	ดี
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ)	3.971	.393	ดี
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	4.030	.648	ดี
ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ)	3.667	.405	ทางบวก

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร มีบุคลิกภาพแบบเอ มีการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองปานกลาง มีความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครองมาก มีลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ดี มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ดี มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี และมีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

ตาราง 3 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และ ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร คีรีบุญ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

ปัจจัย	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	Y
X ₁	1	1.000 **	.124 *	.148 **	.152 **	.205 **	.048	.186 **	.140 **
X ₂		1	.124 *	.148 **	.152 **	.205 **	.048	.186 **	.140 **
X ₃			1	.397 **	.290 **	.373 **	.383 **	.477 **	.340 **
X ₄				1	.329 **	.413 **	.465 **	.427 **	.413 **
X ₅					1	.361 **	.328 **	.196 **	.349 **
X ₆						1	.508 **	.323 **	.328 **
X ₇							1	.406 **	.433 **
X ₈								1	.430 **
Y									1

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 พบว่า ปัจจัยทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การเรียนพิเศษวิชาดนตรี (X₁) การไม่เรียนพิเศษวิชาดนตรี (X₂) บุคลิกภาพ (X₃) การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง (X₄) ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง (X₅) ลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) (X₆) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) (X₇) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X₈)

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อค้นหาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	4	19.465	4.866	43.086*
Residual	365	41.225	.113	
total	369	60.690		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า มีปัจจัยจำนวน 4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

ปัจจัยที่ศึกษา	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₇	.207	.053	.201	.433	.187	84.893*
X ₇ X ₈	.154	.031	.247	.515	.265	66.108*
X ₇ X ₈ X ₅	.132	.033	.184	.552	.305	53.415*
X ₇ X ₈ X ₅ X ₄	.172	.058	.154	.566	.321	43.086*

a = 1.014

R = .566

R² = .321

SE_{est} = .214

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 พบว่า มีปัจจัย 4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) (X_7) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_8) ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง (X_5) และการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง (X_4)

ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัยสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 32.10 ผู้วิจัยจึงนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

1.สมการพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 1.041 + .207 X_7 + .154 X_8 + .132 X_5 + .172 X_4$$

2.สมการพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .201 X_7 + .247 X_8 + .184 X_5 + .154 X_4$$

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา ที่เรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ปีการศึกษา 2551 จำนวน 370 คน เป็นนักเรียนชาย จำนวน 208 คน และนักเรียนหญิงจำนวน 162 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 8 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ การเรียนพิเศษวิชาดนตรี

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .252-.480

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .270-.593

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .257-.558

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 18 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .296-.556

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 17 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .299-.584

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 9 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .439-.718

ตอนที่ 8 แบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 23 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง .280-.642

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังผู้อำนวยการสถานศึกษาโรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ในระหว่างวันที่ 16–26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2552 จำนวน 370 ฉบับ ได้รับคืนครบทั้ง 370 ฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม จำนวน 370 ฉบับ ที่นักเรียนตอบมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ผลปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง–กลุ่มต่ำ แล้วนำมาทดสอบด้วย t-test

2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน ได้แก่

3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1

3.2 วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ การเรียนพิเศษวิชาดนตรี (X_1) การไม่เรียนพิเศษวิชาดนตรี (X_2) บุคลิกภาพ (X_3) การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง (X_4) ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง (X_5) ลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) (X_6) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) (X_7) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_8)

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด มี 4 ปัจจัย ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) (X_7) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_8) ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง (X_5) และการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง (X_4)

3. สมการพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนำค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์มาเขียนสมการได้ดังนี้

3.1 สมการพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 1.041 + .207 X_7 + .154 X_8 + .132 X_5 + .172 X_4$$

3.2 สมการพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผทอุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .201 X_7 + .247 X_8 + .184 X_5 + .154 X_4$$

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่สรุปข้างต้น พบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ ได้แก่ การเรียนพิเศษวิชาดนตรี (X_1) การไม่เรียนพิเศษวิชาดนตรี (X_2) บุคลิกภาพ (X_3) การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง (X_4) ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง (X_5) ลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) (X_6) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) (X_7) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_8) อภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 การเรียนพิเศษวิชาดนตรี มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่ได้เรียนพิเศษวิชาดนตรี มีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนได้เรียนพิเศษวิชาดนตรีที่อื่นนอกเหนือจากการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) นั้นแสดงให้เห็นถึงความชอบในดนตรีเป็นการส่วนตัวของนักเรียน ซึ่งอาจเกิดจากการที่นักเรียนได้รับแรงบันดาลใจจากบุคคลในครอบครัว การชื่นชอบศิลปิน นักร้อง การชมการแสดงดนตรี รวมถึงความต้องการพัฒนาทักษะทางดนตรีของตนเองให้มากกว่าบุคคลอื่นๆ ทั้งทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี การร้อง การฟัง การอ่านโน้ต และอื่นๆ มากมาย การเรียนพิเศษวิชาดนตรีจะเป็นการฝึกสมาธิ การฝึกความอดทนในการฝึกซ้อม และยังช่วยให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออก และเมื่อนักเรียนได้เข้าเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) นักเรียนก็จะกล้าแสดงออก ในการเป็นตัวแทนออกมาเล่นดนตรีเป็นตัวอย่างให้เพื่อนหน้าชั้นเรียน ฟัง หรือกล้าตอบคำถามในชั้นเรียน ซึ่งนักเรียนก็จะได้คะแนนพิเศษ และได้รับคำชมเชยจากครูผู้สอน และเพื่อนๆ ในชั้นเรียน ซึ่งการได้รับสิ่งเหล่านี้ จะทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ และสนุกสนานในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ในที่สุดนักเรียนก็จะมีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

ดังนั้น การเรียนพิเศษวิชาดนตรี จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

1.2 การไม่เรียนพิเศษวิชาดนตรี มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่ไม่ได้เรียนพิเศษวิชาดนตรี มีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ทั้งนี้เพราะ วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ได้ใช้การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการเนื้อหาไปพร้อมกับการฝึกทักษะทางดนตรี และยังสอดแทรกกิจกรรม

ผ่านรูปแบบของนิทานดนตรี และบทเพลงที่สอดแทรกเนื้อหา และทฤษฎีดนตรีพื้นฐาน เพื่อให้เข้าใจ ทฤษฎีดนตรีได้ง่ายขึ้น ตลอดจนมีกิจกรรมต่างๆ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์ และมีความ สนุกสนานในการเรียน นอกจากนี้ วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ยังได้ สอดแทรกความรู้วิชาการด้านอื่นๆ เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย วิถีชีวิต วัฒนธรรม คุณธรรม และจริยธรรม ควบคู่กันไป และถึงแม้นักเรียนไม่ได้เรียนพิเศษวิชาดนตรีที่สถาบันอื่น นักเรียนก็สามารถพัฒนาทักษะทางดนตรีได้ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อ วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ได้

ดังนั้น การไม่เรียนพิเศษวิชาดนตรี จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรี เพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผ่ทุ มศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

1.3 บุคลิกภาพ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพ แบบเอ มีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ เป็นผู้ที่มีลักษณะร่าเริง ชอบการแข่งขันและก้าวร้าว ชอบทำงานให้ ได้มากๆ ในเวลาน้อยๆ มีความมานะอดทน พยายามทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งให้ประสบผลสำเร็จ ชอบฟังฝ่าอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผล ซึ่งองค์ประกอบดังกล่าว ทำให้นักเรียนมีความ มุ่งมั่นในการเรียน มีความพยายามในการฝึกซ้อมปฏิบัติดนตรีให้เล่นได้ดี ซึ่งหากนักเรียนสามารถ เล่นดนตรีได้ดีแล้ว นักเรียนก็จะเกิดความภูมิใจในความสามารถของตนเอง เกิดความชื่นชอบใน ดนตรี เห็นถึงความสำคัญของการเล่นดนตรี มีความสุข และสนุกกับกิจกรรมที่ได้เรียน ในที่สุด นักเรียนก็จะมีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ซึ่งสอดคล้อง กับ ไคลเนอร์ และไวต์เนอร์ (Kleiber; & Weidner. 1987: 204) ได้ศึกษาเรื่องบุคลิกภาพแบบ เอ และระดับความมุ่งมั่น ซึ่งผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมในการทำงานของเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะทำงานสำเร็จมากกว่า และมีความเพียรพยายาม เพื่อให้ประสบความสำเร็จมากกว่าเด็กที่มี บุคลิกภาพแบบ บี

ดังนั้น บุคลิกภาพแบบ เอ จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อ พัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผ่ทุ มศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

1.4 การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อ วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนทางการเรียนจากผู้ปกครองมาก มีทัศนคติทางบวกต่อ วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนจะประสบผลสำเร็จใน การเรียนได้นั้น ต้องได้รับการสนับสนุนทางการเรียนจากบิดามารดา ผู้ปกครอง ทั้งทางด้านวัตถุ และจิตใจ ได้แก่ การเอาใจใส่ต่อการเรียนของนักเรียน การให้ความร่วมมือ และสนับสนุนนักเรียนใน การเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงดนตรี การแสดงความไว้วางใจในการทำกิจกรรมของนักเรียนกับ

เพื่อน ให้คำปรึกษาแนะนำนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนวิชาดนตรี การให้กำลังใจของบิดามารดา หรือ ผู้ปกครอง เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนฝึกซ้อมปฏิบัติเครื่องดนตรีให้ประสบความสำเร็จ เมื่อนักเรียน ได้รับการสนับสนุนในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) จากผู้ปกครอง นักเรียนจะเกิดความพร้อมในการเรียน นอกจากนั้นการที่ผู้ปกครองสนับสนุนการเรียนวิชาดนตรี เพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) จะส่งผลให้นักเรียนรู้สึกถึงคุณค่าและความสำคัญของวิชา ดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) จนเกิดทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนา อัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ซึ่งสอดคล้องกับ สุรางค์ โค้วตระกูล (2550: 181-182) ที่กล่าวว่า ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญมาก ผู้ปกครองที่เอาใจใส่ในการทำการบ้านของนักเรียน และสนับสนุน กิจกรรมต่างๆ ของนักเรียนในโรงเรียน จะช่วยส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียน

ดังนั้น การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติ ต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน ไผ่ตมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

1.5 ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อ วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีความคาดหวังต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนมาก มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนรับรู้ได้ว่าผู้ปกครองมีความคาดหวังในการเรียนวิชา ดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนมาก จะส่งผลให้นักเรียนมีความมุ่งมั่นที่ จะศึกษาหาความรู้ ขยันหมั่นเพียรในการฝึกซ้อมดนตรี และพยายามเรียนให้ประสบความสำเร็จ ตามที่ผู้ปกครองคาดหวังไว้ การตั้งความหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง ส่งผลให้นักเรียนเห็นถึง คุณค่า และความสำคัญของวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ซึ่งสอดคล้องกับ ดูเซค (Dusek. 1980: 110) ที่ศึกษาพบว่า บิดามารดาที่คาดหวังในตัวลูกได้อย่างเหมาะสมกับระดับ ความสามารถของลูก จะเป็นการกระตุ้นให้ลูกใช้ความพยายามมากขึ้นในการทำตามที่บิดามารดา คาดหวัง และเกิดความมั่นใจว่าจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ และสอดคล้องกับ แอนเดอร์สัน (Anderson. 1995: 15-33) ที่กล่าวว่า การที่นักเรียนรับรู้ความคาดหวังของผู้ปกครอง (Perceived Parent's Expectation) มักมีบทบาทต่อการปลูกฝัง การรับรู้ และการอบรมเลี้ยงดู โดย จะมีผลทำให้นักเรียน เกิดความมานะพยายามที่จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จตามที่ผู้ปกครอง คาดหวัง

ดังนั้น ความคาดหวังของผู้ปกครอง จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรี เพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผ่- ตมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

1.6 ลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร คิริบูน) ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับลักษณะทาง

กายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ดี มีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ทั้งนี้เพราะ การที่มีสิ่งแวดล้อมในการเรียนที่ดีย่อมก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี อันได้แก่ ห้องเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) มีความสะอาด กว้างขวาง มีแสงสว่างพอเหมาะ อากาศเย็นสบาย ถ่ายเทไม่อึดอัด สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ภาพประกอบนิทาน อุปกรณ์เล่นเกม เครื่องดนตรีคีย์บอร์ด มีจำนวนเพียงพอต่อความต้องการของนักเรียน และสามารถใช้งานได้ดี ซึ่งห้องเรียนลักษณะเช่นนี้ช่วยสร้างบรรยากาศให้นักเรียนอยากเรียนรู้ตลอดเวลา นักเรียนมีความสนุกสนานกับการเรียน และไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ดังนั้นลักษณะกายภาพที่ดี จึงส่งผลให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ซึ่งสอดคล้องกับ สมิธ (Smith. 1970: 611) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับบรรยากาศในโรงเรียนและห้องเรียน พบว่า โรงเรียนมีผลต่อการพัฒนาการสร้างสรรค์ของนักเรียน ห้องเรียนที่นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นใหม่ๆ แปลกๆ ของตนเองโดยเฉพาะได้เต็มที่ ย่อมเป็นห้องเรียนที่สนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน และสอดคล้องกับ ณิชชา โสคติยานุรักษ์ (2549: 210) ได้กล่าวถึงบรรยากาศในการเรียนวิชาดนตรีว่า บรรยากาศในการเรียนดนตรีต้องเป็นบรรยากาศที่น่าเรียน ไม่ว่าจะเป็นการสอนแบบตัวต่อตัวหรือการสอนในชั้นเรียน ต้องเป็นบรรยากาศที่มีความสุขทั้งครูและนักเรียน เด็กจึงจะอยากเรียน ครูต้องไม่หน้างอ ไม่ดูนักเรียนตลอดเวลา ไม่ใช่จ้องแต่กดดัน ต้องชมมากกว่าติ เมื่อติแล้วครูต้องช่วยหาทางแก้ไขให้ดีขึ้น ไม่ใช่ติอย่างเดียว ครูควรสร้างบรรยากาศเช่นเดียวกับเวลาเราฟังเพลง คืออารมณ์ต้องดีและมีความสุข อย่าทำให้เด็กเกิดอารมณ์กลัวครู เพราะเด็กจะพลอยกลัว และพาลเกลียดดนตรีไปด้วย

ดังนั้น ลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริยมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

1.7 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ดี มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนและครูมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน คือ ครูมีความเป็นกันเองกับนักเรียน รับฟังความคิดเห็นของนักเรียน ให้ความสนใจ เอาใจใส่ดูแลนักเรียนอย่างทั่วถึง ให้คำปรึกษา คำแนะนำในการเรียน และให้กำลังใจเป็นที่ปรึกษาที่ดีแก่นักเรียน พฤติกรรมดังกล่าวของครูจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความเคารพ เชื่อฟังคำสั่งสอน และความไว้วางใจในตัวครู ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดความอบอุ่นใจ ไม่ย่อท้อต่อการเรียน ตั้งใจเรียน และเห็นความสำคัญของการเรียนดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ซึ่งสอดคล้องกับ บุธ (วิลาส บุญทองขาว. 2527: 16; อ้างอิงจาก Buth.1942) ได้ทำวิจัยเรื่อง

ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน พบว่า ครูที่พยายามทำความรู้จักกับเด็ก ให้ความเห็นอกเห็นใจ เด็ก เด็กจะมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนและปรับตัวได้สูง

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผ่ทอดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

1.8 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี มีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อน มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับเพื่อน รับฟังความคิดเห็น และให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ย่อมส่งผลให้นักเรียนสามารถทำงานกลุ่ม หรือทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความสุขสนุกสนาน ทำให้นักเรียนมีความเอาใจใส่ในการเรียน มีความสนุกสนานเมื่อได้เรียนหรือทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ดี และมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ)

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผ่ทอดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผ่ทอดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด มี 4 ปัจจัย ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) (X_7) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_8) ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง (X_5) และการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง (X_4) ตามลำดับ อภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผ่ทอดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นอันดับแรก แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ดี ทำให้มีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนและครูผู้สอนมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันนั้น คือ ครูมีความเป็นกันเองกับนักเรียน ให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำทางด้านการเรียน และด้านส่วนตัว เมื่อครูให้ความเป็นกันเองกับนักเรียน รับฟังเหตุผลของนักเรียน ให้ความสนใจ และเอาใจใส่นักเรียนอย่างใกล้ชิด นักเรียนสามารถขอคำอธิบายเพิ่มเติมเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน นักเรียนย่อมรู้สึกเชื่อถือ ไว้วางใจในตัวครูผู้สอน ไม่ย่อท้อต่อการเรียน และเห็นความสำคัญของบทเรียน ดังนั้น

จึงทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบุญ) ซึ่งสอดคล้องกับ บุธ (วิลาศ บุญทองขาว. 2527: 16; อ้างอิงจาก Buth.1942) ได้ทำวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน พบว่า ครูที่พยายามทำความรู้จักกับเด็ก ให้ความเห็นอกเห็นใจเด็ก เด็กจะมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนและปรับตัวได้สูง และสอดคล้องกับ ยี (อริศรา จารุรัตน์. 2547: 73; อ้างอิงจาก Yee. 1971) ได้กล่าวว่า โรงเรียนเป็นองค์ประกอบทางสังคมอย่างหนึ่ง เมื่อเป็นองค์ประกอบทางสังคมก็เป็นระบบปฏิสัมพันธ์ของคนในองค์การนั้น นั่นคือ ในโรงเรียนจะมีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูกับนักเรียน นักเรียนกับนักเรียน นักเรียนกับตัวแทนอื่นๆ โดยเฉพาะการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูกับนักเรียนนั้นมีอิทธิพลมาก ถ้ามีปฏิสัมพันธ์ในทางบวกก็จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ และการปรับตัวที่ดี แต่ถ้ามีการปฏิสัมพันธ์ในทางลบ ก็ทำให้นักเรียนเกิดความคับข้องใจ วิดกกังวลปรับตัวไม่ได้

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบุญ) เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบุญ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผ่ทออุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

2.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบุญ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผ่ทออุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นอันดับที่สอง แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อน ทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบุญ) ทั้งนี้เพราะ การมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันจะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งเอื้อประโยชน์ในการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนให้ง่ายต่อการเรียน และทำความเข้าใจกับวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบุญ) ซึ่งการที่นักเรียนมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนนั้น ก็จะส่งผลต่อทัศนคติต่อหลักสูตรวิชาดนตรีคิริบุญเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ กลอนลันด์ (Gronlund. 1959: 176) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนในระดับชั้นประถมศึกษา พบว่า นักเรียนที่มีปัญหาด้านสัมพันธภาพกับผู้อื่นมักจะมีปัญหาด้านการเรียน ทั้งนี้เพราะความขัดแย้งในกลุ่มเพื่อน อาจทำให้การเรียนไม่มีประสิทธิภาพ และทำให้เกิดความตึงเครียด

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบุญ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผ่ทออุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

2.3 ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบุญ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไผ่ทออุดมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นอันดับที่สาม แสดงว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีความคาดหวังทางการเรียนของนักเรียนมาก ทำให้มีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบุญ) ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนได้รับรู้ถึงความคาดหวังของบิดามารดา ผู้ปกครอง จะทำให้นักเรียนมีความพยายามเพื่อให้ประสบความสำเร็จตามที่ผู้ปกครองตั้งความหวังไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ ดูเซค (Dusek. 1980: 110) ศึกษาพบว่า บิดามารดาที่

คาดหวังในตัวลูกได้อย่างเหมาะสมกับระดับความสามารถของลูก จะเป็นการกระตุ้นให้ลูกใช้ความพยายามมากขึ้นในการทำตามที่บิดามารดาคาดหวัง และเกิดความมั่นใจว่าจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ ซึ่งความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง จะเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนขยันฝึกซ้อมดนตรี ตั้งใจเรียนขณะครูสอนวิชาดนตรี และทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าของวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) และมีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ในที่สุด

ดังนั้น ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

2.4 การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นอันดับที่สี่ ซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองมาก ทำให้มีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่ผู้ปกครองมีส่วนช่วยในการสนับสนุนและส่งเสริมทักษะทางดนตรีให้แก่ นักเรียน ทั้งการสนับสนุนให้นักเรียนร่วมแสดงทักษะทางดนตรี ในงานกิจกรรมต่างๆของโรงเรียน การสนับสนุนด้านอุปกรณ์การเรียน ตลอดจนการได้รับการสนับสนุนด้านจิตใจ คือ การพูดคุย การชมเชยเมื่อนักเรียนได้ผลการเรียนที่ดี การให้คำปรึกษาช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหาทางการเรียน จะทำให้นักเรียนมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ เพราะเป็นการส่งเสริมทั้งทางร่างกาย และจิตใจ ทำให้นักเรียนมีความพร้อมทางการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ซึ่งการสนับสนุนดังกล่าวทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ซึ่งสอดคล้องกับ ฌูรท์ สุทธิจิตต์ (2541: 31) ที่กล่าวว่า เด็กในวัยประถมศึกษาเรียนรู้สิ่งต่างๆ จากโรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ บิดามารดาหรือผู้ปกครองควรมีการติดต่อกับโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อทราบถึงการเรียนการสอนดนตรี นอกจากนี้สภาพแวดล้อมทางบ้านก็มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการส่งเสริมพัฒนาความสามารถทางดนตรีของเด็ก บิดามารดาควรเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมทางดนตรี มีโอกาสแสดงความคิดเห็น เลือกสรรเพลงที่จะฟังบ้างเป็นบางโอกาส การพาเด็กไปชมการแสดงดนตรีในลักษณะต่างๆ เป็นครั้งคราวจัดเป็นกิจกรรมที่ควรทำ นอกเหนือไปจากการร่วมกิจกรรมการฟัง การร้องเพลงกับเด็กเมื่อมีโอกาส เพื่อพัฒนาแนวคิดทางดนตรีด้านต่างๆ กับเด็ก

ดังนั้น การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลงานวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางแผนในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนนิเวศดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเฉพาะในระดับชั้นที่สูงขึ้นไป คือระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากผลวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร จากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด จนถึงปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนนิเวศดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง และการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง ซึ่งสามารถนำมาเป็นข้อมูลและแนวทางในการพัฒนาแผนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และส่งเสริมให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ซึ่งผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะทั่วไป ดังนี้

1.1 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนนิเวศดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) สามารถพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ได้เป็นอันดับแรก ผู้บริหาร ครูผู้สอน ตลอดจนผู้ที่มีความเกี่ยวข้อง ควรให้การส่งเสริมพัฒนาครูผู้สอน ให้มีความเป็นครูที่ดี มีบุคลิกภาพที่ดี โดยจัดการอบรมพัฒนาความรู้ความสามารถของครูผู้สอนเสมอทั้งด้านความรู้ ด้านจิตใจ รวมถึงพัฒนาด้านความเป็นครู เพื่อให้ครูผู้สอนสามารถสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความเป็นครูที่ดีด้วย รวมถึงการสนับสนุนกิจกรรมให้ครูและนักเรียนได้ทำร่วมกัน เพื่อสนับสนุนให้ครูได้สร้างสัมพันธภาพกับนักเรียน ให้นักเรียนกล้าเข้ามาพูดคุย หรือปรึกษากับครูเมื่อมีปัญหา โดยอาจจัดกิจกรรมเข้าค่ายดนตรี ทัศนศึกษา และการจัดคอนเสิร์ตแสดงดนตรี เป็นต้น

1.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สามารถพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ได้เป็นอันดับสอง ผู้บริหาร ครูผู้สอน ตลอดจนผู้ที่มีความเกี่ยวข้อง ควรจัดรูปแบบการเรียนการสอนให้นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เพื่อให้นักเรียนเกิดความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนในชั้นเรียน ครูผู้สอนอาจใช้วิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน คือให้นักเรียนที่หนึ่งไถ่ถามช่วยกันทำงาน หรือให้นักเรียนที่เก่งกว่าช่วยอธิบายเนื้อหาวิชา และการฝึกปฏิบัติดนตรีให้กับนักเรียนที่เรียนอ่อน

1.3 ความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง สามารถพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ได้เป็นอันดับสาม ผู้บริหาร ครูผู้สอน ตลอดจนผู้ที่มีความเกี่ยวข้อง ควรมีการสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนการสอนนิเวศดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) เพื่อให้สามารถวางแผนหลักสูตรให้นักเรียนปฏิบัติได้ตรงตามความคาดหวังของผู้ปกครอง โดยครูผู้สอนควรมีการพูดคุยกับผู้ปกครองเพื่อสอบถามความคิดเห็นในด้านต่างๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการนำมาพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น

1.4 การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง สามารถพยากรณ์ทัศนคติต่อวิชาดนตรี เพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ได้เป็นอันดับสี่ ผู้บริหาร ครูผู้สอน ตลอดจนผู้ที่มีความเกี่ยวข้อง ควรมีการติดต่อพูดคุยกับผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ผู้ปกครองเกิดความเข้าใจถึง บทเรียนที่นักเรียนได้เรียนรู้ และเพื่อให้ผู้ปกครองสามารถให้ความร่วมมือในการสนับสนุนการเรียน ของนักเรียนได้อย่างเต็มที่ เช่น การให้คำปรึกษาข้อมูลการทำการบ้าน การฝึกซ้อมปฏิบัติเครื่อง ดนตรีที่บ้าน รวมถึงการติดต่อขอความร่วมมือกับผู้ปกครอง เมื่อนักเรียนเข้าร่วมในงานกิจกรรมของ วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ในโอกาสต่างๆ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ของนักเรียน เช่น แรงจูงใจในการเรียน และนิสัยทางการเรียน เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร คีรีบุณ) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ เช่น ช่วงชั้นที่ 2 3 และ 4 เป็นต้น

2.3 ควรศึกษาเกี่ยวกับแผนการสอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) กับพัฒนาการของเด็ก โดยอาจพัฒนาเป็นงานวิจัยเชิงทดลอง เช่น การศึกษาหลักสูตรการสอนวิชา ดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) กับการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

- จุฬารัตน์ เอื้ออำนวย. (2551). จิตวิทยาสังคม. ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุติมน ศรีแก้ว. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชนินทร์ชัย อินทราภรณ์ และสุวิทย์ หิรัญยานนท์. (2548). *พจนานุกรมศัพท์การศึกษา = Dictionary of Education*. ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
- ชนนุช บุญสิทธิ์. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณัชชา โสคติยานุรักษ์. (2549). *จากประสบการณ์ครูดนตรี*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2535). *สาระดนตรีศึกษา : แนวคิดสู่แนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2545). *สาระดนตรีศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธรรตธร วงศ์สัจจา. (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาในการทำงานของพนักงานฝ่ายบริหารบริษัท โซจิสี (ไทยแลนด์) จำกัด. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิเทศ เจริญกัญญ์. (2543). ศึกษาการปรับตัวของนักเรียนต่อสภาพการเรียนรู้วิชาชีพ ประเภทช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) วิทยาลัยเทคนิคสังกัดกรมอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (อุตสาหกรรมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุปผา ประทีปทอง. (2542). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร เขตคลองสาน. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี พรธนิเชียร. (2544). การดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. ฉบับพิเศษ : พิธีพระราชทานปริญญาบัตร ครั้งที่ 15.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.

- พัชรินทร์ สมหมาย. (2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรเพชร โสติถิमानนท์. (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนกวดวิชาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพไลวรรณ แดงขาว. (2542). ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ภัทริรา รอดสการ. (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อการแสดงเผยแพร่ นาฏศิลป์ ดนตรี ของนักเรียนระดับชั้นกลางและชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์สุโขทัย จังหวัดสุโขทัย. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ลักขณา สิริวัฒน์. (2545). สุขวิทยาจิตและการปรับตัว. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: สุริยสาส์น.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538). ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย : เรื่องง่ายๆ ที่บางครั้งก็พลาดได้. ข่าวสารการวิจัย. 18(3) : 8-11.
- วิลาศ บุญทองขาว. (2527). บรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนประถมศึกษาตามทัศนของนักเรียน ครู และผู้บริหารเขตการศึกษา. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัลนิกา ฉลากบาง. (2535). จิตวิทยาและการแนะแนวเด็กประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- วรรณ นิมวุ่น. (2549). การปรับตัวในการใช้ชีวิตในกรุงเทพฯ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนเทพลีลา เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริกัญญา พิกุล. (2547) ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรินทิพย์ พงษ์ศาตวัต. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาโดยวิธีสอบตรงของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- แสงทอง ประสุพรรณ. (2541). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคงอยู่ของพยาบาลวิชาชีพในโรงพยาบาลชุมชน*. วิทยานิพนธ์ พย.ม. (การบริหารการพยาบาล). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- สุชา จันทน์เอม. (2544). *จิตวิทยาทั่วไป*. ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุธาสนี ใจเย็น. (2545). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาในโรงเรียนที่เปิดสอนระบบการศึกษาทางไกลในเขตบางเขน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). *หลากหลายวิธีการสอนของครูต้นแบบ 2541 วิชาดนตรี*. กรุงเทพฯ: บริษัทพิมพ์ดี จำกัด.
- สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมประสานงานสตรีแห่งชาติ. (2540). *การพัฒนาครอบครัว*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง.
- สุภัคธร อินทร. (2545). *ความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติ ของผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี ในการดำเนินการปฏิรูปการเรียนรู้ระดับปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2550). *จิตวิทยาการศึกษา*. ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรพล พยอมแย้ม. (2548). *จิตวิทยาสัมพันธภาพ*. กรุงเทพฯ: บริษัทบางกอกคอมเทค อินเตอร์เทรด จำกัด.
- สุวรรณทร์ โรจน์จรนาลัย. (2547). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสารสาสน์พิทยา กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อาจารย์ ช่างประดับ. (2550). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนอินทร์บุรี อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อารี พันธุ์มณี. (2546). *จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: ไผ่ไหม.
- อัจฉรา สุขารมณี. (2542). *EQกับการอบรมเลี้ยงดูเด็ก; วารสารพฤติกรรมศาสตร์*. 5(1) : 1.
- อัญมณี สมตัว. (2544). *การศึกษาสัมพันธภาพในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับการอบรมสั่งสอนลูกเรื่องทางเพศ และการคบหาเพื่อนต่างเพศ: ศึกษาเฉพาะครอบครัวของนักเรียนหญิงในโรงเรียนบางละมุง จังหวัดชลบุรี*. สารนิพนธ์ สส.ม. (การจัดการโครงการสวัสดิการสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. ถ่ายเอกสาร.

- อมรรัตน์ ศรีเจริญทรัพย์. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดประดู่ธรรมารัตน์ เขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อริศรา จารุรัตน์. (2547). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวด้านการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในพื้นที่การศึกษานนทบุรี เขต 1. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัสนา อารณ. (2540). ความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัว การสนับสนุนทางสังคม และปัจจัยทางเชิงสังคมกับความสามารถในการดูแลสุขภาพของตนเองของผู้สูงอายุ ในชมรมผู้สูงอายุ โรงพยาบาลสังกัดสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Anderson, M.J. (1995, March). "Effects of Classroom Social Climate on Individual Learning," American Educational Research Journal. 7(1): 135-152.
- Dusek, J.B. (1980). "The Development of Test Anxiety in Children," in Test Anxiety : Theory, Research and Applications. P.87-110. Hillsale : Lawrence Erlbaum Associates.
- Friedman, M.; & R.H. Roseman. (1974). Behavior Pattern and Coronary Angiographic Finding. Journal of the American Medical Association. 240-164.
- Kleiwer, Wendy; & Weidner, Gerdi. (1987, February). Type A Behavior and Aspiration : A Study of Parents and Children's Goal Setting. *Developmental Psychology*. 23(2): 204-209.
- Koivo, Anne Diblak. (1983, February). "The Relationship of Student Perception of Study Habit and Attitudes Based on Difference in Sex, Grade. And Academic Achievement." Dissertation Abstracts International. 43: 2624-A.
- Rokeach, Milton. (1970). *Beliefs, Attitudes and Value*. San Francisco : Jossey – Bass. Photocopied.
- Sears, David O., Peplau, Letitia Anne., Taylor, Shelley E., (1991). *Social Psychology 7th ed*. Englewood Cliffs, N.J. 07632: Prentice-Hall International, Inc.
- Thornburg, Hershel D. (1975, January) "Attitudinal Determinants : in Holding Dropout in School." The Journal of Education Research. 68: 181-185
- Tindall, Judith A.; & Dean H. Gray. (1985). *Peer Counseling an In – depth Look at Training Peer Helper. 2th ed*. Muncie: Accelerated Development.

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามประกอบด้วย 8 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรี
เพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อ
พัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 8 แบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร
คิริบูน)

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อ
พัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา
เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร นักเรียนสามารถแสดงความรู้สึก หรือความคิดเห็นได้อย่างอิสระ
คำตอบของนักเรียนไม่มีข้อใดถูกหรือผิด และไม่มีผลกระทบต่อการเรียนแต่อย่างใด ในการตอบ
แบบสอบถามนี้ นักเรียนไม่ต้องลงชื่อของนักเรียนไว้ คำตอบทั้งหมดจะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่มีการ
เปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ ซึ่งข้อมูลทั้งหมดนี้จะนำมาใช้เพื่อการวิจัยในครั้งนี้เท่านั้น

จึงขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนให้
มากที่สุด และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน เมื่ออ่านข้อความแล้ว ทำ
เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความหรือเติมข้อความในช่องว่าง ตามความเป็นจริงของ
นักเรียน

1. นักเรียนเรียนพิเศษวิชาดนตรีหรือไม่

☐ เรียน☐ ไม่เรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง แบบทดสอบชุดนี้เป็นแบบวัดลักษณะที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว ที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุดจนถึงไม่เกิดขึ้นเลย

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	เมื่อเพื่อนมาช้า ข้าพเจ้าสามารถรอคอยได้					
2	ข้าพเจ้าคิดว่าการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่น เป็นเรื่องที่น่าเบื่อ					
3	ข้าพเจ้ามักให้อภัยคนที่ทำความผิด					
4	เมื่อมีปัญหาทางการเรียน ข้าพเจ้าจะพยายามแก้ปัญหาให้ได้					
5	ข้าพเจ้ามักทำงานเสร็จเป็นลำดับที่ต้นๆ ของห้อง					
6	ข้าพเจ้าชอบกีฬาที่ทำหาย					
7	ข้าพเจ้าเป็นคนเปิดเผย ตรงไปตรงมา					
8	ข้าพเจ้าปรับตัวได้ดีเมื่ออยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ					
9	ข้าพเจ้าชอบช่วยเหลือผู้อื่น					
10	ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือมากกว่าการพบปะสนทนากับผู้อื่น					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	<u>การสนับสนุนทางวัตถุ</u> ผู้ปกครองซื้ออุปกรณ์การเรียนให้นักเรียน อย่างพอเพียง					
2	ผู้ปกครองให้นักเรียนเรียนพิเศษเพิ่มเติม ตามที่นักเรียนต้องการ					
3	ผู้ปกครองจัดเตรียมสื่อส่งเสริมการเรียนรู้ไว้ ให้นักเรียน					
4	เมื่อมีงานกิจกรรมของนักเรียน ผู้ปกครองจะ ให้การช่วยเหลือด้านเงินทุนอยู่เสมอ					
5	ผู้ปกครองปฏิเสธที่จะให้นักเรียนไปเรียน พิเศษ					
6	ผู้ปกครองช่วยเหลือด้านค่าใช้จ่ายในเรื่อง การเรียนของนักเรียน					
7	<u>การสนับสนุนทางวาจา</u> ผู้ปกครองช่วยสอนการบ้านเมื่อนักเรียนมี ปัญหาหรือไม่เข้าใจ					
8	ผู้ปกครองจะให้กำลังใจนักเรียน เมื่อนักเรียน มีปัญหาด้านการเรียนดนตรี					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
9	ผู้ปกครองชมเชยนักเรียนเมื่อนักเรียนเรียน ได้คะแนนดี					
10	ผู้ปกครองไม่สามารถเป็นที่ปรึกษาในเรื่อง การเรียนดนตรีให้กับนักเรียนได้					
11	ผู้ปกครองต่อนักเรียนเสมอ ในเรื่องการ เรียน					
12	ผู้ปกครองจะแนะนำเรื่องเรียนตามแนวทางที่ นักเรียนเป็นคนเลือก					
13	ผู้ปกครองให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนสามารถ ปฏิบัติเครื่องดนตรีคีย์บอร์ดได้					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง
เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5
ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	ผู้ปกครองมีความต้องการให้นักเรียนสอบ วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร คีรีบุณ) ได้เกรด 4					
2	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนสอบเข้า โรงเรียนมัธยมที่มีชื่อเสียงได้					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
3	นักเรียนรับรู้ได้ถึงความคาดหวังของ ผู้ปกครองที่มีต่อนักเรียน					
4	ผู้ปกครองคาดหวังให้นักเรียนเป็นที่รักของ ครูอาจารย์					
5	ผู้ปกครองคาดหวังว่าถ้านักเรียนตั้งใจเรียนจะทำ ให้ผลการเรียนดี					
6	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนเป็นที่รักของ เพื่อนๆ					
7	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนได้รับคำชมเชย จากครู					
8	ผู้ปกครองมีความต้องการให้นักเรียนได้ร่วม กิจกรรมการแสดงต่างๆ ในโรงเรียน					
9	ผู้ปกครองต้องการให้นักเรียนมีทักษะ ความสามารถทางดนตรี					
10	ผู้ปกครองไม่ต้องการให้นักเรียนเรียนวิชา ดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร คิริบูน) เพราะมีประโยชน์					

**ตอนที่ 5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อ
พัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)**

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในการ
เรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำ
เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือของใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของ
นักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	<u>สถานที่เรียน</u> ห้องเรียนมีความสะอาด เป็นระเบียบ เรียบร้อย					
2	อากาศภายในห้องเรียนถ่ายเท ไม่อึดอัด					
3	ห้องเรียนมีขนาดกว้างขวาง สามารถทำ กิจกรรมต่างๆ ได้					
4	ห้องเรียนมีการจัดเก็บอุปกรณ์เป็นระเบียบ เรียบร้อยดี					
5	ห้องเรียนมีแสงสว่างเพียงพอ					
6	สภาพของห้องเรียนสามารถเก็บเสียงได้ ไม่ ก่อกวนเสียงรบกวนห้องเรียนอื่นๆ					
7	ห้องเรียนมีการจัดตำแหน่งที่นั่งอย่าง เหมาะสม					
8	ห้องเรียนมีการจัดตกแต่งสวยงาม สบายตา					
9	<u>สื่อ อุปกรณ์การเรียน</u> ห้องเรียนมีการจัดบอร์ดสำหรับการเรียนรู้ เกี่ยวกับดนตรี					
10	ห้องเรียน มีจำนวนเครื่องดนตรีคีย์บอร์ด เพียงพอสำหรับนักเรียนทุกคน					
11	เครื่องดนตรีคีย์บอร์ดอยู่ในสภาพที่ดีพร้อมใช้ งาน					
12	แผ่นภาพนิทานมีขนาดเหมาะสม สีสรร สวยงาม และเห็นภาพได้ชัดเจน					
13	สื่อนิทานสามารถอธิบายเนื้อหาความรู้ทาง ดนตรีได้เข้าใจ					
14	เสียงประกอบนิทาน ชัดเจน ฟังง่าย					
15	กิจกรรมและเกม มีความเหมาะสมกับ เนื้อหาวิชาดนตรี					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
16	อุปกรณ์ประกอบกิจกรรมและเกม มีคุณภาพ ปริมาณเพียงพอแก่นักเรียน					
17	กิจกรรมและเกมในการเรียนวิชาดนตรีมี ความหลากหลาย และสนุกสนาน					
18	เครื่องขยายเสียงในห้องเรียนมีคุณภาพ ฟัง ชัดเจน ไม่ดังหรือเบาเกินไป					

**ตอนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ
(หลักสูตรคีรีบุณ)**

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอน
วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่ง
แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	<u>การปฏิบัติตนของนักเรียนที่ปฏิบัติต่อครูผู้สอน วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร คีรีบุณ)</u> นักเรียนไม่สนใจคำพูดของครูผู้สอนวิชาดนตรี เพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ)					
2	นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครูผู้สอนวิชา ดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) อย่างเคร่งครัด					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
3	นักเรียนมีความเบื่อหน่ายเมื่อครูผู้สอนวิชา ดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) สอน					
4	นักเรียนเชื่อถือในสิ่งที่ครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อ พัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) สอน					
5	เวลาพบเจอครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนา อัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) นักเรียนจะทำ ความเคารพ					
6	นักเรียนเชื่อว่าครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนา อัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) คือผู้มีความรู้					
7	เวลานักเรียนมีปัญหาในการเรียนวิชาดนตรี เพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) นักเรียนมักจะไปขอคำแนะนำจากครูผู้สอน เสมอ					
8	<u>การปฏิบัติตนของครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อ</u> <u>พัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ที่ปฏิบัติ</u> <u>ต่อนักเรียน</u> ครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) มีความเป็นกันเองกับนักเรียน					
9	ครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ให้ความช่วยเหลือนักเรียน					
10	ครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ให้คำแนะนำเรื่องเรียนได้					
11	ครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ยอมรับฟังความคิดเห็นของ นักเรียนเสมอ					
12	ครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ให้ความยุติธรรมแก่นักเรียน					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
13	เมื่อมีปัญหาครูผู้สอนนิชาดนตรีเพื่อพัฒนา อัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) สามารถเป็นที่ ปรึกษาได้					
14	ครูผู้สอนนิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดี					
15	ครูผู้สอนนิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) มีความตั้งใจในการสอน					
16	ครูผู้สอนนิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ให้ความรัก และความห่วงใย แก่นักเรียน					
17	ครูผู้สอนนิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ไม่ค่อยเปิดโอกาสให้นักเรียน แสดงความคิดเห็น					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เมื่อ
นักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่
ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	นักเรียนเข้ากับเพื่อนได้ดี					
2	นักเรียนมีเพื่อนสนิทที่สามารถปรึกษาเมื่อมี ปัญหาได้					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
3	นักเรียนทำกิจกรรมต่างๆ กับเพื่อนอย่าง สนิทสนม					
4	นักเรียนให้ความห่วงใยเพื่อน					
5	เพื่อนให้ความสนิทกับนักเรียน					
6	นักเรียนปรึกษาปัญหาด้านการเรียนกับ เพื่อนได้					
7	เพื่อนให้ความไว้วางใจนักเรียน					
8	เมื่อเพื่อนมีปัญหาด้านส่วนตัวมักปรึกษา ปัญหากับข้าพเจ้า					
9	เพื่อนแสดงความห่วงใยข้าพเจ้า					

**ตอนที่ 8 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตร
คีรีบุณ)**

ก. ด้านความรู้

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อย
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1	การเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนา อัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ส่งเสริมให้ นักเรียนมีทักษะดนตรี ได้แก่ การร้อง การเล่นคีย์บอร์ด การอ่านโน้ต					

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
2	วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ใน วิชาอื่นๆ ได้					
3	วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ช่วยทำให้มีสมาธิ					
4	วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ส่งเสริมการใช้เวลาว่าง ให้เป็นประโยชน์					
5	วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ส่งเสริมให้นักเรียนเกิด ความคิดสร้างสรรค์					
6	วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) ส่งเสริมให้นักเรียนและ เพื่อนได้ทำงานร่วมกัน					
7	วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุญ) เป็นวิชาที่มีคุณค่า มี ประโยชน์ต่อการเรียนรู้					

ข. ด้านความรู้สึก

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ
(หลักสูตรคีรีบุญ) เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่อง
ใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	นักเรียนมีความสุขเมื่อเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)					
2	นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนวิชาดนตรีสอนเข้าใจง่ายและสนุก					
3	นักเรียนชอบนิทาน กิจกรรมและเกมที่ใช้ประกอบการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)					
4	นักเรียนอยากเข้าเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) มากกว่าวิชาอื่นๆ					
5	นักเรียนชอบเล่นเครื่องดนตรีคีย์บอร์ด					
6	นักเรียนมีความสุขสนุกสนานเมื่อเข้าเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน)					

ค. ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนในด้าน การเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) มากที่สุด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

เป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนทุกครั้ง
บ่อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนมาก
บางครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
นานๆครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนน้อย
ไม่เคยเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจไม่เกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนเลย

ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อย	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยเลย
1	นักเรียนตั้งใจเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ)					
2	นักเรียนสามารถตบมือตามค่าความยาวของเสียงโน้ตได้ (ตบมือเสียงสัตว์)					
3	นักเรียนสามารถร้องโน้ตถูกต้อง ตรงตามโน้ตที่ครูกดคีย์บอร์ดได้ (Solfege)					
4	นักเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีคีย์บอร์ดตามบทเพลงที่กำหนดในวิชาดนตรีได้					
5	นักเรียนอ่านโน้ตบนบรรทัด 5 เส้นได้ ทั้งกุญแจโซ และกุญแจฟา					
6	นักเรียนสามารถนำความรู้ด้านทฤษฎีไปใช้ในการปฏิบัติเครื่องดนตรีคีย์บอร์ด					
7	นักเรียนปฏิบัติตามกฎที่ครูผู้สอนและนักเรียนกำหนดขึ้นร่วมกันได้					
8	นักเรียนได้ตอบคำถามเมื่อเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ)					
9	นักเรียนทำใบงาน และส่งงานตรงตามเวลาที่กำหนด					
10	นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้					

ตาราง 6 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) ของแบบสอบถามด้านบุคลิกภาพ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	.318
2	.291
3	.378
4	.480
5	.389
6	.252
7	.376
8	.344
9	.442
10	.299

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .700

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามด้านการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
การสนับสนุนทางวัตถุ	
1	.277
2	.375
3	.374
4	.382
5	.270
6	.399
การสนับสนุนทางวาจา	
7	.438
8	.483
9	.356
10	.486
11	.343
12	.401
13	.593

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .719

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามด้านความคาดหวังทางการเรียนของผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	.300
2	.322
3	.310
4	.558
5	.257
6	.398
7	.492
8	.488
9	.424
10	.439

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .739

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามด้านลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อม
ในการเรียนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบูน)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
สถานที่เรียน	
1	.404
2	.439
3	.450
4	.501
5	.478
6	.381
7	.448
8	.556
สื่อ อุปกรณ์การเรียน	
9	.415
10	.337
11	.373
12	.374
13	.497
14	.513
15	.460
16	.501
17	.539
18	.296

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .841

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ
ครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
การปฏิบัติตนของนักเรียนที่ปฏิบัติต่อครูผู้สอน วิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ)	
1	.466
2	.396
3	.473
4	.378
5	.504
6	.510
7	.538
การปฏิบัติตนของครูผู้สอนวิชาดนตรีเพื่อ พัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคีรีบุณ) ที่ปฏิบัติ ต่อนักเรียน	
8	.299
9	.358
10	.459
11	.430
12	.584
13	.501
14	.451
15	.497
16	.571
17	.500

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .847

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	.439
2	.642
3	.541
4	.477
5	.718
6	.572
7	.589
8	.487
9	.636

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .848

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามด้านทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนา
อัจฉริยภาพ (หลักสูตรศิลป์)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
ด้านความรู้	
1	.442
2	.310
3	.408
4	.420
5	.410
6	.466
7	.455
ด้านความรู้ลึก	
1	.642
2	.624
3	.434
4	.291
5	.404
6	.578
ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม	
1	.469
2	.285
3	.478
4	.398
5	.367
6	.448
7	.469
8	.281
9	.280
10	.533

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .860

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/1603

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

17 กุมภาพันธ์ 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยล้อมแสง

เนื่องด้วย นางสาวเบญจพร กุอุทัย นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรี เพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรทึร์บูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสณา จุลรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรี เพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรทึร์บูน)

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวเบญจพร กุอุทัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 085-824-0803

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศร 0519.12/ 1๕๕4

วันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวเบญจพร อุอุทัย นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรทรีบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริย์ศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสณา จุลรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์เวณิ กรีทอง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมริดา แสนคำเครือ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรทรีบูน)

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวเบญจพร อุอุทัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศร 0519.12/1๕๘๕

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

17 กุมภาพันธ์ 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนไพฑูริยมศึกษา

เนื่องด้วย นางสาวเบญจพร อุอุทัย นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรี เพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไพฑูริยมศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พาสณา จุลรัตน์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 370 คน ตอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ในระหว่าง เดือนกุมภาพันธ์ - มีนาคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวเบญจพร อุอุทัย ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 085-824-0803

ประวัติผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	เบญจพร คุอุทัย
วันเดือนปีเกิด	วันที่ 3 เมษายน 2528
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลนนทเวช จังหวัดนนทบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	60/305/1 หมู่บ้านร่มเย็น 5 ซอย 7 ถนนพระยาสุเรนทร์ แขวงบางชัน เขตคลองสามวา กรุงเทพฯ 10510
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	พนักงานบริษัทศิรินทร์ จีเนียส มิวสิค (แผนกครูผู้สอนฝ่ายประถม)
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2539	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนปิ่นนันทวิทยา ในพระบรมราชูปถัมภ์
พ.ศ.2545	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (สายศิลป์-ภาษาอังกฤษและญี่ปุ่น) จากโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2549	ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (ศป.บ.) สาขาดูริยางคศาสตร์สากล จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ.2552	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ